O Pălărie plină de Cer

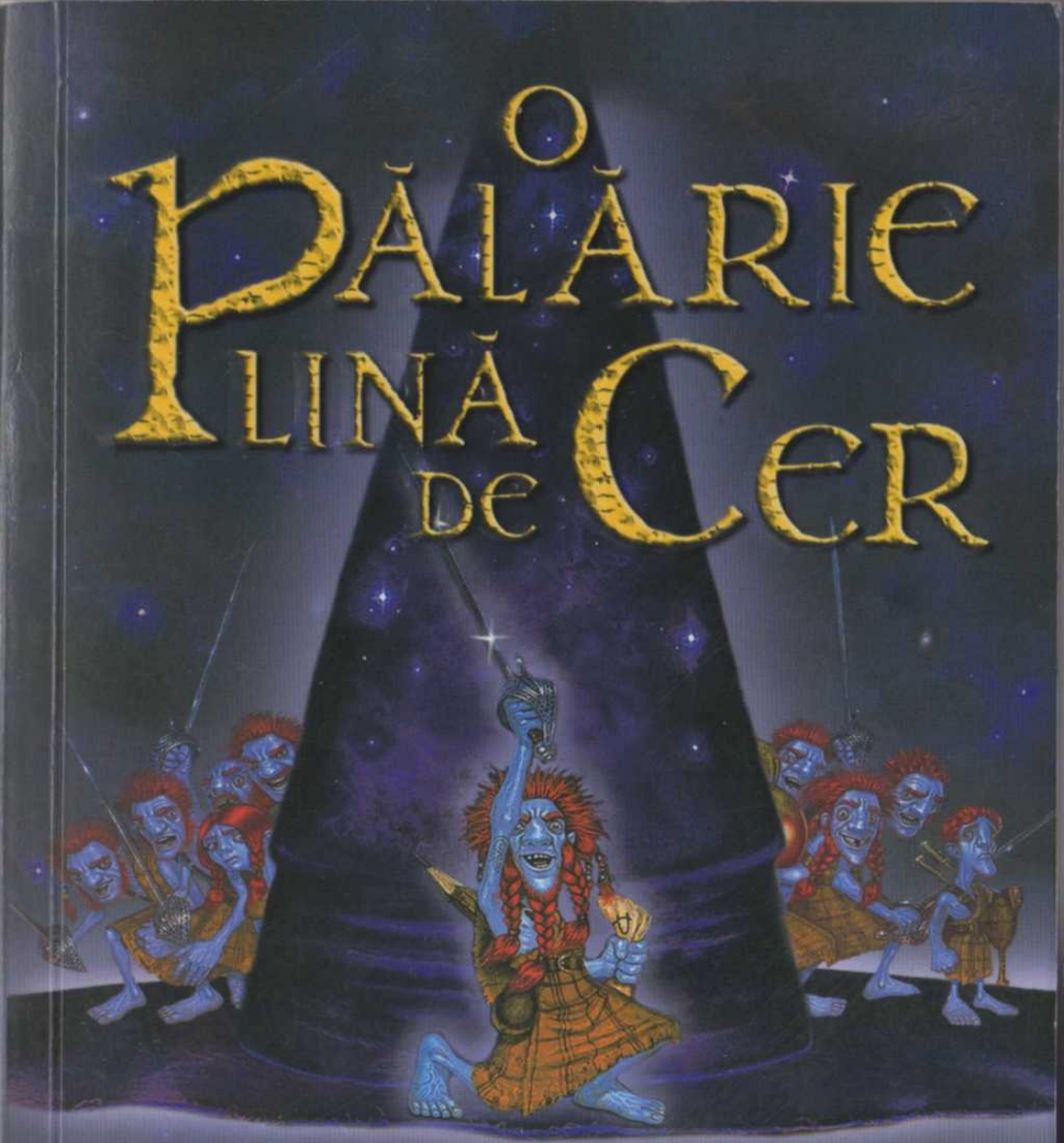

TERRY PRATCHETT

CORINT JUNIOR

TERRY PRATCHETT este unul dintre cei mai îndrăgiţi autori din zilele noastre. Este bine-cunoscut mai ales pentru seria de un fenomenal succes *Lumea Disc,* care include acum şi patru titluri pentru tinerii cititori – *Uluitorul Maurice şi rozătoarele lui educate,* care a câştigat Carnegie Medal în 2001, plus cele trei romane despre Tiffany Suferind şi Nac Mac Fulgeri: *Scoţiduşii liberi, O pălărie plină de cer* şi *Faurul Iernii.* Pentru tinerii cititori a mai scris şi alte romane de succes, dintre care amintim *Trilogia Nomilor.*

Terry Pratchett locuieşte în Wiltshire şi simte că toate zilele îi sunt foarte pline.

Introducere

Din „Despre spiriduși şi cum să ne temem de ei” de Miss Perspicacia Tick:

Nac Mac Fulgerii
(numiţi, de asemenea, picţei, scoţiduşi, omuleţi şi „Persoane sau Persoane necunoscute, presupus înarmate”)

Nac Mac Fulgerii sunt cei mai primejdioşi dintre toate rasele de spiriduşi, mai ales când sunt beţi. Le place să bea, să se bată şi să fure, şi fură, într-adevăr, orice nu e bătut în cuie de podea. Dacă e bătut în cuie, atunci îl vor fura cu tot cu cuie.

Cu toate acestea, cei care au reuşit să-i cunoască – şi au supravieţuit – spun că sunt, de asemenea, uluitor de loiali, puternici, încăpăţânaţi, curajoşi şi, în felul lor, chiar principiali. (De exemplu, n-ar fura niciodată de la oameni care n-au de niciunele.)

Bărbatul Fulger mediu (femeile Fulger sunt rare – *vezi mai încolo)* are vreo şase inchi înălţime, părul roşu, pielea aproape albastră din pricina numeroaselor tatuaje şi a vopselei din planta numită drobuşor şi, de vreme ce te afli atât de aproape de el ca să observi amănuntele astea, este probabil gata să te pocnească.

Îmbrăcă doar un kilt făcut din orice bucată veche de stofă, pentru că, printre Fulgeri, respectul faţă de clan este arătat prin tatuaje. Poate purta şi un coif dintr-un craniu de iepure; în plus, Fulgerii îşi împodobesc adesea bărbile şi părul cu pene, mărgele şi orice altceva le trece prin cap. Aproape cu siguranţă au la brâu o sabie, deşi mai mult pentru impresie, fiindcă Fulgerii preferă ca metodă de bătaie loviturile cu bocancul şi cu capul.

Istorie şi Religie

Originea Nac Mac Fulgerilor s-a pierdut în faimoasa Ceaţă a Vremurilor. Ei zic că au fost expulzaţi din Tărâmul Basmelor de către Regina Spiriduşilor pentru că au protestat contra regimului ei enervant şi tiranic. Alţii spun că au fost goniţi din pricina beţiei.

Se ştie prea puţin despre religia lor, dacă există vreuna, mai puţin un lucru: ei cred că sunt morţi. Le place lumea noastră, cu

soare strălucitor, ceruri albastre şi făpturi cu care să se bată. O lume uimitoare ca asta nu poate fi deschisă chiar *oricui,* spun ei. De bună seamă că este un soi de rai sau de Valhalla, unde ajung vitejii războinici după moarte. De aceea, socotesc ei, dacă au fost deja vii într-o altă lume, atunci înseamnă că au murit şi li s-a îngăduit să vină aici, pentru că au fost atât de *buni.*

Asta este o teorie *chiar* incorectă şi fantezistă, pentru că, după cum ştim, adevărul este exact pe dos.

Nu se ţine prea mare doliu când moare vreun Fulger, căci fraţii lui sunt doar puţin trişti că el n-a petrecut mai mult timp cu ei în raiul de aici, înainte să se întoarcă în lumea viilor, pe care ei o mai numesc şi „Ultima Lume".

Cutume şi habitat

De preferinţă, clanurile de Nac Mac Fulgeri trăiesc în tumulii funerari ai regilor de demult, în care sapă o grotă confortabilă, printre obiectele de aur. În general, vor fi două sau trei tufe de mărăcini sau arbuşti de soc care vor creşte pe un tumul – Fulgerilor le plac în mod deosebit arbuştii de soc bătrâni şi scorburoşi, care vor deveni hornurile pentru vetrele lor. Şi va exista, de asemenea, o intrare ca o gaură de iepure. Care va arăta exact ca o gaură de iepure. Vor fi şi căcăreze de iepure în jurul ei şi, poate, chiar şi vreo câteva smocuri de blăniţă de iepure, dacă Fulgerii se vor simţi deosebit de inspiraţi.

Acolo, jos, lumea Fulgerilor e organizată ca un stup, dar cu mult mai puţină miere şi mult mai multe înţepături.

Explicaţia pentru aceasta este că femeile sunt foarte rare printre Fulgeri. Şi probabil din această cauză femeile Fulger nasc o mulţime de copii, foarte adesea şi foarte repede. La naştere, copiii sunt cam cât boabele de mazăre, dar cresc extrem de repede, dacă sunt bine hrăniţi (Fulgerilor le place să trăiască pe lângă casa omului, ca să-i poată fura laptele de la vaci şi de la oi, tocmai în acest scop).

„Regina" clanului este numită Matca şi, pe măsură ce îmbătrâneşte, ea devine mama majorităţii Fulgerilor din clan. Soţul ei este cunoscut ca Omul Mare. Când se naşte o fată – şi nu se întâmplă des – ea rămâne pe lângă mamă până învaţă toate *dedesubturile,* adică secretele funcţiei de matcă. În momentul în care ajunge la vârsta măritişului, *trebuie si plece*

din clan, luând cu ea numai pe câţiva dintre fraţii săi, ca gardă de corp în lunga sa călătorie.

Adeseori va călători până la un clan care nu are matcă. Foarte, foarte rar, dacă nu există niciun clan fără o matcă, ea se aliază cu Fulgeri din mai multe clanuri şi alcătuiesc un clan complet nou, cu un nume nou şi un tumul propriu. Ea îşi va alege, de asemenea, soţul. Şi, din acel moment, deşi cuvântul ei e lege incontestabilă printre cei din clanul său şi trebuie ascultat, ea va mai ieşi foarte rar, dar şi atunci doar la mică distanţă, din tumul. Este deopotrivă regina şi prizoniera acestuia.

Însă o dată, pentru câteva zile, a existat o matcă-regină care era o fetiţă de om...

Un Glosar Fulger, adaptat pentru cei mai sensibili din fire

Alifia de Oi Specială: probabil whisky de contrabandă, îmi pare foarte rău s-o spun. Nimeni nu ştie ce efect are asupra oilor, dar se zice că o picătură din aşa ceva e foarte bună pentru păstori, pe o noapte geroasă de iarnă, şi pentru Fulgeri, în orice condiţii. Nu încercaţi tratamentul ăsta acasă.

A-şi lua soarta de gât: a înfrunta soarta menită lui/ei.

Cotoroanţă: o vrăjitoare, indiferent de vârstă.

Crivens!: o exclamaţie generală, care poate însemna orice, de la *„Doamne fereşte!”* la *„Tocmai mi-am ieşit din fire şi-o să iasă cu scandal!”*

Dedesubturi: taine, secrete.

Grozav: ciudat, nepământean. Uneori mai înseamnă şi alungit, nu ştiu de ce.

Hârcă: femeie bătrână.

Învârteli/mişmaşuri: orice face o vrăjitoare.

Matahale: fiinţele omeneşti.

Mucea: persoană neisprăvită.

Oi: chestii cu lână care pasc iarbă şi behăie. Uşor confundate cu celelalte chestii[1].

Ouătoare: privată.

Poprire: o foarte importantă obligaţie, susţinută de tradiţie şi magie. N-are legătură cu preoţii.

Puşlama: o persoană în general neplăcută.

Scârbavnic: o persoană de-a dreptul neplăcută.

[1] Joc de cuvinte bazat pe asemănarea de pronunţie dintre *sheep* - oaie şi *ship* - corabie.

Stârpitură: vezi *mucea.*
Tralala: prostii, fleacuri.
Ţuţ: am fost asigurată că asta înseamnă „obosit”.
Vai: un strigăt general de disperare.

Capitolul 1

Plecarea

Venea rostogolindu-se peste dealuri, ca o ceaţă invizibilă. Mişcare fără vreun trup care să se ostenească făcând-o. Şi înainta foarte încet. Nu se mai gândea, acum. Trecuseră luni bune de când avusese ultimul gând, căci creierul care se ocupa cu gânditul pentru el murise. Întotdeauna mureau. Aşa că acum era din nou gol şi speriat.

Da, s-ar fi putut ascunde în vreuna dintre creaturile albe, rotunde, care behăiau neliniştite în timp ce el se târa prin iarbă. Dar ele aveau creiere nefolositoare, capabile să se gândească doar la iarbă şi la a face alte creaturi care să behăie. Nu. Nu erau potrivite. El avea nevoie, avea nevoie de ceva mai bun, de o minte zdravănă, o minte puternică, o minte care să-l găzduiască în siguranţă.

Căuta...

Noile ghete erau cu totul anapoda. Erau scorţoase şi lucioase. Ghete lucioase! O ruşine. Ghete curate, asta era altceva. Nu era nimic rău să pui un pic de cremă pe ghete ca să le protejezi de umezeală. Dar ghetele trebuiau să slujească unei fiinţe. Nu să *lucească.*

Tiffany Suferind, stând pe covoraşul din odaia ei de dormit, clătină din cap. Trebuia să le jerpelească şi cât mai repede cu putinţă.

Apoi mai era şi noua pălărie de pai, cu panglică. Avea unele îndoieli şi în privinţa acesteia, de asemenea.

Încercase să se privească în oglindă, ceea ce era destul de greu, pentru că oglinda nu era mai mare ca palma ei, şi crăpată, şi pătată pe deasupra. A trebuit s-o plimbe în jurul ei, străduindu-se să vadă din ea cât mai mult cu putinţă şi să-şi amintească apoi cum să potrivească fragmentele laolaltă.

Dar astăzi... ei bine, de obicei nu făcea astfel de chestii în casă, dar astăzi era foarte important să arate bine şi, cum tot nu era nimeni prin preajmă...

Puse oglinda pe măsuţa şubredă de lângă pat şi, stând în picioare în mijlocul covoraşului tocit, închise ochii şi zise:

— Să mă văd.

Şi undeva departe, pe dealuri, ceva, un ceva fără trup şi fără minte, dar cu o foame cumplită şi o spaimă fără sfârşit, simţi puterea.

Ar fi adulmecat aerul, dacă ar fi avut nas.

Căută.

Găsi.

Aşa o minte ciudată, ca o sumedenie de minţi închise una într-alta, din ce în ce mai mici! Atât de puternică! Atât de aproape!

Îşi schimbă uşor direcţia şi înainta ceva mai repede, în mişcare, scotea un zgomot ca un roi de muşte.

Oile, neliniştite o clipă de ceva ce nu puteau zări, auzi sau mirosi, behăiră...

...şi îşi văzură mai departe de păscut iarba.

Tiffany deschise ochii. Era acolo, la câţiva paşi distanţă de ea însăşi. Îşi putea vedea ceafa propriului cap.

Cu multă grijă, dădu ocol odăii, fără să se uite în jos la „ea" cea care se mişca, pentru că descoperise că, dacă făcea asta, atunci şmecheria se termina.

Era destul de greu, să te mişti astfel, dar, în cele din urmă, ajunse în faţa ei înseşi şi se studie din cap până în picioare.

Păr brun de aceeaşi culoare cu ochii... în privinţa asta nu putea face nimic. Cel puţin părul era curat şi se spălase pe faţă.

Avea o rochie nouă, ceea ce mai îmbunătăţea niţel situaţia. Era atât de neobişnuit să se cumpere haine noi în familia Suferinzilor că, firește, i-o cumpăraseră mare ca să poată să „crească în ea". Dar măcar era verde-pal şi nu ajungea chiar până la podea. Cu ghetele noi şi lucioase şi cu pălăria de pai arăta... chiar respectabil, ca o fiică de fermier, care pleca de acasă la primul ei loc de muncă. Trebuia să meargă.

De acolo unde era îşi putea zări pălăria ţuguiată pe cap, dar trebuia să se uite foarte atent. Era ca o sclipire în aer, pierind îndată ce-o vedeai. De-asta îşi cam făcuse griji, cu pălăria nouă de pai, dar ea pur şi simplu trecuse prin cea ţuguiată de parcă nici nu se afla acolo.

Iar asta se întâmpla fiindcă, într-un fel, nici nu era. Era invizibilă, mai puţin când ploua. Soarele şi vântul treceau prin ea, dar ploaia şi zăpada cumva o vedeau şi se purtau faţă de ea ca şi cum ar fi fost de-adevăratelea.

O primise în dar de la cea mai mare vrăjitoare din lume, o vrăjitoare adevărată, cu o rochie neagră şi o pălărie neagră, şi ochi care puteau trece prin tine cum trece terebentina printr-o oaie bolnavă. Fusese un soi de răsplată. Tiffany făcuse magie, magie serioasă. Mai înainte de-a o face, nu ştiuse că putea, iar, după ce o făcuse, nu ştiuse cum. Acum urma *să înveţe* cum.

— Să nu mă mai văd, zise ea.

Viziunea ei – sau ce-o fi fost, pentru că nu era foarte lămurită cum funcţiona trucul ăsta – dispăru.

Fusese un şoc, prima oară când îl făcuse. Dar ea *dintotdeauna* socotise că e simplu să se vadă pe ea însăşi, cel puţin în mintea ei. Toate amintirile ei erau ca nişte tablouri care o înfăţişau făcând diverse lucruri sau privind la diverse lucruri, şi nu cu imaginile din jur văzute prin cele două orificii din partea din faţă a capului său. Exista o parte a ei care întotdeauna se uita la ea, ca din exterior.

Miss Tick – o altă vrăjitoare, dar una cu care era mai uşor să vorbeşti decât vrăjitoarea care îi dăruise lui Tiffany pălăria – spusese că o vrăjitoare trebuia să ştie cum să „stea deoparte” şi că avea să înţeleagă mai bine, când talentul avea să i se dezvolte, aşa că Tiffany presupusese că „să mă văd” făcea parte din treaba asta.

Uneori, Tiffany se gândea c-ar fi trebuit să-i vorbească lui Miss Tick despre „să mă văd”. I se părea că era ca şi cum ar fi păşit în afara trupului ei, dar având încă un soi de trup-fantomă care putea să meargă prin jur. Totul era în regulă câtă vreme ochii ei fantomă nu se uitau în jos, să vadă că *era* doar un trup-fantomă. Dacă se întâmpla asta, o anumită parte din ea intra în panică şi se trezea imediat înapoi în trupul ei de carne şi oase. Tiffany se hotărâse, totuşi, să păstreze secretul. Nu era obligatoriu să-i povesteşti unui profesor chiar *totul.* Oricum, era un truc bun pentru situaţiile în care nu aveai o oglindă.

Miss Tick era un soi de descoperitoare de vrăjitoare. Se părea că aşa mergeau lucrurile cu vrăjitoria. Unele vrăjitoare ţineau o supraveghere magică asupra fetelor care promiteau şi le găseau o vrăjitoare mai în vârstă ca să le ajute în devenirea lor. Dar nu te învăţau cum să faci vrăjitorie. Te învăţau cum să ştii ce faci.

Vrăjitoarele sunt într-un fel ca pisicile. Nu prea le place compania altora, dar *le place* să ştie unde *sunt* celelalte vrăjitoare, în eventualitatea că ar putea avea nevoie de ele. Şi

lucrul pentru care ai putea avea nevoie de ele este să-ţi spună, prieteneşte, că ai început să cârâi ca o vrăjitoare.

Vrăjitoarele nu se tem prea mult, spusese Miss Tick, dar până şi cele puternice se tem, chiar dacă nu aduc vorba despre asta, de ceea ce numesc ele „ducerea la rău”. E foarte uşor să te dedai la mici cruzimi necugetate, pentru că tu ai putere, pe când ceilalţi oameni nu au, e foarte uşor să crezi că ceilalţi nu contează deloc, e foarte uşor să-ţi închipui că nişte criterii ca binele şi răul nu se aplică şi-n privinţa *ta.* La capătul *acestui* drum, ajungi să salivezi şi să cârâi singură-cuc într-o casă de turtă dulce, crescându-ţi negii de pe nas.

Vrăjitoarele au nevoie să ştie că celelalte vrăjitoare stau cu ochii pe ele.

Şi tocmai de aceea, îşi zicea Tiffany, se afla pălăria acolo. O putea atinge oricând, cu condiţia sa închidă ochii. Era un soi de readucere aminte...

— Tiffany! strigă mama ei, din capul scărilor. A sosit Miss Tick!

Ieri, Tiffany îşi luase rămas-bun de la Buni Suferind...

Roţile de fier ale fostei colibe de păstor erau pe jumătate îngropate în iarbă, sus, în vârful dealului. Soba pântecoasă, care încă se mai vedea, căzută într-o rână, era roşie de rugină. Dealurile de cretă le înghiţeau şi pe ele, la fel cum înghiţiseră oasele lui Buni Suferind...

Restul colibei fusese ars în ziua în care o îngropaseră. Niciun păstor n-ar fi îndrăznit vreodată s-o folosească, darămite să-şi petreacă noaptea acolo. Buni Suferind fusese prea mare în mintea oamenilor, prea greu de înlocuit. Noapte şi zi, în orice anotimp, ea *era* Creta însăşi: cea mai bună păstoriţă, cea mai înţeleaptă femeie şi memoria ţinutului. De parcă dealurile verzi aveau un suflet i are hălăduia prin jur, cu ghete vechi şi şorţ din pânză de sac, şi care fuma o veche pipă puturoasă şi doftoricea oile cu terebentină.

Păstorii ziceau că Buni Suferind blestema tăriile cerului. Numeau norişorii albi şi pufoşi de vară „mieluşeii lui Buni Suferind”. Şi, cu toate că râdeau când spuneau lucrurile astea, o parte din ei nu glumea.

Niciun păstor n-ar fi cutezat să-şi închipuie că ar putea trăi în coliba aceea, absolut niciun păstor.

Aşa că scoseseră iarba şi o îngropaseră pe Buni Suferind în solul de cretă, puseseră iarba la loc şi o udaseră, ca să nu lase nicio urmă, apoi dăduseră foc colibei.

Lâna oilor, tutunul Jolly Sailor şi terebentina...

...fuseseră mirosurile din coliba de păstor şi mirosul lui Buni Suferind. Lucruri dintr-acestea au o mare putere asupra oamenilor şi le merg drept la inimă. Tiffany nu trebuia decât să le miroasă acum şi de îndată era înapoi, în căldura, liniştea şi siguranţa colibei. Era locul în care se ducea ori de câte ori era supărată şi ori de câte ori era fericită. Iar Buni Suferind întotdeauna zâmbea, punea de ceai şi nu spunea nimic. Şi nimic rău nu se putea întâmpla în coliba de păstor. Era o fortăreaţă împotriva lumii. Chiar şi acum, după ce Buni Suferind dispăruse, lui Tiffany încă îi mai plăcea să urce până acolo.

Tiffany stătu acolo, în timp ce vântul sufla peste iarbă şi tălăngile oilor *clăncăneau* în depărtare.

— Trebuie... Îşi drese glasul. Trebuie să plec. Eu... trebuie să învăţ adevărata vrăjitorie şi, vezi tu, acum nu mai e nimeni pe aici ca să mă înveţe. Trebuie să... să am grijă de dealurile astea cum ai avut tu. Pot să... fac lucruri, dar nu *ştiu* lucruri, iar Miss Tick zice că ceea ce nu ştii te poate ucide. Vreau să fiu la fel de pricepută cum ai fost tu. O să mă întorc! O să mă întorc curând! Îţi făgăduiesc c-o să mă întorc mai deşteaptă decât plec!

Un fluture albastru, purtat desigur de o pală de vânt, se aşeză pe umărul lui Tiffany, deschizându-şi şi închizându-şi aripile de vreo două ori, după care îşi luă zborul.

Buni Suferind nu le avusese niciodată cu vorbele. Ea aduna tăceri la fel cum unii oameni adună sforicele. Dar avea un fel al ei de a nu spune nimic care spunea totul.

Tiffany mai rămase o vreme acolo, până când i se uscară lacrimile, apoi se întoarse şi coborî dealul, lăsând vântul neobosit să se înfăşoare printre roţi şi să fluiere prin hornul sobei pântecoase. Viaţa îşi vedea de drum.

Nu era un lucru neobişnuit pentru fetele de vârsta lui Tiffany să „intre la stăpân”. Asta însemna să lucreze ca lăptăreasă pe undeva. Potrivit obiceiului, începeai prin a da o mână de ajutor unei bătrâne doamne, care locuia singură; ea n-avea cum să te plătească prea mult, dar, cum asta era prima ta slujbă, probabil nici tu nu meritai prea mult.

Adevărul e că Tiffany ţinea, ea singură, lăptăria Fermei Casei, dacă o ajuta cineva să ridice marile putineie cu lapte, iar părinţii ei rămăseseră surprinşi că voia totuşi să plece şi ea ca să intre servitoare. Dar după cum spusese Tiffany, toată lumea făcea aşa. Mai ieşeai şi tu în lume puţin. Cunoşteai alţi oameni. Nu se ştia niciodată de unde sărea iepurele.

Propunerea, într-un fel dibace, o atrăsese pe mama ei să-i ţină partea. Bogata mătuşă a mamei sale plecase de-acasă şi intrase ca servitoare care spăla vasele, apoi fusese servitoare care servea în salon, şi tot servind aşa, urcase în rang până ajunsese menajera casei, măritându-se cu majordomul şi locuind într-o casă luxoasă. Nu era casa *ei* luxoasă, şi ocupa doar o micuţă parte din ea, dar era, practic, o *lady.*

Tiffany nu avea de gând să fie o lady. Povestea asta nu era decât un şiretlic, oricum. Iar Miss Tick era amestecată în treaba asta.

Nu era îngăduit să ceri bani pentru vrăjitorie, aşadar toate vrăjitoarele îşi mai găseau şi altceva de lucru. Miss Tick era, de fapt, o vrăjitoare deghizată în profesoară. Călătorea prin ţinut, împreună cu ceilalţi dascăli care mergeau în ceată din loc în loc, învăţând orice pe oricine, în schimbul a ceva de mâncare şi haine vechi.

Era un mijloc sigur de a călători, pentru că oamenii din ţinutul de cretă nu aveau încredere în vrăjitoare. Credeau că ele dansează pe afară, în nopţile cu lună, fără izmene pe ele. (Tiffany făcuse cercetări pe această temă, şi fusese ceva mai uşurată să afle că nu trebuia să faci aşa ceva, dacă erai vrăjitoare. Puteai s-o faci, dacă ţineai, însă numai dacă ştiai foarte exact unde se află toate urzicile, scaieţii şi aricii.)

Dar, când venea vorba despre profesorii voiajori, oamenii erau un pic îngrijoraţi şi în privinţa lor. Ziceau că şterpelesc găini şi răpesc copii (ceea ce era adevărat, într-un fel), şi că mergeau din sat în sat cu căruţele lor pestriţe, purtând robe lungi cu apărătoare de piele la mâneci şi pălării ciudate, turtite, vorbind între ei o păsărească păgână, pe care nimeni n-o

înţelegea, ca „Alea jacta est”[2] şi „Quid pro quo”[3]. Era chiar simplu pentru Miss Tick să se strecoare printre ei. Pălăria ei ţuguiată era un model cu schepsis, căci arăta întocmai ca o pălărie neagră de pai cu flori de hârtie, până-i apăsai pe resortul secret.

În ultimul an, mama lui Tiffany fusese chiar surprinsă, şi puţin îngrijorată, de subita sete de educaţie a lui Tiffany, despre care oamenii din sat credeau că era un lucru bun, în cantităţi moderate, dar dacă era făcută fără chibzuială, putea conduce la tulburări.

Apoi, în urmă cu o lună, sosise mesajul: *Fii gata.*

Miss Tick, cu pălăria ei cu flori, trecuse pe la fermă şi le explicase domnului şi doamnei Suferind că o doamnă în vârstă care locuia sus, în munţi, auzise de *excelenta* măiestrie a lui Tiffany la brânză şi voia să-i ofere slujba de lăptăreasă cu patru talanţi pe lună, o zi liberă pe săptămână, o odaie a ei şi o săptămână de vacanţă, de Sărbătoarea Porcului.

Tiffany îşi cunoştea părinţii. Trei talanţi pe lună ar fi fost cam puţin, iar cinci talanţi ar fi fost suspect de mult, dar îndemânarea la făcut brânză merita un talant în plus. Iar o odaie a ei era un lucru îmbucurător. Înainte ca majoritatea surorilor lui Tiffany să plece pe la casele lor, să împarţi patul cu două surori fusese normal. Era o ofertă *bună.*

Părinţii ei fuseseră impresionaţi şi puţin intimidaţi de Miss Tick, dar fuseseră crescuţi să creadă că oamenii care ştiu mai multe decât tine şi folosesc cuvinte lungi erau într-adevăr importanţi, aşa că se învoiseră.

Tiffany îi auzise întâmplător discutând, după ce se dusese la culcare, în noaptea aceea. Este chiar foarte uşor să-i auzi întâmplător pe oameni vorbind în odaia de dedesubt, dacă ţii un pahar cu gura în jos pe podea şi întâmplător îţi lipeşti urechea de el.

Îl auzise pe tatăl ei spunând că nu era nevoie ca Tiffany să plece de acasă.

---

[2] Zarurile au fost aruncate (lat.) – replică atribuită lui Cezar când se pregătea să treacă Rubiconul cu armata, fiindcă exista o lege care cerea oricărui general să renunţe la trupe când intra prin nordul Italiei, traversând acest râu. Fraza se foloseşte atunci când se ia o hotărâre cutezătoare şi importantă, după o lungă şovăială.

[3] A lua pe cineva drept altcineva (lat.) – unul dintre cele mai folosite mijloace dramatice de realizare a comicului.

O auzise pe mama ei răspunzând că toate fetele se întrebau ce-o fi prin lumea largă, aşa că era mai bine s-o scoată din mediul ei. De altfel, ea era o fată foarte isteaţă, cu un cap sănătos pe umeri. Aşadar, muncind cu râvnă, nu vedea niciun motiv ca într-o bună zi Tiffany să nu ajungă servitoarea cuiva cu adevărat important, cum ajunsese Mătuşa Hetty, şi să locuiască într-o casă în care totul să fie al ei.

Tatăl ei spusese că, după părerea lui, frecatul podelelor era la fel pretutindeni.

Mama ei spusese, ei bine, în cazul ăsta, o să se plictisească şi-o să se întoarcă acasă când se va sfârşi anul şi, apropo, ce înseamnă „măiestrie”?

„Pricepere superioară”, răspunse Tiffany în gând. Aveau un dicţionar vechi în casă, dar mama ei nu-l deschidea niciodată, pentru că vederea tuturor acelor cuvinte o necăjea. Tiffany îl citise din scoarţă-n scoarţă.

Asta a fost atunci şi, deodată, iat-o acum, o lună mai târziu, împachetându-şi vechile sale ghete, care fuseseră purtate de toate surorile înaintea ei, într-o cârpă curată şi punându-le într-o valiză de mâna a doua, pe care o adusese zestre mama ei şi care arăta de parcă era făcută dintr-o mucava ieftină sau din sâmburi de struguri presaţi amestecaţi cu ceară de urechi, şi care stătea închisă cu sfoară.

Au fost şi luări de rămas-bun. Ea a plâns puţin, mama ei a plâns o grămadă, iar Wentworth, fratele ei, a plâns, de asemenea, pe rupte, în speranţa că ar putea primi ceva dulce dacă făcea asta. Tatăl lui Tiffany n-a plâns, dar i-a dăruit un talant de argint şi i-a spus, mai degrabă morocănos, să aibă grijă să scrie acasă în fiecare săptămână, ceea ce este modul în care plânge un bărbat. Ea şi-a luat la revedere de la brânzeturile din lăptărie şi de la oile din ţarc, ba chiar şi de la Haţchiţ, motanul.

Apoi, toată lumea în afară de brânzeturi şi de pisică a venit la poartă şi le-a făcut cu mâna ei şi lui Miss Tick – ei, da, şi în afară de oi – până când au străbătut aproape tot drumul albicios de cretă ce cobora spre sat.

Apoi s-a lăsat tăcerea, în afară de tropotul ghetelor pe drumul pietros şi de necontenitul cântec al ciocârliilor de deasupra capetelor. Era spre sfârşitul lui august, şi foarte cald, iar noile ghete o rodeau.

— Eu le-aş da jos, în locul tău, zise Miss Tick, după un timp.

Tiffany se aşează la marginea drumului şi îşi scoase vechile ghete din valiză. Nu-şi pierdu vremea s-o întrebe pe Miss Tick de unde ştia despre ghetele noi c-o strângeau. Vechile ghete, chiar dacă trebuia să le poarte cu mai multe perechi de şosete, erau mult mai comode şi era într-adevăr uşor să mergi cu ele. Căci ele merseseră cu mult înainte de a se naşte Tiffany şi ştiau cum se face.

— Ei, şi o să avem prilejul să vedem vreun... omuleţ, astăzi? continuă Miss Tick, de îndată ce porniră iar la drum.

— Nu ştiu, Miss Tick, răspunse Tiffany. Le-am spus de-acum o lună că plec. Sunt foarte ocupaţi, la vremea asta din an. Dar *întotdeauna* sunt vreo doi care nu mă scapă din ochi.

Miss Tick privi în jur rapid.

— Nu văd nimic, zise ea. Nici n-aud ceva.

— Nu, şi tocmai după asta poţi fi sigură că sunt aici, zise Tiffany. Întotdeauna e un pic mai linişte, dacă mă urmăresc ei. Dar n-or să se arate la faţă câtă vreme eşti pe lângă mine. Sunt puţin speriaţi de cotoroanţe – aşa numesc ei vrăjitoarele, adăugă ea repede. Nu-i nimic personal.

Miss Tick oftă.

— Când eram copilă mi-ar fi plăcut mult să văd picţeii, zise ea. Obişnuiam să le pun pe-afară farfurioare cu lapte. Fireşte, mai târziu mi-am dat seama că nu era chiar cea mai potrivită tratаţie.

— Nu, ar fi trebuit să foloseşti o băutură mai tare, zise Tiffany.

Aruncă o ocheadă spre gardul viu de la marginea drumului şi i se păru că vede, pentru o fracţiune de secundă, o fulguraţie de păr roşu. Şi zâmbi, deşi puţin încordată.

Tiffany fusese, chiar dacă numai pentru câteva zile, cel mai aproape cu putinţă, pentru o fiinţă omenească, de rangul de regină a spiriduşilor. Ei da, trebuie să recunoaştem că fusese numită *matcă,* nu regină, şi că Nac Mac Fulgerilor le puteai spune în faţă spiriduşi numai dacă aveai chef de-o bătaie. Pe de altă parte, Nac Mac Fulgerii întotdeauna aveau chef de-o bătaie şi când nu găseau pe nimeni cu care să se bată, se băteau între ei, iar dacă era vreunul singur-singurel, îşi trăgea pumni în nas, doar ca să nu-şi iasă din mână.

La origini, *trăiseră* în Tărâmul Basmelor, dar fuseseră expulzaţi de acolo, probabil din pricina beţiei. Iar acum, din

pricină că, dacă fuseseşi odată matca lor, ei n-aveau să te uite niciodată...

...întotdeauna se aflau prin preajmă.

Întotdeauna era câte unul pe undeva, prin fermă sau rotindu-se în spinarea unui şoim-şoricar sus, pe deasupra dealurilor de cretă. Şi o urmăreau neîncetat, ca s-o ajute şi s-o apere, chiar dacă voia sau nu. Tiffany fusese cât putuse de politicoasă în privinţa asta. Îşi ascunsese jurnalul chiar în fundul sertarului şi astupase crăpăturile din privată cu cocoloaşe de hârtie, făcând acelaşi lucru, cât îi stătuse în puteri, şi cu acelea din duşumeaua odăii sale. Doar erau mici *bărbaţi,* la urma urmelor. Era convinsă că se străduiau să rămână nevăzuţi ca să n-o deranjeze, dar devenise foarte bună la a-i descoperi.

Ei îndeplineau dorinţe – nu acele trei dorinţe magice din basme, cele care întotdeauna ies prost, până la urmă, ci dorinţele obişnuite, de zi cu zi. Nac Mac Fulgerii erau nemaipomenit de puternici, fără nicio frică şi incredibil de iuţi, dar nu se descurcau prea bine când venea vorba să priceapă că, adeseori, ceea ce *spuneau* oamenii nu era întocmai ceea ce *voiau să spună.* Într-o zi, în lăptărie, Tiffany spusese: „Mi-aş dori să am un cuţit mai ascuţit ca să tai brânza asta”, şi cel mai ascuţit cuţit al mamei sale zbârnâise pe masă, aproape înainte să termine ea de vorbit.

„Mi-aş dori să înceteze ploaia asta” ar fi fost, probabil, OK, pentru că Fulgerii nu puteau face adevărată magie, şi ea învăţase să aibă grijă să nu-şi dorească nimic din ce putea fi îndeplinit de nişte omuleţi hotărâţi, puternici, neînfricaţi şi iuţi, care, de asemenea, erau întotdeauna gata să-i dea cuiva o lovitură zdravănă de picior, fiindcă aşa aveau ei poftă.

Dorinţele trebuiau cumpănite. Foarte probabil ea n-ar fi spus niciodată, cu voce tare, „Mi-aş dori să mă mărit cu un prinţ chipeş”. Când ştiai că, dac-ai fi făcut-o, probabil ai fi deschis uşa ca să descoperi un prinţ năuc, pocnit în cap, un preot legat fedeleş şi un Nac Mac Fulger rânjind voios şi gata să-ţi servească drept cavaler de onoare, treaba asta cu siguranţă te făcea să fii foarte atent la ce laşi să-ţi iasă din gură. Dar ei puteau fi şi folositori, câteodată, absolut din întâmplare, iar ea avea grijă să pună afară, pentru ei, lucruri de care familia nu avea nevoie, dar care ar fi putut fi de folos omuleţilor, ca de pildă linguriţe mici de muştar, bolduri, sau un bol de supă care ar fi putut servi drept frumoasă cadă de baie pentru vreun

Fulger şi, în caz că n-ar fi priceput mesajul, nişte săpun. Săpun nu furau niciodată.

Ultima sa vizită la străvechiul tumul funerar din vârful dealurilor de cretă, în care locuiau picţeii, fusese cu ocazia nunţii lui Fură Peoricine, Omul Mare al clanului, cu Jeannie a Lacului Lung. Ea avea să fie noua matcă şi să-şi ducă aproape tot restul vieţii în tumul, născând copii ca o regină de albine.

Fulgerii din alte clanuri se prezentaseră toţi în păr la ceremonie, fiindcă dacă există vreun lucru care să le placă Fulgerilor mai mult decât o petrecere, acela este o petrecere mai mare, şi dacă e ceva pe lume mai plăcut decât o petrecere mai mare, aceea e o petrecere mai mare la care altcineva plăteşte băutura. Ca să fim sinceri, Tiffany se simţise puţin nela-locul ei, fiind de zece ori mai înaltă decât cea mai înaltă persoană de acolo, dar se purtaseră cu toţii foarte frumos, iar Fură Peoricine ţinuse un discurs despre ea, numind-o „mica noaztră mare cotoroanţă a scoţiduşilor", până să cadă cu capul înainte în budincă. Totul fusese foarte însufleţit şi foarte gălăgios, dar ea se alăturase veseliei generale abia când Jeannie îl târâse pe Fură Peoricine peste o micuţă coadă de mătură, aşezată pe podea. Tradiţional, atât mirele cât şi mireasa ar fi trebuit să sară peste Coada de mătură, dar, tot tradiţional, niciun Fulger care se respectă n-ar fi fost treaz în ziua nunţii sale.

În momentul acela fusese prevenită că ar fi fost o idee bună să-i părăsească, din pricina tradiţionalei bătăi dintre clanul miresei şi clanul mirelui, **c**are urma să înceapă şi care ar fi putut dura până vineri.

Tiffany făcuse o plecăciune în faţa lui Jeannie, pentru că aşa fac cotoroanţele, şi se uitase bine la ea. Era micuţă, prietenoasă şi foarte frumuşică. Avea, de asemenea, o sclipire aparte în ochişori şi bărbia arcuită în sus, cu mândrie. Fetele Nac Mac Fulgerilor erau foarte rare şi creşteau ştiind că vor deveni fiecare o matcă într-o bună zi, iar Tiffany avea senzaţia clară că Fură Peoricine urma să descopere că viaţa de om însurat e mai înşelătoare decât crezuse.

Iar ei avea să-i pară rău că-i părăsea, dar nu *teribil* de rău. Erau simpatici într-un fel, dar, după o vreme, te puteau călca pe nervi. În orice caz, ea avea unsprezece ani acum, şi nutrea sentimentul că de la o anumită vârstă încolo nu se mai făcea să te vâri în găurile din pământ ca să stai de vorbă cu piticii.

Pe lângă asta, privirea pe care i-o aruncase Jeannie, doar pentru o clipă, fusese otravă pură. Tiffany îi citise înţelesul fără să se ostenească. Tiffany fusese matcă a clanului, chiar dacă numai pentru scurtă vreme. De asemenea, fusese logodită cu Fură Peoricine, chiar dacă asta nu fusese decât un soi de şmecherie politică. Jeannie ştia toate acestea. Iar privirea ei spusese: *El e al meu. Acest loc e al meu. Nu te vreau aici! Stai deoparte!*

O baltă de linişte le urmări pe Tiffany şi pe Miss Tick de-a lungul drumului, căci obişnuitele vietăţi care foşneau prin gardurile vii înclinau să fie foarte tăcute, când Nac Mac Fulgerii erau prin preajmă.

Ajunseră la micul sat înverzit şi se aşezară să aştepte căruţa poştei, care mergea puţintel mai repede decât un om umblând pe jos şi care avea să facă cinci ore până la târguşorul Douăcămăşi, de unde – credeau părinţii lui Tiffany – aveau să ia marea diligenţă care străbătea tot drumul până la munţii îndepărtaţi şi dincolo de ei.

În clipa în care Tiffany chiar o văzu venind pe drum, auzi tropot de cal prin iarbă. Se întoarse şi inima păru să-i salte şi să-i cadă în acelaşi timp.

Era Roland, fiul Baronului, călare pe un frumos armăsar negru. El sări din şa înainte să se oprească armăsarul şi apoi rămase pe loc, părând foarte încurcat.

— Ah, văd un foarte frumos şi interesant exemplar de... de... de monolit, uite colo, zise Miss Tick cu o voce lipicios-mieroasă. O să mă duc să mă uit mai de-aproape la el, bine?

Tiffany ar fi *ciupit-o* pentru asta.

— Ăăă, pleci, carevasăzică, începu Roland, când Miss Tick se îndepărtă grăbită.

— Da, răspunse Tiffany.

Roland arăta de parcă era gata să explodeze de nervozitate.

— Am adus asta pentru tine, zise el. A fost făcută de un om, ăăă, din Scheunaţi.

Îi întinse un pachet învelit într-o hârtie subţire. Tiffany îl luă şi îl puse cu grijă în buzunar.

— Mulţumesc, zise ea, şi-i făcu o mică reverenţă. La drept vorbind, asta se cuvenea să faci când întâlneai pe cineva din nobilime, dar pe Roland îl făcu să roşească şi să se bâlbâie.

— Des-deschide-l mai încolo, zise el. Ăăă, sper să-ţi placă.

— Mulţumesc, zise Tiffany cu drăgălăşenie.

— Vine căruţa. Ăăă... să n-o pierzi.

— Mulţumesc, zise Tiffany şi făcu din nou o reverenţă, din pricina efectului pe care-l avusese prima.

Era cumva o cruzime, dar uneori trebuie să fii crud.

În orice caz, ar fi fost foarte greu să pierzi căruţa. Dacă alergai, o puteai întrece cu uşurinţă. Era atât de înceată, încât „oprirea" nu te lua niciodată prin surprindere.

N-avea niciun fel de bănci. Căruţa poştei trecea prin sate în fiecare zi, adunând pachetele şi, uneori, şi oamenii. Îţi găseai cum puteai un loc cât de cât comod printre cutii, fructe şi trâmbe de stofă.

Tiffany se aşeză la coada căruţei, ca să rămână cu ghetele ei vechi atârnând dincolo de margine şi bălăngănindu-se înainte şi-napoi, în timp ce căruţa se furişa mai departe pe drumul abrupt.

Miss Tick şedea lângă ea, rochia ei neagră fiind curând colbuită cu praf de cretă până la genunchi.

Tiffany observă că Roland nu se sui înapoi pe cal până ce căruţa poştei nu-i dispăru, aproape, din vedere.

Şi o cunoştea pe Miss Tick. Acum pur şi simplu *crăpa* de poftă să-i pună o întrebare, pentru că vrăjitoarelor nu le place să nu ştie ceva. Într-adevăr, când satul rămase în urmă, Miss Tick zise, după multă foială şi dregându-şi glasul:

— Nu-l deschizi?

— Ce să deschid? zise Tiffany, fără s-o privească.

— Ţi-a dat un cadou, zise Miss Tick.

— Am crezut că examinai un monolit interesant, Miss Tick, zise Tiffany, acuzator.

— Ei bine, era doar *moderat* de interesant, zise Miss Tick, fără absolut nicio stingherealã. Aşadar... îl deschizi?

— O să aştept până mai încolo, răspunse Tiffany. N-avea chef să discute despre Roland în momentul acela sau, mai precis, deloc.

Propriu-zis nu-l *displăcea.* Îl găsise în ţinutul aprigei Regine a Spiriduşilor şi într-un fel îl salvase, cu toate că el fusese leşinat, majoritatea timpului. O întâlnire neaşteptată cu Nac Mac Fulgerii când sunt cu capsa pusă poate s-aducă pe cineva în starea asta. Bineînţeles, fără să mintă realmente, toată lumea de acasă ajunsese să creadă că *el* o salvase pe *ea.* N-ar fi fost cu putinţă ca o fată de nouă ani, înarmată cu o tigaie, să-l salveze pe un băiat de treisprezece ani, care avea o sabie.

Tiffany nu se supărase din pricina asta. Abia îi oprise pe oameni să pună prea multe întrebări la care ea n-ar fi vrut să răspundă sau chiar n-ar fi ştiut ce. Dar el prinsese obiceiul să... dea târcoale. Ea îi tot ieşea întâmplător în cale pe când el îşi făcea plimbarea, mai des decât era cu adevărat posibil, şi întotdeauna părea să fie prezent la aceleaşi evenimente ale satului la care venea şi ea. Se arăta mereu politicos, dar Tiffany nu putea să sufere modul în care continua să se uite la ea ca un căţel care tocmai încasase un picior.

Trebuia să recunoască – şi îi luase ceva timp până s-o facă – era mult mai puţin ridicol decât odinioară. Pe de altă parte, fuseseră o mulţime de pricini de ridicol, la început.

Şi apoi ea gândi: Calul, şi se întrebă de ce oare, până când pricepu că ochii ei urmăreau peisajul, în timp ce mintea ei privea spre trecut...

— Nu l-am văzut niciodată până acum, zise Miss Tick.

Tiffany îl salută ca pe un vechi prieten. Creta se înălţa de-a dreptul brusc din câmpie, pe partea asta a lanţului dealurilor. Exista o vale îngustă, strânsă în căuşul dealurilor şi în peretele ei rotunjit se vedea o formă. Iarba fusese scoasă în linii lungi, ondulate, astfel încât creta golaşă de dedesubt să închipuie un animal.

— Ăsta e Calul Bălan, zise Tiffany.

— De ce i se spune aşa? întrebă Miss Tick.

Tiffany se uită la ea.

— Poate pentru că e creta albă? sugeră ea, încercând să nu sune c-ar vrea să spună că Miss Tick era cam grea de cap.

— Nu, întrebam de ce i se spune cal? Nu arată ca un cal. Eu văd doar... nişte linii şerpuite...

...care arată de parcă s-ar mişca, gândi Tiffany.

Fusese săpat până la piatră în coasta dealului acoperit cu iarbă, cândva, în zilele de demult, zicea lumea, de către aceiaşi oameni care construiseră cercurile de megaliţi şi îngropaseră regii în tumuli. Ei ciopliseră la gura micuţei văi acest cal de zece ori mai mare decât un cal obişnuit şi, dacă nu te uitai la el cu starea de spirit care trebuia, vedeai altceva, deformat. Totuşi ei trebuie să fi ştiut bine cum arată caii, trebuie să fi avut cai, să-i fi văzut în fiecare zi, şi nu erau oameni proşti, doar pentru că trăiseră cu mult timp în urmă.

Tiffany îl întrebase odată pe tatăl ei despre înfăţişarea Calului, când făcuseră împreună tot drumul până aici ca să

participe la un târg de oi, iar el îi răspunsese ceea ce îi spusese Buni Suferind şi lui, pe când era copil. Îi repetase ce auzise cuvânt cu cuvânt, iar Tiffany făcu acelaşi lucru acum.

— Nu-i cum *arată* un cal, zise Tiffany, ci e ce *înseamnă* un cal.

— Aha, făcu Miss Tick. Însă, pentru că era deopotrivă o profesoară şi o vrăjitoare, şi probabil nu se putea abţine, adăugă: Chestia amuzantă e că, fireşte, oficial pe aici nu există cai bălani. Sunt numai suri[4].

— Da, ştiu, zise Tiffany. Dar ăsta e alb, adăugă ea, sec.

Asta o reduse la tăcere pe Miss Tick, pentru o vreme, dar se părea că mai avea un gând care nu-i dădea pace.

— Bănuiesc că eşti supărată că părăseşti Creta, nu-i aşa? zise ea, în vreme ce căruţa poştei hodorogea mai departe.

— Nu, răspunse Tiffany.

— E normal să fii, zise Miss Tick.

— Mulţumesc, dar chiar nu sunt, zise Tiffany.

— Dacă vrei să plângi puţin, nu trebuie să te prefaci că ţi-a intrat praful în ochi sau mai ştiu eu ce...

— N-am nimic, ăsta-i adevărul, zise Tiffany. Pe cinstite.

— Vezi tu, dacă ţi le înăbuşi, sentimentele de soiul ăsta ţi-ar putea provoca o foarte mare neplăcere, mai târziu.

— Nu înăbuş nimic, Miss Tick.

De fapt, Tiffany era chiar un pic surprinsă că nu-i venea să plângă, dar n-avea de gând să-i spună asta lui Miss Tick. Lăsase un soi de spaţiu în mintea ei ca să poată izbucni în plâns acolo, dar el nu se umplea. Probabil i se trăgea de la faptul că-şi împachetase toate sentimentele şi îndoielile şi le lăsase sus, pe deal, lângă soba pântecoasă.

— Şi, bineînţeles, dacă te simţi puţin mâhnită în clipa asta, sunt sigură că poţi deschide cadoul pe care el..., încercă Miss Tick.

— Povesteşte-mi despre Miss Poloboc, o întrerupse Tiffany grăbită.

---

[4] Trebuia s-o spună, pentru că era o vrăjitoare şi o profesoară, iar combinaţia asta e teribilă. Ele vor ca lucrurile să fie *exacte.* Le place ca lucrurile să fie *corecte.* Dacă vrei să superi o vrăjitoare, nu trebuie să-ţi baţi capul cu farmece şi vrăji, trebuie doar s-o duci într-o cameră cu un tablou care atârnă puţin într-o parte şi ai s-o vezi imediat încruntându-se (n.a.).

Numele şi adresa erau tot ce ştia despre doamna la care urma să locuiască, dar o adresă ca „Miss Poloboc, Coliba din Pădure de lângă stejarul uscat, pe Drumul Rătăcitului, dar Sus, pe Creastă, Dacă E Plecată, Lăsaţi Bilet în Gheata Veche de la Uşă” suna promiţător.

— Miss Poloboc, da, zise Miss Tick, învinsă. Ăăă, da. Nu e chiar foarte bătrână, dar a spus că s-ar bucura să aibă o a treia pereche de braţe de ajutor prin preajmă.

Nu puteai strecura cuvinte pe lângă Tiffany, nici dacă erai Miss Tick.

— Aşadar, mai există deja cineva acolo? întrebă ea.

— Ăăă... nu. Nu chiar, zise Miss Tick.

— Atunci, are patru braţe? zise Tiffany.

Răspunsul lui Miss Tick sunase ca al cuiva care încerca să evite subiectul.

Miss Tick oftă. E greu să vorbeşti cu cineva care e tot timpul atent. Te derutează.

— Cel mai bine ar fi să aştepţi până ai s-o vezi, zise ea. Orice ţi-aş spune eu, o să-ţi faci o impresie greşită. Sunt sigură că o să te înţelegi cu ea. E foarte binevoitoare cu oamenii, iar în timpul liber este o vrăjitoare cercetătoare. Creşte albine... şi capre, al căror lapte, mi se pare, e într-adevăr foarte bun, datorită grăsimilor omogenizate pe care le conţine.

— Cu ce se ocupă o vrăjitoare cercetătoare? întrebă Tiffany.

— Oh, e o meserie foarte veche. Încearcă să descopere noi vrăji, învăţând cum au fost făcute de fapt cele vechi. Ştii, toate chestiile alea despre „ureche de liliac şi deget de broască”[5]? N-au avut niciodată efect, dar Miss Poloboc crede că-i din pricină că nu ştim exact ce soi de broască, nici care deget...

— Îmi pare rău, dar eu n-am de gând să ajut pe nimeni să schilodească broaşte nevinovate şi lilieci, zise Tiffany cu hotărâre.

— O, nu, ea nu omoară niciodată pe niciuna! se grăbi să zică Miss Tick. Foloseşte doar vietăţile care au murit de moarte bună sau care au murit în accidente sau care s-au sinucis. Broaştele devin profund depresive, uneori.

---

[5] Începând de la piesa *Macbeth* a lui Shakespeare şi până la seria *The Worst Witchies,* de Jill Murphy, s-au creat (în special pentru amuzamentul copiilor) o sumedenie de poezioare-vrăji conţinând aceste ingrediente. Există şi o serie de desene animate Ear of Bat (Ureche de liliac) Cartoons.

Căruţa merse mai departe, coborând drumeagul alb şi colbuit, până când se pierdu din vedere.

Nu se întâmplă nimic. Ciocârliile cântau, atât de sus în văzduh că erau invizibile. Seminţele de iarbă umpleau aerul. Oile behăiau pe înălţimile Cretei.

Şi atunci ceva veni de-a lungul drumului. Se mişca asemenea unui vârtej, mic şi fără grabă, încât putea fi zărit doar după praful pe care-l ridica. Când trecea, scotea un zgomot ca un roi de muşte.

Apoi şi acesta, la rându-i, dispăru în josul dealului...

După un timp, o voce, abia şoptită în iarba înaltă, zise:

— Ah, *crivens!* Şi-i pă urmele ei, foarte clar!

O a doua voce zise:

— Bagi mâna-n foc că ailaltă cotoroanţă o ză-l ochească?

— Ce? Cotoroanţa-nvăţătoare? Aia nu-i o cotoroanţă adevărată!

— Are o pălărie ţuguiată sub florile alea ale ei, Mare Yan, zise a doua voce, un pic mustrătoare. Am văzut-o io. Apasă p-un resort mititel şi se ridică ţuguiul!

— O, deah, Capturtit, şi-aj îndrăzni să spun că le are şi cu cititul şi scrisul destul dă bine, da' nu ştie dă chestii care nu-s în cărţi. Iar io n-o să mă arăt la faţă cât e ea pân preajmă. E genul dă persoană care aşterne pă hârtie lucruri despre un om! Hai, s-o luăm la picior şi s-o găsim pă matcă!

Nac Mac Fulgerii de pe Creta urau scrisul din tot soiul de motive, dar cel mai aprig fiindcă scrisul *rămâne.* Înlănţuieşte cuvintele. Un om poate spune ce-i trece prin minte şi se găseşte un *scârbavnic* nesuferit care să scrie pe hârtie ce-a spus omul şi cine ştie ce poate face apoi cu acele cuvinte? Ar putea foarte bine să-i bată omului, în cuie, umbra de perete!

Dar acum aveau o matcă nouă şi o matcă nouă aduce idei noi. Aşa se presupune că merge *treaba.* Împiedică un clan să devină prea înţepenit în obiceiurile sale. Matca Jeannie era din clanul Lacului Lung, de sus, din munţi – iar aceştia *toţi* scriau lucruri pe hârtie.

Ea nu vedea de ce n-ar putea şi soţul ei să facă asta. Iar Fură Peoricine descoperise că Jeannie era, indiscutabil, o matcă.

Năduşeala îi îmbrobonea fruntea. Se luptase odată cu un lup, cu mâinile goale, şi-ar fi fost mai bucuros s-o facă din nou,

cu ochii închişi şi o mână legată la spate, decât să facă ceea ce făcea acum.

Stăpânea primele două reguli ale scrisului, căci pe-astea le înţelesese.

1) Fură nişte hârtie.

2) Fură un creion.

Din nefericire, scrisul însemna mai mult decât atât.

Acum, ţinea un ciot de creion în faţa lui, cu amândouă mâinile, şi se lăsa greu pe spate, căci doi fraţi de-ai săi îl împingeau către bucata de hârtie prinsă-n cuie pe peretele camerei (era o chitanţă veche pentru tălăngile oilor, furată de la fermă). Restul clanului îi privea, cu fascinaţia groazei, din galeriile ce înconjurau pereţii.

— Poate c-aş putea într-un fel să-mi *uşurez* începutul cu binişorul, protestă el, în vreme ce călcâiele-i lăsau mici şănţuleţe în podeaua de pământ bătătorit a tumulului. Poate c-aş putea să fac doar una dântre *virguloasele* alea sau dântre opririle dă tot...

— Tu eşti Omul Mare, Fură Peoricine, aşa că se cuvine ca tu să fii cel dintâi care să scrie, spuse Jeannie. Nu pot avea un bărbat care nu e în stare nici să-şi scrie numele. Ţi-am arătat literele, nu-i aşa?

— Aşa-i, nevastă, chestiile alea afurisite, îmbârligate şi cocârjate! bombăni Fură. N-am încredere în Q ăla, litera aia-i moarte curată pentr-un om. E o literă cu o ţepuşă, aia!

— Tu ţine doar creionul pe hârtie şi-o să-ţi spun eu ce semne să faci, zise Jeannie, încrucişându-şi braţele.

— Mda, da' aduce o baniţă dă necazuri, scrisu' ăsta, zise Fură. Un cuvânt scris poate spânzura un om!

— Alta, acuma, încetează! E uşor! se răsti Jeannie. Copilaşii matahalelor pot s-o facă, iar tu eşti un Fulger în toată firea!

— Iar scrisu' continuă să zică vorbele omului chiar şi după ce el îi *mort!* spuse Fură Peoricine, agitând creionul de parc-ar fi încercat să alunge duhurile rele. Să nu-mi spui tu mie, că am dreptate!

— O, vasăzică, ţi-e *frică* de litere, este? zise Jeannie, cu viclenie. Ah, asta-i bine. Toţi oamenii mari se tem de ceva. Ia-i creionul din mână, Wullie. Nu-i putem cere unui om să-şi înfrunte frica.

Se lăsă o tăcere grea în tumul, când Wullie Flaimuc luă ciotul de creion de la fratele său. Toţi ochişorii ca mărgelele se

întorseseră către Fură Peoricine. Mâinile lui se deschiseră şi se închiseră la loc. Începu să respire greu, încă încruntându-se la hârtia albă. Îşi scoase bărbia în afară.

— Ah, aprrrigă muierrre mai eşti, Jeannie Mac Fulger! zise el, în cele din urmă. Scuipă în palme şi smulse ciotul de creion de la Wullie Flaimuc. Dă-mi unealta aia a pierzaniei! Le-arăt io lor, literelor, de-o zăzică ce-i aia!

— Ăsta-i flăcăul meu viteaz! zise Jeannie, când Fură se proţăpi bătăios în faţa hârtiei. Atunci, bine. Prima literă este un F. Aia de arată ca un steag, ţi-aduci aminte?

Picţeii adunaţi ciopor îl urmăreau pe Fură Peoricine, cum scrâşnea fioros din dinţi şi, cu limba ieşită în colţul gurii, brăzda cu creionul liniile şi curbele literelor. După fiecare, se uita întrebător la matcă.

— Ăsta e, zise el, la sfârşit. Grozavă caznă!

Fură Peoricine se dădu un pas îndărăt şi privi cu ochi critic la foaia de hârtie.

— Ăsta e? întrebă el.

— Da, zise Jeannie. Ţi-ai scris propriul nume, Fură Peoricine!

Fură se holbă din nou la litere.

— Şi-acuma o să intru la puşcărie? întrebă el.

Se auzi o tuse politicoasă de lângă Jeannie. Aparţinea Broscoiului râios. N-avea niciun alt nume, pentru că broaştele râioase nu se dau în vânt după nume. În pofida forţelor obscure care au făcut lumea să creadă contrariul, niciun broscoi nu s-a numit vreodată Tommy broscoiul[6], de pildă. Pur şi simplu nu se întâmplă aşa ceva.

Broscoiul acesta fusese odinioară avocat (un om avocat; broaştele se descurcă fără), însă fusese prefăcut într-un broscoi râios de către o zână nănaşă, care intenţionase să-l transforme într-un broscoi obişnuit, dar avusese oarecare neclarităţi în privinţa deosebirilor. Acum, el locuia în tumulul Fulgerilor, unde mânca râme şi-i ajuta în chestiunile dificile de gândire.

— Ţi-am mai spus, domnule Peoricine, că dacă e scris doar numele dumitale, nu e niciun fel de problemă, zise el. Nu-i nimic ilegal în cuvintele „Fură Peoricine”. Cel puţin, bineînţeles, şi aici broscoiul râios lăsă să se audă un mic chicotit avocăţesc, dacă nu este luat drept îndemn!

[6] Numele foartei îndrăgite mascote a echipei londoneze de fotbal Thamesmead.

Niciunul dintre Fulgeri nu râse. Preferau ca glumele lor să fie ceva mai, ei bine, amuzante.

Fură Peoricine se uita ţintă la mâzgăleala lui foarte tremurată.

— Ăsta-i numele meu, aşa-i?

— Cu siguranţă, domnule Peoricine.

— Şi iată că nu se întâmplă nimic rău, observă Fură. Se uită ceva mai de aproape. După ce-ţi dai seama că-i numele meu?

— Ah, asta-i partea cu cititul din toată afacerea, zise Jeannie.

— Adică aia în care chestiile dă litere fac un sunet în capu' tău? întrebă Fură.

— Asta-i teoria, zise broscoiul râios. Dar ne-am gândit că ţi-ar plăcea să începi cu aspectul mai *concret* al procedurii.

— Aş putea oare să învăţ numa' scrisu' şi să las cititu' pă seama altcuiva? întrebă Fură, deşi fără prea mari speranţe.

— Nu, bărbatul meu trebuie să le ştie pe-amândouă, zise Jeannie, încrucişându-şi braţele – şi când o femeie Fulger face asta, adio speranţă.

— Ah, e-o treabă a naibii pentr-un bărbat când femeia lui se încârdăşeşte c-un broscoi râios împotriva lui, zise Fură, clătinând din cap.

Dar, când se întoarse să se uite la hârtia mâzgălită, pe faţa lui se ivi o undă de mândrie.

— Totuşi, ăsta-i numele meu, este? zise el, rânjind.

Jeannie încuviinţă dând din cap.

— Chiar acilea, singurel, dă capu' lui, făr' niciun afiş cu „în urmărire generală" sau mai ştiu io ce. Numele meu, făcut dă mâna mea.

— Da, Fură, zise matca.

— Numele *meu,* la cheremul meu. Niciun scârbavnic nu poate face nimic împotriva lui? *Eu* mi-am dat numele, teafăr şi nevătămat?

Jeannie se uită la broscoi, care ridică din umeri. Este ştiut, printre cei care-i cunosc pe Nac Mac Fulgeri, că majoritatea minţilor din clanul lor sfârşesc prin a fi dominate de femei.

— Un bărbat îi un bărbat cu greutate dacă-şi dă numele şi nimeni nu i-l poate atinge, zise Fură. Asta-i magie serioasă, zău aşa...

— Da, dar F e întors pe partea ailaltă şi l-ai mâncat pe E şi de la cap şi de la coadă din „Peoricine", zise Jeannie, pentru că

e datoria nevestei să-l oprească pe bărbatul ei să plesnească de-a binelea de mândrie.

— Ah, femeie, n-am ştiut din ce parte trebuie să bată vântu-n steag, zise Fură cu ifose, fluturând din mână. Nu poţi avea încredere în vânt. Ăsta-i genul dă lucruri pe care noi, ăştia dă avem scrisu-n sânge, îl ştim prea bine. Într-o zi poa' să bată din direcţia aia, în ziua următoare poa' să bată din direcţia *ailaltă.*

Se uită radios la numele lui:

1URĂ PoriCiN

— Şi socotesc că n-ai dreptate cu E-urile alea, continuă el. Socotesc că aici e scris Pe Ori Ci Ne. Uite, Pee...ăăă...ori...ci... şi Ne, vezi? Ăsta-i *înţelesu!*

Îşi înfipse creionul în păr şi-i aruncă nevesti-sii o privire sfidătoare.

Jeannie oftă. Crescuse laolaltă cu şapte sute de fraţi şi ştia cum gândeau ei, adică adesea foarte repede şi absolut pe dos de cum trebuia. Şi dacă nu puteau potrivi gândirea lor la lumea din jur, potriveau lumea în jurul gândirii lor. De obicei, îi spusese mama ei, cel mai bine era să nu-i contrazici.

Adevărul e că numai o jumătate de duzină de Fulgeri din clanul Lacului Lung putea citi şi scrie foarte bine. Căci acestea erau considerate apucături ciudate, damblale. La urma urmelor, când te dădeai jos din pat, dimineaţa, la ce-ţi foloseau ele? N-aveai nevoie să le cunoşti ca să te poţi lupta cu un păstrăv, să iei de gât un iepure sau să te îmbeţi. Vântul nu putea fi citit şi nu puteai scrie pe apă.

Dar lucrurile scrise dăinuiau. Ele erau vocile Fulgerilor care muriseră de multă vreme, care văzuseră lucruri ciudate, care făcuseră descoperiri neaşteptate. Dacă erai sau nu de acord cu treaba asta, depindea de cât de înfiorătoare o considerai. Clanul Lacului Lung era de acord. Jeannie voia tot ce e mai bun şi pentru noul ei clan.

Nu era uşor, când erai o matcă tânără. Veneai într-un clan nou, cu doar câţiva dintre fraţii tăi ca gardă de corp, unde te măritai cu un bărbat şi te alegeai cu sute de cumnaţi. Putea să fie tulburător, dacă-ţi lăsai mintea să se oprească asupra acestui aspect. Cel puţin acasă, pe insula de pe Lacul Lung, avea o mamă cu care să vorbească, dar o matcă nu se mai întorcea niciodată la casa părintească.

În afară de fraţii ei din garda de corp, o matcă n-avea pe nimeni.

Lui Jeannie îi era dor de casă, se simţea singură şi speriată de viitor, şi tocmai de aceea era gata să se arate jignită…

— Fură!

Capturtit şi Marele Yan se bulucirăde-a rostogolul prin falsa gaură de iepure care închipuia intrarea în tumul.

Fură Peoricine îi fulgeră cu privirea.

— Ieream prinşi într-o trebşoară literată, zise el.

— Îhî, Fură, da’ să vezi, noi am urmărit-o pă mica mare cotoroanţă a scoţiduşilor plecând în siguranţă, cum ai zis tu, da’ s-a luat un prizăcar după ea! turui Capturtit.

— Eşti sigur? exclamă Fură, scăpând creionul pe jos. N-am auzit să fie vreunul pă lumea asta!

— O, deah, întări Marele Yan. Bâzâitul lui mi-a dat dureri dă dinţi!

— Şi nu i-aţi spus şi ei, nătărăilor? întrebă Fură.

— Era ailaltă cotoroanţă cu ea, Fură, zise Marele Yan. Cotoroanţa cu educaţia.

— Miss Tick? întrebă broscoiul râios.

— Îhî, Hârca aia cu obrazul ca iaurtul de casă, zise Marele Yan. Şi tu ai zis că nu trebuie să ne arătăm la faţă, Fură.

— Deah, păi, asta-i altceva…, începu Fură, dar se opri.

Nu era soţ de prea multă vreme, dar odată cu însurătoarea, bărbaţii capătă o grămadă de simţuri noi înfipte în creierii lor, iar unul dintre acestea este cel care îi spune soţului când intră până la gât într-o mare belea.

Jeannie bătuse din picior. Braţele îi erau încă încrucişate. Avea zâmbetul special pe care-l deprind femeile după ce se mărită, cel care pare a-ţi spune „Da, eşti într-o mare belea, dar eu o să te las să te cufunzi în ea încă şi mai adânc”.

— Care-i treaba cu marea cotoroanţă a scoţiduşilor? întrebă ea, cu glas firav şi nesigur, ca un şoricel şcolit la Colegiul Rozătoarelor Asasine.

— O, ah, deah, păiii, aşa-i…, începu Fură, schimbând feţe-feţe. Nu-ţi mai aduci aminte dă ea, dragă? A fost la nunta noastră, da. Ea a fost matca noastră pentru o zi sau două, ştii. Bătrâna a pus-o să se jure că va fi matcă, ‘nainte să se întoarcă ea-n Tărâmul Viilor, adăugă el, în caz că, pomenind despre dorinţa răposatei mătci, ar putea abate eventuala furtună care

se pregătea să vină. E totuşi bine să ţinem un ochi pă ea, ştii, ea fiind cotoroanţa noastră şi o...

Vocea lui Fură Peoricine se stinse sub privirea lui Jeannie.

— O matcă de-adevăratelea tre' să se mărite cu Omul Mare, zise Jeannie. Întocmai cum m-am măritat şi eu cu tine, Fură Peoricine Fulger, şi nu sunt eu o nevastă bună pentru tine?

— Oh, bine, bine, bolborosi Fură, da'...

— Şi nu poţi să fii însurat cu două neveste, pentru că asta e o mare bigamie, nu-i aşa? continuă Jeannie cu o voce periculos de dulceagă.

— Ah, nu-i chiar *atât* dă mare[7], zise Fură Peoricine, rotindu-şi disperat privirile în jur, căutând o scăpare. Şi a fozt matcă doar timp-orar, şi ea nu-i decât o copilă, şi era bună la gândit...

— *Eu* sunt bună la gândit, Fură Peoricine, şi eu sunt şi matca acestui clan, nu-i aşa? Nu poate rămâne decât una[8], nu-i aşa? Ei, şi eu m-am gândit că n-o să mai fie vorba de alergat după această mică mare fetişcană. Să-ţi fie ruşine, oricum. De-acum o să vrea un papă-lapte de Mare Yan la ea toată ziua, bună ziua, sunt convinsă.

Fură Peoricine îşi lăsă capul în jos.

— Deah, da'..., stărui el.

— Da' ce?

— Un prizăcar o urmăreşte pă biata copilită.

Fu o lungă pauză până când Jeannie zise:

— Sunteţi siguri?

— Cum te văd şi cum mă vezi, Matcă, zise Marele Yan. Dac-auzi o dată bâzu' ăla, nu-l mai uiţi.

Jeannie îşi muşcă buzele. Apoi, parcă un pic mai palidă, zise:

— Ai spus că are însuşirile unei cotoroanţe puternice, nu-i aşa, Fură?

— Deah, da' nimeni din toată istoria n-a scăpat cu viaţă d-un prizăcar! Nu poţi să-l omori, nu poţi să-l opreşti, nu poţi...

— Da' nu mi-ai povestit tu mie că mica mare fată s-a luptat şi cu Regina şi a câştigat? zise Jeannie. A câştigat printr-o viclenie, aşa ai spus. Asta-nseamnă că e pricepută, nu-i aşa? Dacă e o cotoroanţă adevărată, o să găsească ea singură o cale. Cu toţii trebuie să ne luăm soarta de gât. Orice-o fi ăla de-o pândeşte acolo, afară, ea trebuie să-l înfrunte. Dacă nu poate, atunci nu-i o cotoroanţă adevărată.

---

[7] Joc de cuvinte, *big* în limba engleză înseamnă mare.

[8] Parafrazare a unui slogan din filmul *Highlander.*

— Deah, da’ un prizăcar e mai rău ca..., dădu să zică Fură.

— A plecat să înveţe mişmaşurile de cotoroanţă de la alte cotoroanţe, zise Jeannie. Şi io le am de învăţat p’ăle de matcă singură. Trebuie să nă-dăjduieşti că învaţă şi ea la fel de repede ca mine, Fură Peoricine.

Capitolul 2

Douăcămăşi şi două nasuri

Douăcămăşi era doar o cotitură a drumului, cu un nume. Nu se aflau acolo decât un han pentru diligenţe, un atelier de fierărie şi o prăvălioară care avea cuvântul SUVENIRURI, scris încurajator pe o bucată de scândură închipuind o firmă, în vitrină. Şi asta era tot. În jurul locului, despărţite de câmpuri şi de petice de pădure, erau casele locuitorilor pentru care Douăcămăşi reprezenta, după cum se părea, marele oraş. Orice ţinut este plin de locuri ca Douăcămăşi. Sunt locuri bune ca oamenii să vină din ele, nu să se ducă în ele.

Stătea şi se cocea tăcut în lumina fierbinte a soarelui de amiază. Chiar în mijlocul drumului, un bătrân spaniel, cu pete cafenii şi albe, picotea în praf.

Douăcămăşi era mai mare decât satul de la ea de acasă, iar Tiffany nu mai văzuse suveniruri niciodată până atunci. Intră în prăvălie şi cheltui jumătate de penny pe o mică sculptură în lemn, înfăţişând două cămăşi pe o sârmă de rufe, şi două cărţi poştale intitulate „Vedere din Douăcămăşi”, în care erau arătate prăvălioara şi ceea ce foarte probabil era acelaşi câine dormind în drum. Micuţa bătrânică de la tejghea o numi „tânără lady” şi-i spuse că Douăcămăşi era foarte aglomerat pe la sfârşitul anului, când lumea venea şi de la mai mult de o milă distanţă pentru Festivalul de Varză Murată.

Când Tiffany ieşi afară, o găsi pe Miss Tick stând lângă câinele toropit, uitându-se încruntată înapoi, pe drumul pe care veniseră.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Tiffany.

— Ce? tresări Miss Tick, de parcă uitase de existenţa lui Tiffany. A... nu. Doar că... mi s-a părut că... uite, mergem să mâncăm ceva?

Trecu o bună bucată de vreme şi nu apăru nimeni în han, dar Miss Tick se duse până la bucătărie, unde găsi o femeie care făgădui să le aducă nişte turte şi câte o cană de ceai. Rămase şi ea foarte surprinsă că le făgăduise aşa ceva când n-avusese de gând, aceasta fiind, la drept vorbind, după-amiaza ei liberă, până la sosirea diligenţei, dar Miss Tick avea un fel al ei de a pune întrebări la care obţinea exact răspunsurile pe care le dorea.

Miss Tick întrebă şi dacă îi putea da un ou proaspăt, crud, în coaja lui. Vrăjitoarele sunt, de asemenea, foarte pricepute la a pune întrebări la care cealaltă persoană nu urmează să spună „De ce?”.

Se aşezară şi mâncară în soare, pe banca din afara hanului. Apoi Tiffany îşi scoase agenda.

Avusese una şi la lăptărie, dar aceea era pentru însemnări despre brânză şi unt. Aceasta de acum era personală. O cumpărase de la un negustor ambulant, ieftin, pentru că era de anul trecut. Dar, după cum spusese el, avea acelaşi număr de zile.

Avea, de asemenea, o încuietoare, o chestie mică de alamă pe o curea de piele, pentru care avea şi o cheie micuţă. Încuietoarea aceasta o încântase pe Tiffany. La o anumită vârstă, începi să vezi rostul încuietorilor.

Scrise în ea „Douăcămăşi” şi petrecu mai multă vreme înainte să adauge „o cotitură a drumului”.

Miss Tick continua să se uite atent la drum.

— E ceva în neregulă, Miss Tick? întrebă din nou Tiffany, ridicându-şi ochii.

— Nu... sunt sigură. Ne urmăreşte cineva?

Tiffany îşi roti privirile în jur. Douăcămăşi moţăia în arşiţă. Nu le urmărea nimeni.

— Nu, Miss Tick.

Profesoara îşi dădu jos pălăria şi scoase dinăuntru două beţigaşe şi un mosor de aţă neagră. Îşi suflecă mânecile, aruncând iute o privire în jur, în caz că Douăcămăşi dăduse lăstari de populaţie, apoi rupse o bucată de aţă şi luă oul.

Ou, aţă şi degete se amestecară rapid pentru câteva secunde, apoi oul rămase atârnând de degetele lui Miss Tick, într-o mică plasă neagră.

Tiffany fu impresionată.

Dar Miss Tick nu terminase. Începu să scoată diverse obiecte din buzunarele sale şi o vrăjitoare are, în general, o mulţime de buzunare. Câteva mărgele, vreo două pene, o lentilă de sticlă şi una sau două benzi de hârtie colorată. Toate acestea fură prinse în urzeala de lemn şi bumbac.

— Ce e asta? întrebă Tiffany.

— O mreajă, zise Miss Tick, concentrându-se.

— E magie?

— Nu chiar. E o *şmecherie.*

Miss Tick ridică mâna stângă. Penele, şi mărgelele, şi oul, şi mărunţişurile scoase din buzunare se învârtiră în plasa de aţă.

— Hmm, zise ea. Acum, ia să văd ce pot face... împinse degetele de la mâna dreaptă în pânza de aţe ca de păianjen şi trase...

Ou, şi lentilă, şi mărgele, şi pene dansară prin împletitură, iar Tiffany fu convinsă că, la un moment dat, una dintre aţe trecuse drept prin cealaltă.

— Oh, zise ea, e ca Leagănul Pisicii!

— Te-ai jucat cu aşa ceva, nu? zise Miss Tick într-o doară, încă foarte concentrată.

— Pot să fac toate figurile obişnuite, zise Tiffany. Giuvaierul, şi Joagărul, şi Casa, şi Turma, şi Cele Trei Bătrâne, Una cu Ochii Cruciş, Ducând Găleata cu Peşte la Piaţă Când s-au întâlnit cu Măgarul... deşi, pentru asta din urmă, e nevoie de două persoane, iar eu n-am făcut-o decât o dată, că Betsy Mârleşte şi-a scărpinat nasul într-un moment nepotrivit şi a trebuit să aduc nişte foarfeci ca s-o mai scot dintre fire...

Degetele lui Miss Tick lucrau ca un război de ţesut.

— Ce ciudat că e o jucărie pentru copii, acum, zise ea. Aha!...

Se uită cu atenţie în urzeala complicată pe care o crease.

— Poţi vedea ceva? întrebă Tiffany.

— Dacă-mi dai voie să mă concentrez, copilă? *Mulţumesc...*

Alături, în drum, câinele toropit se trezi, căscă şi se ridică în picioare. Se împletici spre banca pe care stăteau ele două, aruncându-i lui Tiffany o privire dojenitoare şi apoi se încovrigă la picioarele ei. Mirosea a covor vechi, jilav.

— E... ceva, zise Miss Tick, foarte liniştită.

Panica puse stăpânire pe Tiffany.

Lumina soarelui se reflecta în praful alb al drumului şi în zidul de piatră din faţa ei. Albinele zumzăiau printre florile mici şi galbene care creşteau pe coama zidului. La picioarele lui Tiffany, spanielul pufnea şi se fâsâia, din când în când.

Dar totul era *pe dos.* Putea simţi apăsarea coborând asupra ei, crescând asupra ei, crescând asupra peisajului, *strivindu-l* sub lumina puternică a soarelui. Miss Tick şi leagănul ei de aţe stăteau nemişcate lângă ea, încremenite pe loc de groază pură.

Numai că aţele se clătinară, cu de la sine putere. Oul dansă, lentila sclipi, mărgelele alunecară şi săriră din aţă-n aţă...

Oul explodă.

Diligenţa sosi uruind.

Veni trăgând lumea în urma ei, într-un nor de praf, şi zgomot, şi copite. Întunecă soarele. Uşile se deschiseră. Hamurile zornăiră. Caii erau asudaţi. Spanielul se ridică în picioare şi dădu din coadă, plin de speranţă.

Apăsarea se duse – nu, *zbură.*

Lângă Tiffany, Miss Tick scoase o batistă şi începu să-şi şteargă oul de pe rochie. Restul mrejei dispăruse într-un buzunar cu o remarcabilă iuţeală.

Îi zâmbi lui Tiffany şi continuă să zâmbească vorbindu-i, ceea ce-o făcu să pară puţin ţicnită.

— Nu te ridica, nu face nimic, fii mai tăcută ca peştele, zise ea.

Tiffany oricum nu era în stare să facă nimic, aşa că rămase nemişcată; se simţea ca atunci când te trezeşti după un coşmar.

Călătorii mai înstăriţi ieşiră din diligenţă, iar cei mai săraci se dădură jos de pe acoperiş. Bombănind şi bătând din picioare, târând praful drumului după ei, dispărură.

— Acum, zise Miss Tick, când uşa hanului se trânti, închizându-se, o să... o să mergem la... o scurtă plimbare. Vezi păduricea aia de colo? Spre ea ne îndreptăm. Iar când domnul Prindecrabi, căruţaşul, o să-l vadă pe tatăl tău, mâine, o să-i spună că... te-a lăsat să cobori aici, cu puţin înainte de a sosi diligenţa, şi... şi... şi toată lumea va fi fericită şi nimeni nu va trebui să mintă. Asta-i important.

— Miss Tick? zise Tiffany, luându-şi valiza.

— Da?

— Ce s-a întâmplat adineauri?

— Nu ştiu, zise vrăjitoarea. Te simţi bine?

— Ăăă... da. Ai gălbenuş pe pălărie.

Şi eşti foarte tulburată, continuă Tiffany în gând. Asta era cea mai îngrijorătoare parte.

— Îmi pare rău pentru rochia ta, adăugă ea, cu glas tare.

— A văzut ea altele şi mai rele, zise Miss Tick. Hai să mergem!

— Miss Tick? încercă Tiffany din nou, pe când se îndepărtau agale.

— Ăăă, da?

— Eşti *foarte* tulburată, zise Tiffany. Dacă-mi spui de ce, asta înseamnă că vom fi două, cu numai o jumătate de tulburare de fiecare.

Miss Tick oftă.

— Probabil n-a fost nimic, zise ea.

— Miss Tick, oul a explodat!

— Da. Hm. O mreajă, vezi tu, poate fi folosită ca un simplu detector magic şi ca amplificator. Este într-adevăr foarte primitivă, dar întotdeauna e utilă ca să te avertizeze din timp de necazuri şi încurcături. Cred că... probabil n-am făcut-o eu cum trebuie. Iar câteodată obţii mari descărcări de magie întâmplătoare.

— Ai făcut-o pentru că erai îngrijorată, zise Tiffany.

— Îngrijorată? Cu siguranţă nu. Eu nu sunt *niciodată* îngrijorată! trânti sec Miss Tick. Cu toate acestea, fiindcă tot ai deschis subiectul, am *fost* preocupată. Ceva mă făcea să nu mă simt în apele mele. Ceva apropiat, cred. Probabil nu era nimic. Într-adevăr, mă simt cu mult mai bine acum, că plecăm.

Dar n-o arăţi, gândi Tiffany. Şi n-aveam dreptate. Două persoane înseamnă *de două ori* mai multă tulburare de fiecare.

Însă era convinsă că nu era nimic magic în Douăcămăşi. Era doar o cotitură a drumului.

* * *

La douăzeci de minute după aceea, călătorii ieşiră din han ca să urce în diligenţă. Surugiul a băgat de seamă că toţi caii erau lac de sudoare şi s-a întrebat de ce oare auzea un roi de muşte bâzâind, când nu se vedea nici urmă de vreo muscă.

Bătrânul câine care zăcuse în drum, a fost găsit ceva mai târziu, ghemuindu-se de frică într-unul dintre grajdurile hanului şi scâncind.

Pădurea era la aproape o jumătate de oră de mers, Miss Tick şi Tiffany făcând cu rândul la căratul valizei. Nu era nimic deosebit, o pădure ca toate pădurile, în mare parte plină cu fagi uriaşi, deşi odată ce ştiai că fagul picură otrăvuri neplăcute pe pământul de sub el, ca să-l păstreze golaş, nu mai era chiar copacul pe care-l credeai.

Se aşezară pe un buştean şi aşteptară să apună soarele. Miss Tick îi vorbi lui Tiffany despre mreje.

— Adică nu sunt magice? se miră Tiffany.

— Nu. Sunt ceva cu ajutorul cărora se obţine magia.

— Vrei să spui ca ochelarii care te ajută să vezi, dar nu văd în locul tău?

— Exact, bravo! Un telescop e magic? Cu siguranţă că nu. E doar sticlă într-un tub, dar cu care poţi număra dragonii de pe Lună. Şi... ei bine, ai tras vreodată cu arcul? Nu, probabil că nu. Dar o mreajă poate funcţiona şi ca un arc. Un arc adună în el puterea muşchilor arcaşului, când acesta îl încordează, şi trimite o săgeată grea mult mai departe decât ar putea arcaşul s-o *arunce* cu mâna lui. Poţi să faci una din orice, atâta vreme cât... arată potrivit.

— Şi atunci poţi spune dacă se întâmplă ceva magic?

— Da, dacă asta cauţi. Când te pricepi s-o mânuieşti, poţi s-o foloseşti ca să faci tu însăţi magie, s-o concentrezi de-a dreptul asupra a ceea ce ai tu de făcut. Poţi s-o foloseşti ca să te apere, ca o plasă de blesteme, sau să trimiţi o vrajă, sau... ei bine, e ca bricegele alea scumpe, ştii? Alea care au şi un fierăstrău micuţ, şi foarfecă, şi scobitoare. Mai puţin faptul că nu cred că vreo vrăjitoare a folosit vreodată o mreajă ca scobitoare, ha, ha. Toate vrăjitoarele tinere ar trebui să înveţe cum să facă o mreajă. Miss Poloboc o să te ajute.

Tiffany privi în jur, la pădure. Umbrele se alungiseră, dar n-o îngrijorau. Frânturi din ceea ce o învăţase Miss Tick pluteau prin mintea ei: *întotdeauna să-ţi înfrunţi frica. Să ai la tine doar câţi bani îţi trebuie, niciodată prea mulţi, şi puţină sfoară. Chiar dacă nu e greşeala ta, e responsabilitatea ta. Vrăjitoarele se confruntă cu făpturi nepământene. Niciodată să nu stai între două oglinzi. Niciodată să nu trăncăneşti. Să faci ce trebuie să faci. Să nu minţi niciodată, dar nu-i nevoie să fii întotdeauna cinstit. Niciodată să nu-ţi pui o dorinţă. Mai ales să nu-ţi pui o dorinţă într-o stea, care este astronomic de stupidă. Deschide ochii şi-apoi deschide din nou ochii.*

— Miss Poloboc are părul lung şi cărunt, nu-i aşa? întrebă ea.

— Oh, da.

— Şi e o doamnă înaltă de-a binelea, puţin grăsuţă, şi poartă o mulţime de şiraguri de mărgele, continuă Tiffany. Şi ochelari, de un lănţişor. Şi nişte surprinzătoare ghete cu tocuri înalte.

Miss Tick nu era uşor de dus de nas. Se uită în jur, prin luminiş.

— Unde e? întrebă ea.

— Stă lângă copacul de colo, zise Tiffany.

Chiar şi după asta, Miss Tick trebui să-şi mijească ochii în direcţia respectivă. Tiffany băgase de seamă că vrăjitoarele umpleau spaţiul. Într-un fel aproape cu neputinţă de descris, păreau să fie mai reale decât ceilalţi din jurul lor. Pur şi simplu ieşeau mai mult în evidenţă. Dar dacă nu voiau să fie văzute, deveneau uluitor de greu de observat. Nu se ascundeau, nu deveneau nevăzute în mod magic, deşi ai fi putut zice şi aşa, dar dacă ar fi trebuit să descrii încăperea după aceea, ai fi jurat că nu fusese nicio vrăjitoare în ea. Păreau că se lasă înghiţite.

— Ah, da, bravo, zise Miss Tick. Mă întrebam când o vei observa.

Ha! gândi Tiffany.

Miss Poloboc deveni treptat şi mai reală, pe măsură ce se apropia de ele. Era îmbrăcată toată în negru, dar scotea uşoare clinchete în mers, din pricina mulţimii bijuteriilor negre pe care le purta, şi avea într-adevăr şi ochelari, care-o surprinseră pe Tiffany, socotindu-i bizari, la o vrăjitoare. Miss Poloboc îi sugera lui Tiffany o găină fericită. Şi avea două braţe, numărul obişnuit.

— A, Miss Tick, zise ea. Iar tu trebuie să fii Tiffany Suferind.

Tiffany avea destulă bună-creştere ca să-şi încline capul; vrăjitoarele nu fac reverenţe (cel puţin dacă nu vor să-l fâstâcească pe Roland).

— Aş vrea să schimb două vorbe cu Miss Poloboc, Tiffany, dacă *nu* te superi, zise Miss Tick, cu înţeles. Treburi de vrăjitoare superioare.

Ha! gândi Tiffany din nou, pentru că-i plăcuse cum sună.

— Atunci, eu o să mă duc să mă uit la vreun copac, nu? zise ea, cu ceea ce spera că e un usturător sarcasm.

— Eu aş folosi tufişurile, în locul tău, drăguţă, strigă Miss Poloboc în urma ei. Nu-mi plac întreruperile, odată ce-am prins vânt în pânze.

Erau nişte tufe de vâsc, care alcătuiau un paravan decent, dar după ce îi vorbiseră de parcă ar fi fost un copil de zece ani, Tiffany mai degrabă şi-ar fi lăsat băşica să-i plesnească.

Am bătut-o pe Regina Spiriduşilor! gândi ea, în timp ce mergea fără ţintă prin pădure. Bine, nu ştiu exact cum, fiindcă acum totul mi se pare ca un vis, dar am făcut-o!

Era furioasă că fusese trimisă la plimbare în felul acesta. Un pic de respect n-ar fi stricat, nu? Aşa spusese bătrâna vrăjitoare, Doamna Vremerea, nu? „Eu îţi arăt ţie respect, *ca tu, în schimb, să mă respecţi pe mine.”* Doamna Vremerea, vrăjitoarea cu

care, în secret, toate celelalte vrăjitoare voiau să semene, îi arătase ei *respect,* aşa că avea temeiuri de a crede că şi celelalte ar fi putut face un mic efort în acest sens. Spuse:

— Să mă văd.

...şi păşi în afara ei înseşi, mergând drept spre Miss Tick şi Miss Poloboc, în trupul ei invizibil, de fantomă. Nu îndrăznea să privească în jos, ca să nu descopere că nu era acolo. Când se întoarse şi se uită înapoi, la trupul ei palpabil, îl văzu stând ipocrit între tufele de vâsc, în mod limpede prea departe ca să desluşească discuţia cuiva.

Pe când Tiffany se apropia cu hotărâre, o auzi pe Miss Tick spunând:

— ...dar de-a dreptul înfricoşător de precoce.

— Vai de mine. Niciodată nu m-am înţeles prea bine cu oamenii isteţi, zise Miss Poloboc.

— Oh, e un copil cu inimă bună, zise Miss Tick, ceea ce o enervă pe Tiffany mai tare chiar decât „înfricoşător de precoce”.

— Bineînţeles, cunoşti situaţia mea, zise Miss Poloboc, când Tiffany se apropie la doar câţiva inchi.

— Da, Miss Poloboc, dar munca dumitale a stârnit multă consideraţie. De aceea Doamna Vremerea s-a gândit la dumneata.

— Dar mă tem că am devenit puţin cam distrată, se frământă Miss Poloboc. A fost o teribilă vânzoleală pe aici, pentru că eu, ca o mare prostănacă, mi-am lăsat ochelarii de distanţă pe celălalt nas...

Celălalt nas? se miră în gând Tiffany. Amândouă vrăjitoarele îngheţară, exact în aceeaşi clipă.

— Eu n-am un ou! zise Miss Tick.

— Am eu un cărăbuş într-o cutie de chibrituri, tocmai împotriva unor astfel de urgenţe! chiţăi Miss Poloboc.

Mâinile lor scotociră iute prin buzunare şi scoaseră aţă, şi pene, şi fâşii de pânză colorată... Ştiu că sunt aici! se gândi Tiffany şi şopti:

— Să nu mă mai văd!

Clipi şi se învârti pe călcâie, când ajunse înapoi în mica siluetă răbdătoare dintre tufele de vâsc. În depărtare, Miss Poloboc făcea înnebunită o mreajă, iar Miss Tick se uita de jur împrejur prin pădure.

— Tiffany, vino imediat aici! strigă ea.

— Da, Miss Tick, zise Tiffany, alergând spre ea ca un copil cuminte.

M-au adulmecat ele cumva, gândi ea. Ei bine, *sunt* vrăjitoare, la urma urmelor, chiar dacă, după părerea mea, nu sunt foarte pricepute...

Atunci veni presiunea. Părea să strivească pădurea făcând-o una cu pământul şi s-o umple cu senzaţia cumplită că stătea ceva chiar în spatele tău. Tiffany căzu în genunchi, cu mâinile pe urechi, şi cu un junghi de parcă fusese brusc apucată de cea mai ascuţită durere de urechi, sfredelindu-i capul.

— Gata! strigă Miss Poloboc.

Ridică în mâini o mreajă. Era foarte diferită de a lui Miss Tick şi era făcută din sfoară, şi pene de corb, şi mărgele negre sclipitoare şi, la mijloc, cu o cutie obişnuită de chibrituri.

Tiffany ţipă. Durerea era ca nişte ace înroşite în foc, iar urechile i se umpluseră de bâzâit de muşte.

Cutia de chibrituri explodă.

Şi atunci se făcu tăcere, şi se auzi ciripit de păsărele, şi nimic nu trăda că s-ar fi întâmplat ceva, în afară de vreo câteva bucăţi din cutia de chibrituri căzând în spirale şi, odată cu ele, un fragment cu irizaţii multicolore de platoşă de aripă.

— Vai de mine, zise Miss Poloboc. Era chiar un cărăbuş simpatic, ca toţi cărăbuşii...

— Tiffany, eşti teafără? întrebă Miss Tick.

Tiffany clipi des. Durerea dispăruse la fel de repede pe cât venise, lăsându-i doar amintirea arsurii. Se ridică încet în picioare.

— Cred că da, Miss Tick!

— Atunci, încă un cuvânt, te rog! zise Miss Tick, mergând cu paşi mari până la un copac şi oprindu-se lângă el, cu o înfăţişare severă.

— Ai... *făcut* ceva? întrebă Miss Tick. N-ai invocat creaturi, nu-i aşa?

— Nu! Şi, oricum, nu ştiu cum! răspunse Tiffany.

— Atunci n-au fost omuleţii tăi, cumva? întrebă Miss Tick, neîncrezătoare.

— Nu sunt ai mei, Miss Tick. Şi ei nu fac lucruri de soiul ăsta. Ei doar strigă „Crivens!” şi încep să tragă şuturi în gleznele oamenilor. Şi atunci ştii fără îndoială că ei sunt.

— Ei bine, orice o fi fost, se pare c-a plecat, zise Miss Poloboc. Şi ar trebui să plecăm şi noi, altminteri o să zburăm toată noaptea.

Se duse în spatele altui copac şi ridică o legăturică de vreascuri. Cel puţin, exact aşa arăta, pentru că asta şi fusese intenţia.

— Invenţia mea personală, zise ea, cu modestie. Nu ştii niciodată ce-i aici, la şes, ştii? Iar coada iese apăsând butonul ăsta... Oh, îmi pare rău, uneori mai face aşa. A văzut careva încotro s-a dus?

Coada fu găsită într-un tufiş şi înşurubată la loc.

Tiffany, o fată care *asculta* ce spun ceilalţi, o privi pe Miss Poloboc îndeaproape. Fără îndoială avea un singur nas pe faţă şi era cumva foarte stingheritor să-ţi închipui unde ar mai putea cineva avea un al doilea şi la ce i-ar fi folosit.

Apoi, Miss Poloboc scoase nişte frânghie din buzunar şi i-o întinse cuiva care nu era acolo.

Asta făcuse, Tiffany era sigură. N-o lăsase să cadă, n-o aruncase, ci o întinsese şi îi dăduse drumul, de parcă o agăţase de un cârlig invizibil.

Ateriză colac pe un petic de muşchi. Miss Poloboc privi în jos, apoi o observă pe Tiffany că se uită cu ochi mari la ea şi râse forţat.

— Neghioaba de mine, zise ea. Am crezut că sunt dincolo! O să-mi uit şi capul într-o zi!

— Ei bine... dacă e vorba despre cel de deasupra gâtului dumitale, zise Tiffany cu prudenţă, gândindu-se la celălalt nas, încă îl mai ai.

Valiza cea veche fu legată cu sfoară la capătul stufos al măturii, care acum plutea liniştită la câteva picioare deasupra pământului.

— Uite-aşa, asta o să servească drept băncuţă, destul de confortabilă, zise Miss Poloboc, fiind acum sacul de nervi în care majoritatea oamenilor se transformau atunci când o simţeau pe Tiffany uitându-se ţintă la ei. Nu trebuie decât să te ţii de spatele meu. Ăăă. Aşa fac eu de obicei.

— Dumneata de obicei te ţii de *spatele* dumitale? zise Tiffany. Cum se poate...?

— Tiffany, ţi-am încurajat mereu sinceritatea cu care pui întrebări, zise Miss Tick, cu glas ridicat. Dar acum, te rog, mi-ar plăcea să te pot felicita pentru tăria cu care păstrezi tăcerea!

Urcă-te pe mătură în spatele lui Miss Poloboc, căci sunt sigură că ar vrea să plece cât încă mai aveţi puţină lumină a zilei.

Coada se legănă puţin când Miss Poloboc se sui pe ea. O bătu uşurel cu palma, invitând-o pe Tiffany.

— Nu ţi-e frică de înălţimi, nu-i aşa, drăguţă? întrebă ea, când se urcă Tiffany.

— Nu, răspunse Tiffany.

— O să opresc când o să ajung în dreptul poienii Proceselor Vrăjitoarelor, zise Miss Tick, în timp ce Tiffany simţi coada de mătură de sub ea ridicându-se uşor. Ai grijă!

Se dovedi că atunci când Miss Poloboc o întrebase pe Tiffany dacă îi e frică de înălţimi, nu pusese întrebarea corectă. Lui Tiffany nu-i era frică de înălţimi câtuşi de puţin. Putea trece pe lângă copacii înalţi fără să clipească o dată. Să se uite în sus, la munţii impunători, n-o deranja nici cât negru sub unghie.

Lucrul de care îi era ei frică, deşi nu-şi dăduse seama până când nu ajunsese la această înălţime, era adâncimea. Îi era frică să cadă atâta cale din cer încât să aibă timp să-şi piardă răsuflarea ţipând înainte de a se ciocni de stânci, aşa de tare încât să se prefacă într-un fel de piftie şi toate oscioarele ei să se facă pulbere. Îi era, de fapt, frică de pământ. Miss Poloboc ar fi trebuit să se gândească mai bine înainte de a formula întrebarea.

Tiffany se agăţă cu putere de centura lui Miss Poloboc şi îşi fixă privirea asupra pânzei rochiei sale.

— Ai mai zburat vreodată, Tiffany? o întrebă vrăjitoarea, în timp ce continuau să se înalţe.

— Gn! icni Tiffany.

— Dacă vrei, ne putem învârti într-un mic cerc, zise Miss Poloboc. Ar trebui să avem o privelişte minunată asupra ţinutului tău de aici, de sus.

Aerul vâjâia pe lângă Tiffany. Era mult mai frig. Ea-şi ţinea cu străşnicie ochii pironiţi pe pânză.

— Îţi place aşa? întrebă Miss Poloboc, ridicându-şi vocea, căci vântul sufla şi mai tare. N-o să dureze decât o clipă!

Tiffany nu avu timp să spună nu şi, în orice caz, era sigură că i s-ar fi făcut rău dac-ar fi deschis gura. Băţul se clătină sub ea şi lumea se întoarse într-o rână.

Nu voia să se uite, dar îşi aminti că o vrăjitoare este întotdeauna curioasă până la indiscreţie. Ca să rămână o vrăjitoare, *trebuia* să se uite.

Îşi luă inima-n dinţi să arunce o privire şi văzu lumea sub ea. Lumina auriu-roşiatică a apusului se revărsa peste pământ şi, acolo, jos, erau umbrele lungi din Douăcămăşi, iar, mai departe, se întindeau pădurea şi satele prin care veniseră, până la arcul dealului Cretei...

...care era roşu ca jarul, iar friza albă a Calului de cretă strălucea în auriu, ca un uriaş pandantiv. Tiffany se uită lung la el; în lumina muribundă a după-amiezii, cu umbrele fugind grăbite de soarele ce aluneca spre orizont, părea viu.

În clipa aceea îi veni să sară în gol, să zboare înapoi, să ajungă la el închizând ochii şi pocnindu-şi călcâiele unul de altul, să facă *orice...*

Nu! Doar îşi încuiase bine toate gândurile astea, departe de ea, nu-i aşa? Trebuia să înveţe şi nu era nimeni pe dealuri care s-o mai poată învăţa!

Dar Creta era lumea ei. Mergea pe ea în fiecare zi. Îi putea simţi viaţa străveche sub tălpi. Pământul era în oasele ei, întocmai cum spusese Buni Suferind. Era în numele ei, de asemenea; în graiul vechi al Nac Mac Fulgerilor, numele ei suna asemănător cu „Pământul de Sub Val”, iar în ochii minţii sale, ea păşise în mările acelea adânc preistorice, când Creta abia se închegase, după un milion de ani de ploaie, din cochiliile unor animale mici. Călcase pe un pământ făcut din viaţă, şi respirase pe el, şi îl ascultase, şi-i gândise gândurile. Să-l vadă acum, mic, singur, pierdut într-un peisaj ce se întindea până la capătul lumii, era prea mult. Trebuia să se întoarcă la el...

Pentru o clipă, băţul se legănă în aer.

Nu! Trebuie să plec!

Se smuci înapoi şi simţi o greaţă urcând în stomacul ei, când băţul viră în viteză spre munţi.

— O mică turbulenţă, cred, îi zise Miss Poloboc peste umăr. Apropo, te-a prevenit Miss Tick să porţi izmene groase de lână, drăguţă?

Tiffany, încă năucită, îngăimă ceva care izbuti să sune ca un „nu”. Miss Tick îi vorbise despre izmene şi despre cum o vrăjitoare cu capul pe umeri purta pe puţin trei perechi, ca să împiedice gheaţa să se formeze, dar ea uitase tot.

— Vai de mine, zise Miss Poloboc. Atunci mai bine zburăm pe jos.

Băţul căzu vertiginos.

Tiffany n-avea să uite niciodată zborul acela, deşi a încercat deseori. Zburau aproape de pământ, care se vedea neclar, chiar sub picioarele ei. De fiecare dată când ajungeau la un zid sau la un gard de nuiele, Miss Poloboc îl sărea cu un strigăt de: „Uite-aşa!” sau „Hopa-sus!”, probabil în scopul de-a o face pe Tiffany să se simtă mai bine. Nu reuşea. Vomită de două ori.

Miss Poloboc călărea ţinându-şi capul aplecat atât de mult încât era aproape la acelaşi nivel cu băţul, folosindu-se astfel la maxim de avantajul aerodinamic al pălăriei sale ţuguiate. Ţuguiul acesteia era chiar scurt, de numai vreo nouă inchi înălţime, ceea ce o făcea să semene mai curând cu o pălărie de clovn fără zurgălăi; Tiffany avea să descopere mai târziu că fusese făcută astfel ca să nu fie nevoie s-o mai scoată când intra în colibe cu tavan jos.

După o vreme – o eternitate, din punctul de vedere al lui Tiffany – lăsară câmpurile fermelor în urmă şi începură să zboare pe la poalele dealurilor. Peste puţin, lăsară în urmă şi copacii, iar băţul porni pe deasupra apelor înspumate ale unui râu lat, cu albia întărită de bolovani. O ploaie fină le împroşca ghetele.

O auzi pe Miss Poloboc strigând ca să acopere vuietul râului şi vâjâitul vântului:

— Vrei să te dai puţin mai în spate? Porţiunea asta este destul de înşelătoare!

Tiffany riscă să privească peste umărul vrăjitoarei şi i se tăie răsuflarea.

Nu era prea multă apă pe Creta, în afară de micile torente pe care oamenii le numeau pâraie, care curgeau prin văi pe la sfârşitul iernii şi secau de-a binelea, vara. Râuri mari curgeau în jurul Cretei, desigur, dar erau leneşe şi cuminţi.

Apa dinaintea lor nu era leneşă şi cuminte. Era *verticală.*

Râul o lua în sus, spre albastrul întunecat al cerului, avântându-se până la primele stele. Mătura îi urma cursul.

Tiffany se lăsă mai pe spate şi ţipă, şi continuă să ţipe, în timp ce coada de mătură basculă în aer şi urcă pieptiş... cascada. Cunoştea *cuvântul,* desigur, dar cuvântul nu fusese atât de mare, atât de ud şi, peste toate, nu fusese atât de zgomotos.

Ceaţa o udase până la piele. Zgomotul îi făcea urechile să zvâcnească. Se ţinea de centura lui Miss Poloboc, în timp ce

urcau prin ploaia deasă şi prin tunet, simţind că va aluneca din clipă în clipă...

...şi apoi a fost zvârlită în faţă, iar vuietul cascadei s-a stins în urma ei, în timp ce băţul, acum zburând din nou „culcat" şi nu „cabrat", gonea pe deasupra râului care, deşi tot mai sălta şi spumega, barem avea bunul-simţ s-o facă pe pământ.

Era şi un pod, undeva sus, iar pereţii de stâncă rece închideau râul pe ambele maluri, dar pereţii au devenit apoi din ce în ce mai scunzi, iar râul din ce în ce mai domol, aerul s-a încălzit din nou, până când coada de mătură ajunse să lunece pe faţa netedă a apei liniştite, care probabil nu ştia ce urma să i se întâmple, ceva mai încolo. Peşti argintii săgetau în zigzag îndepărtându-se, când treceau pe deasupra lor.

După o bucată de vreme, Miss Tick le conduse într-un arc de cerc peste noile câmpuri, mai mici şi mai verzi decât cele de acasă. Apărură din nou copacii şi păduricile prin văile adânci. Dar ultimele raze de soare pieriră şi, curând, tot ce era dedesubt se întunecă.

Tiffany probabil că aţipise, încleştată de Miss Poloboc, căci simţi cum se trezeşte tresărind, când coada de mătură se opri în aer. Pământul era la mare distanţă dedesubt, dar cineva aşezase un inel de foc, care se dovedi a fi din mucuri de lumânări aprinse, arzând în ulcele vechi.

Cu multă graţie, întorcându-se încet, băţul se lăsă în jos, oprindu-se foarte aproape de vârful ierbii.

În acest moment, picioarele lui Tiffany hotărâră să se deschircească şi căzu la pământ.

— Copăcel! zise Miss Poloboc cu veselie, ridicând-o. Te-ai descurcat foarte bine!

— Îmi cer iertare c-am ţipat şi că mi s-a făcut rău..., bolborosi Tiffany, dând peste o ulcică şi stingând lumânarea. Încercă să desluşească împrejurimile prin întuneric, dar i se învârtea capul. Cine a aprins lumânările, Miss Poloboc?

— Eu. Hai înăuntru, se face frig..., începu Miss Poloboc.

— Aha, prin magie, zise Tiffany, încă ameţită.

— Ei bine, se poate face şi prin magie, da, zise Miss Poloboc. Dar eu prefer chibriturile, care sunt fireşte mult mai uşor de folosit şi chiar magice, în felul lor, dacă stai să te gândeşti. Desprinse valiza de coada măturii şi spuse: Prin urmare, am ajuns! Nădăjduiesc să-ţi placă aici!

Şi iar veselia aceea. Cu toate că se simţea încă rău şi ameţită, şi era foarte dornică să afle cât mai repede cu putinţă unde era privata, Tiffany încă mai avea urechi care auzeau şi o minte care, oricât s-ar fi străduit, nu înceta să gândească. Şi gândi: Veselia asta e cusută cu aţă albă. E ceva putred aici...

Capitolul 3

O doamnă dintr-o bucată

Era într-adevăr o căsuţă, dar Tiffany nu putea vedea mare lucru din ea, prin întuneric. Era înconjurată de meri. Ceva atârnând de o creangă o atinse când, păşind nesigur, o urmă pe Miss Poloboc. Obiectul îşi continuă balansul dincolo de ea, cu un clinchet de clopoţei. Se mai auzea şi clipocitul unei ape curgătoare, ceva mai departe.

Miss Poloboc deschise o uşă. Aceasta dădea într-o bucătărioară, mică, puternic luminată şi uimitor de ordonată. În soba de fier un foc ardea cu vioiciune.

— Hm... se presupune că eu sunt ucenica, zise Tiffany, încă buimacă de zbor. O să pregătesc ceva de băut, dacă îmi arăţi unde sunt cele necesare...

— Nu! izbucni Miss Poloboc, ridicându-şi mâinile. Strigătul păru s-o sperie şi pe ea, căci tremura, când le lăsă din nou în jos. Nu... eu... în locul tău, nici n-aş visa la aşa ceva, zise ea cu un glas mult mai liniştit, încercând să zâmbească. Ai avut o zi grea. O să-ţi arăt care-i odaia ta şi unde sunt toate lucrurile, şi o să-ţi aduc, sus, nişte stufat, iar tu vei putea să fii ucenică de mâine. Nicio grabă.

Tiffany se uită la oala care fierbea cu bulbuci pe soba de fier şi la pâinea de pe masă. Era proaspăt scoasă din cuptor, putea spune după miros.

Necazul cu Tiffany era Gândirea ei de-a Treia[9]. Aceasta gândea: Locuieşte singură. Cine a aprins focul? Într-o oală care fierbe este nevoie să amesteci, din când în când. Cine a amestecat în ea? Şi cineva a aprins lumânările. Cine?

— Mai stă cineva aici, Miss Poloboc? întrebă ea, cu voce tare.

Miss Poloboc se uită disperată la oală, la pâine şi-napoi la Tiffany.

---

[9] Gândirea Dintâi cuprinde gândurile de zi cu zi. Toată lumea are aşa ceva. Gândirea de-a Doua cuprinde gândurile pe care le gândeşti despre *modul* în care gândeşti. Oamenilor le place să creadă că au şi aşa ceva. Gândirea de-a Treia cuprinde gândurile care urmăresc lumea şi gândesc de capul lor. Sunt rare şi adesea tulburătoare. A le asculta pe acestea face parte din arta vrăjitoriei (n.a.).

— Nu, doar eu, zise ea şi cumva Tiffany ştiu că spunea adevărul. Sau, mă rog, *un* adevăr.

— Vorbim mâine-dimineaţă? zise Miss Poloboc, aproape implorator.

Arăta atât de încolţită încât lui Tiffany chiar i se făcu milă de ea. Îi zâmbi.

— Desigur, Miss Poloboc.

Făcură un scurt ocol al casei, la lumina lumânării. Exista şi o privată, nu departe de căsuţă; avea două tronuri, ceea ce Tiffany socoti cam ciudat, dar, bineînţeles, poate că mai locuiseră cândva aici şi alţi oameni. Exista, de asemenea, o odaie numai pentru baie, o teribilă risipă de spaţiu, după criteriile Casei Fermei. Baia avea propria ei pompă şi un cazan mare pentru încălzit apa. Asta în mod hotărât era un lux.

Odaia ei de dormit era o... odaie drăguţă. Drăguţă era cuvântul potrivit. Totul avea ciucuri. Tot ce putea avea o acoperitoare era acoperit. Se vedeau urmele unor încercări de a face camera... veselă, de parcă a fi un dormitor era ceva foarte vesel şi minunat. Odaia lui Tiffany de dincolo, de la fermă, avea un covoraş pe podea, un urcior cu apă şi un lighean pe un suport, o ladă mare de haine şi o foarte veche casă a păpuşilor, câteva draperii vechi de stambă şi cam atâta. La fermă, dormitoarele erau pentru a închide ochii în ele.

Camera asta avea un scrin. Conţinutul valizei lui Tiffany umplu aproape un sertar.

Patul nu scoase niciun sunet când Tiffany se aşeză pe el. Fostul ei pat avea o saltea atât de veche, încât avea o groapă în care se cuibărea confortabil, cu arcuri care scoteau o mulţime de zgomote; dacă nu putea dormi, se răsucea pe-o parte şi pe alta şi putea cânta *Clopotele de la St. Ungulans* la arcuri – cling-ting-glong, glinc-ping-bloinnng, dlinc-plang-doinnng, ding-ploinc.

Camera asta şi mirosea altfel. Mirosea a încăpere nefolosită şi a săpunul altcuiva.

Pe fundul valizei avea o cutie mică, pe care domnul Butuc, tâmplarul fermei, o meşterise pentru ea. Domnul Butuc nu pierdea vremea să facă lucrări delicate, şi caseta asta era chiar grea. În ea, Tiffany păstra... suveniruri. Printre ele, o bucată de cretă cu o fosilă în ea, ceea ce era chiar o raritate, şi propria sa ştampilă pentru unt (care înfăţişa o vrăjitoare călare pe o coadă de mătură), în caz că va avea ocazia să facă unt aici, şi o piatră-

potir[10], despre care se presupunea că e norocoasă, fiindcă avea o gaură în ea. (I se spusese asta când avea şapte ani, iar Tiffany o luase la ea. Nu prea înţelegea cum o făcea norocoasă gaura aceea, dar, de vreme ce petrecuse multă vreme în buzunarul ei, apoi pusă la păstrare în cutie, probabil *era* mult mai norocoasă decât majoritatea pietrelor, care sunt lovite cu piciorul de colo-colo, călcate de căruţe şi aşa mai departe.)

Mai avea, de asemenea, o hârtie de ambalaj, în albastru şi galben, de la un pachet de tutun Jolly Sailor, o pană de şoim, şi un vârf antic de săgeată, învelit cu grijă într-un şomoiog de lână de oaie. Din acestea găseai din belşug pe Creta. Nac Mac Fulgerii le foloseau ca vârfuri de suliţe.

Rândui frumos toate acestea pe scrin, împreună cu jurnalul ei, dar ele nu făcură odaia să pară mai primitoare. Dimpotrivă, păreau chiar rătăcite.

Tiffany luă ambalajul vechi şi şomoiogul de lână şi le mirosi. Nu aveau *chiar* mirosul colibei de păstor, dar aminteau destul de mult de acela cât să-i aducă lacrimi în ochi.

Niciodată nu mai petrecuse o noapte departe de Creta, până atunci. Ştia expresia „dor de casă” şi se întrebă dacă frigul acela, senzaţia aceea vagă ce creştea în lăuntrul ei era dorul de casă…

Cineva bătu la uşa ei.

— Eu sunt, zise o voce înăbuşită.

Tiffany sări din pat şi deschise uşa. Miss Poloboc intră cu o tavă pe care era aşezat un blid de stufat de viţel şi o bucată de pâine. O aşeză pe măsuţa de lângă pat.

— Pune, te rog, tava asta afară, la uşă, după ce termini. O s-o iau eu, mai târziu, zise ea.

— Mulţumesc frumos, zise Tiffany.

Miss Poloboc se opri puţin în prag.

— O să fie foarte plăcut pentru mine să am pe cineva cu care să vorbesc, în afară de mine însămi, spuse ea. Sper din toată inima că n-o să vrei să pleci, Tiffany.

Tiffany îi dărui un mic zâmbet fericit, apoi aşteptă până se închise uşa şi-i auzi paşii lui Miss Poloboc coborând scara, înainte de a se duce în vârful picioarelor la fereastră, ca să verifice că nu erau gratii.

---

[10] Piatra-zânelor, piatra-spiriduşilor, piatra-vrăjilor, piatra-deochiului – o piatră scobita, din care tradiţia spune că beau spiriduşii, zânele etc, adesea folosită ca talisman contra vrăjilor, farmecelor, deochiului.

Fusese ceva înspăimântător în expresia lui Miss Poloboc. Un soi de foame şi de speranţă, de implorare şi de frică, toate deodată.

Tiffany verifică, de asemenea, dacă putea să-şi zăvorască uşa pe dinăuntru.

Stufatul de oaie avea într-adevăr gust de stufat de viţel şi nu – ca să luăm un exemplu *complet* şi *absolut* la întâmplare – de stufat făcut de ultima fată săracă ce lucrase aici.

Ca să fii vrăjitoare, trebuie să ai o foarte bună imaginaţie. În clipa asta, Tiffany îşi dori ca a ei să nu fi fost *chiar atât* de bună. Dar Doamna Vremerea şi Miss Tick ar mai fi lăsat-o să vină aici, dacă era periculos, oare? Oare?

Ar fi putut. Ar fi putut şi asta. Vrăjitoarele nu credeau în netezirea drumului. Presupuneau că-ţi foloseşti creierul. Dacă nu-ţi foloseai creierul, atunci n-aveai ce căuta să te faci vrăjitoare. Lumea nu-ţi netezeşte ţie drumul, spuneau ele. Învaţă cum să înveţi repede.

Dar... ei îi dăduseră o şansă, nu-i aşa?

Bineînţeles că-i dăduseră.

Probabil.

Aproape că-şi terminase porţia de nu-făcut-de-mâna-omului-ca-să- fim-sinceri stufat, când ceva încercă să-i ia blidul din mână. Trăsese cât se poate de blând şi când, fără să se gândească, ea-l trăsese înapoi, acţiunea opusă încetă imediat.

O-K, gândi ea. încă o treabă ciudată. Ei, da, asta *este* coliba unei vrăjitoare.

Ceva trase şi de lingură, dar iarăşi se opri, de îndată ce ea o trase înapoi.

Tiffany puse bolul gol şi lingura la loc, pe tavă.

— E-n regulă, zise ea, sperând că nu sună speriată niciun pic. Am terminat.

Tava se ridică în aer şi o luă uşor către uşă, unde ateriza cu un clinchet slab.

La mijlocul uşii, zăvorul alunecă înapoi. Uşa se deschise.

Tava se ridică şi pluti pe culoar. Uşa se închise. Zăvorul se încuie la loc.

Tiffany auzi zăngănitul lingurii în timp ce, undeva pe palierul întunecat, tava îşi vedea de drum.

Lui Tiffany i se păru că era de-o importanţă vitală să *se gândească* mai înainte să acţioneze. Şi astfel gândi mai departe: Ar fi stupid să-ncepi să alergi pe-aici şi să ţipi pentru că ţi-a fost

luată tava. La urma urmelor, oricine sau orice a făcut-o, a avut totuşi bunul-simţ să zăvorască uşa după ce-a ieşit, ceea ce înseamnă că îţi respectă intimitatea, chiar dacă ţi-o încalcă.

Se spălă pe dinţi la lavoar, se îmbrăcă în cămaşa de noapte şi se strecură în pat. Suflă în lumânare.

După numai o clipă, se ridică în capul oaselor, reaprinse lumânarea şi, cu mare caznă, târî scrinul în faţa uşii. Nu era prea sigură de ce, dar se simţi mai bine după ce-o făcu.

Se culcă la loc, stingând lumina.

Tiffany era obişnuită să doarmă în timp ce, afară, pe deal, oile behăiau şi tălăngile mai scoteau din când în când câte un *clone.*

Aici nu mai era niciun behăit de oaie şi nicio talangă să cloncăne, şi, din când în când, deşi nu se auzea vreuna, se trezea gândindu-se: Ce-a fost asta?

Însă, în cele din urmă, adormi de-a binelea, fiindcă îşi aminti cum se trezise în toiul nopţii ca să audă scrinul alunecând, foarte încet, înapoi, în poziţia lui originală.

Tiffany se trezi, încă în viaţă şi neciopârţită, când zorii tocmai încărunţeau noaptea. Păsări necunoscute cântau.

Nu se auzea niciun sunet în casă, iar ea se gândi: Eu sunt ucenica, nu? Eu sunt cea care ar trebui să fac curăţenie şi să aprind focul. Ştiu cum trebuie să se petreacă lucrurile.

Se ridică în capul oaselor şi îşi roti privirile prin odaie.

Hainele ei vechi fuseseră împăturite frumos pe tăblia de deasupra a scrinului. Fosila, piatra norocoasă şi celelalte lucruri dispăruseră şi abia după o căutare înnebunită le redescoperi înapoi în cutia lor din valiză.

— Ei, *uite* ce-i, zise ea către odaie, în general. Eu *sunt* o cotoroanţă, ştiţi. Dacă e vreun Nac Mac Fulger pe-aici, să se arate în clipa asta!

Nu se întâmplă nimic. Nici nu se aşteptase să se întâmple ceva. Nac Mac Fulgerii nu se omorau cu pusul lucrurilor în ordine, oricum.

Ca încercare, luă sfeşnicul de pe masa de la capul patului, îl aşeză pe scrin şi făcu un pas în spate. Din nou nu se întâmplă nimic.

Se întoarse să se uite pe fereastră şi, în timp ce se uita, auzi un slab *clinc.*

Când se răsuci pe călcâie, sfeşnicul era înapoi pe masă.

Ei bine... azi avea să fie o zi în care va primi *răspunsuri.* Tiffany se bucură de uşoara mânie pe care-o simţi. O împiedică să se mai gândească la cât de mult voia să se întoarcă acasă.

Veni să-şi îmbrace rochia şi îşi dădu seama că într-un buzunar avea ceva moale, care totuşi trosnea.

Oh, cum de putuse uita? Dar avusese o zi grea şi poate că, oricum, voise să uite.

Scoase cadoul de la Roland şi desfăcu foiţa albă, de mătase, cu multă grijă.

Era un medalion.

Reprezenta Calul.

Tiffany se uită lung la el.

Nu e cum arată un cal, ci e ce înseamnă un cal... Fusese săpat în coasta dealului cu mult înainte de a începe istoria, de către oameni care izbutiseră să redea în câteva linii ondulate tot ce însemna un cal: putere, graţie, frumuseţe şi viteză, luptându-se să se elibereze din deal.

Şi acum cineva – cineva deştept şi, prin urmare, probabil deopotrivă cineva cu dare de mână – îl făcuse din argint. Era plat, întocmai cum era cel de pe coasta dealului şi, întocmai ca în cazul Calului de pe deal, unele părţi nu erau lipite de restul trupului. Meşteşugarul, totuşi, le unise cu un lanţ subţirel de argint, astfel încât în clipa în care Tiffany ridică medalionul, îl avu întreg în faţa ochilor, în-mişcare-în-timp-ce-stătea-nemişcat în lumina dimineţii.

Trebuia să-l pună la gât. Şi... nu era nicio oglindă, nici măcar una mică de-o palmă. Oh, bine...

— Să mă văd, zise Tiffany.

Şi undeva în depărtare, pe câmpuri, ceva care-i pierduse urma se trezi. Pentru o clipă, nu se întâmplă nimic, dar apoi ceaţa câmpurilor se despică în două, de parcă o creatură invizibilă se pusese în mişcare, scoţând un zgomot ca un roi de muşte...

Tiffany închise ochii, făcu vreo doi paşi într-o parte, vreo câţiva înainte, se întoarse şi deschise, cu grijă, ochii. Se văzu stând acolo, în faţa ei, neclintită ca o statuie. Calul arăta foarte bine pe noua ei rochie, argintiu pe fundal verde.

Se întrebă oare cât l-o fi costat pe Roland. Se întrebă *de ce.*

— Să nu mă mai văd, zise ea.

Fără grabă, îşi scoase medalionul de la gât, îl împacheta din nou în foiţa de mătase şi îl închise în cutie, laolaltă cu celelalte

lucruri de acasă. Apoi scoase una dintre cărţile poştale din Douăcămăşi şi un creion, şi, cu grijă şi atenţie, îi scrise lui Roland câteva cuvinte de mulţumire. După o strălucire de vinovăţie, folosi cu grijă cealaltă carte poştală ca să le spună părinţilor ei că era în întregime încă în viaţă.

Apoi, gânditoare, coborî scara.

Fusese întuneric în ajun, aşa că nu observase afişele lipite pe scară de sus până jos. Erau afişe de circ, pe care erau desenaţi clovni şi animale, scrise cu literele acelea de afiş de modă veche, în care nu găseai două rânduri cu acelaşi caracter.

Spuneau ceva de genul:

Fiori cu Toptanul! Daţi fuga! Daţi fuga! Daţi fuga!
Profesorul Monty Băşicat
prezintă Circul Trei-Cercuri[11] Şi Cabina Curiozităţilor!!
Vedeţi Uluitorul Contorsionist Jack
Punând Capul Unui Leu
Chiar În Gura Lui!!!
Vedeţi Calul cu Capul unde-ar trebui să-i stea Coada!
Vedeţi Vomitoriul!!!!!
CLOVNI! CLOVNI! CLOVNI!
Fraţii Pastrami Zburători vor sfida
Gravitaţia, Cea mai Mare Forţă din Univers
fără plasă!
Vedeţi Măgarul Clarence Dansatorul de Step
Minune la
Zăpăcita şi Ameţita
Amuţitoarea Demonstraţie de Citire a Gândurilor

Şi tot aşa, până la cea mai mică literă tipărită. Erau nişte lucruri deosebit de ciudate şi de colorate, ca să le întâlneşti într-o colibă din pădure.

Găsi drumul spre bucătărie. Aceasta era rece şi cufundată în linişte, în afară de ticăitul unui ceas de perete. Amândouă

[11] Referire la *Monty Python's Flying Circus,* prima serie a unui foarte popular spectacol TV, creat de grupul umoristic Monty Python (denumire ce se voia o poreclă nostimă a legendarului mareşal Montgomery, din al Doilea Război Mondial), difuzat de BBC începând din 1969 (cea mai recentă serie fiind *Spamalot,* din 2005) a cărui influenţă asupra comediei a fost adesea comparată cu influenţa grupului Beatles în muzică.

limbile căzuseră de pe cadranul ceasului şi stăteau pe fundul capacului de sticlă, astfel că, deşi ceasul continua să măsoare timpul, n-avea tendinţa să-i spună cuiva despre asta.

Cum se întâmplă de regulă cu bucătăriile, era foarte ordonată şi curată. În sertarul dulapului de vase de lângă spălător, furculiţele, lingurile şi cuţitele erau aranjate în compartimente separate, ceea ce era puţin îngrijorător. Toate sertarele dulapului de vase pe care le văzuse vreodată Tiffany avuseseră *intenţia* să fie ordonate, dar, de-a lungul anilor, deveniseră ticsite cu lucruri care chiar n-aveau ce căuta acolo, ca polonice mari şi desfăcătoare de sticle îndoite, ceea ce însemna că întotdeauna se înţepeneau, cel puţin dacă nu ştiai trucul de a le deschide.

Experimental, scoase o lingură din compartimentul lingurilor, o lăsă să cadă printre furculiţe şi închise sertarul. Apoi, se întoarse cu spatele.

Se auzi un târşâit şi un clinchet, întocmai ca acela pe care îl face o lingură când e pusă la loc printre celelalte linguri, care i-au dus dorul şi sunt nerăbdătoare să-i asculte povestirile despre viaţa printre înfricoşătoarele creaturi cu vârfuri ascuţite.

De data asta, puse un cuţit printre furculiţe, închise sertarul – şi se sprijini de el.

Un timp, nu se întâmplă nimic, apoi auzi tacâmurile zornăind. Zgomotul deveni mai puternic. Sertarul începu să tresalte. Întregul dulap începu să tremure…

— Bine, zise Tiffany sărind înapoi. Fie ca tine!

Sertarul se deschise brusc, cuţitul sări din compartiment în compartiment ca un peşte, apoi sertarul se trânti la loc.

Tăcere.

— Cine *eşti* tu? întrebă Tiffany.

Nimeni nu-i răspunse. Dar nu-i plăcea ceea ce se simţea în aer. Cineva era supărat pe ea, acum. Fusese o şmecherie prostească, la urma urmelor.

Ieşi în grădină, grăbită. Clipocitul pe care-l auzise cu o seară înainte venea de la o cascadă, nu departe de colibă. O micuţă roată hidraulică pompa apa într-o cisternă mare de piatră, de la care pornea o ţeava ce-o ducea în casă.

Grădina era plină de ornamente. Erau mai degrabă unele triste, ieftine – iepuraşi cu rânjete de nebuni, cerbi de lut cu ochii mari, pitici cu pălării roşii, ascuţite, şi expresii care sugerau că luau doctorii care nu li se potriveau.

Diverse alte *lucruri* atârnau de meri sau erau legate de stâlpi prin toată grădina. Erau câteva plase-de-vise şi nade-de-blestem, pe care uneori le văzuse atârnate afară din case şi pe la ea prin ţinut. Alte lucruri arătau ca nişte mreje mari, rotindu-se şi scoţând clinchete uşoare. Altele... ei bine, una arăta ca o pasăre făcută din perii vechi, dar cele mai multe semănau cu nişte grămezi de gunoi. Gunoi ciudat, totuşi. Lui Tiffany i se păru că vreo câteva se mişcară puţin, când trecu pe lângă ele.

Când se întoarse înapoi în casă, Miss Poloboc stătea la masa din bucătărie.

La fel şi Miss Poloboc. Erau, de fapt, două.

— Îmi pare rău, zise Miss Poloboc din dreapta. M-am gândit că e mai bine să lămurim situaţia imediat.

Cele două femei erau absolut identice.

— Oh, înţeleg, zise Tiffany. Sunteţi gemene.

— Nu, zise Miss Poloboc din stânga, eu nu sunt geamăna ei. Ar putea fi ceva mai greu de...

— ...de înţeles, pentru tine, prelua cealaltă Miss Poloboc. Ia să vedem. Ştii...

— ...că gemenele se zice că sunt în stare să simtă şi să gândească aceleaşi lucruri? continuă prima Miss Poloboc.

Tiffany dădu din cap.

— Ei bine, zise a doua Miss Poloboc, eu sunt un pic mai complicată decât atât, presupun, pentru că...

— Eu sunt o singură persoană cu două trupuri, zise cea dintâi Miss Poloboc, şi de acum vorbeau ca jucătorii într-un meci de tenis, zvârlindu-şi cuvintele de la una la alta.

— Am vrut să-ţi aduc la cunoştinţă treaba asta...

— ...cu blândeţe, pentru că pe unii oameni îi supără...

— ...ideea şi o socotesc înfiorătoare sau...

— ...pur şi simplu...

— ...stranie.

Cele două trupuri se opriră.

— Îmi cer iertare pentru ultima propoziţie, zise Miss Poloboc din stânga. Fac asta numai când sunt într-adevăr nervoasă.

— Ăăă, vrei să spui că voi amândouă..., începu Tiffany, dar Miss Poloboc din dreapta o întrerupse.

— Nu există amândouă. Sunt doar eu, înţelegi? Ştiu că e greu. Dar am o mână dreaptă din dreapta şi o mână stângă din dreapta, şi o mână dreaptă din stânga şi o mână stângă din

stânga. Toate sunt ale mele. Pot să mă duc la cumpărături şi să stau acasă în acelaşi timp, Tiffany. Dacă te-ajută, gândeşte-te la mine ca la o...

— ...persoană cu patru braţe şi...

— ...patru picioare şi...

— ...patru ochi.

Toţi cei patru ochi menţionaţi se uitau acum nervoşi la Tiffany.

— Şi două nasuri, zise Tiffany.

— Adevărat. Ai prins ideea. Corpul meu din dreapta este o idee mai stângaci decât corpul meu din stânga, dar văd mai bine cu perechea mea de ochi din dreapta. Sunt umană, la fel ca tine, numai că sunt ceva mai multă.

— Dar una dintre voi – adică, o jumătate din tine – a făcut tot drumul până la Douăcămăşi pentru mine, zise Tiffany.

— Oh, da, pot să mă separ astfel, zise Miss Poloboc. Îmi iese chiar bine. Dar dacă e vorba de o distanţă de vreo douăzeci de mile sau cam aşa, devin ceva mai greoaie. Şi acum, o ceaşcă de ceai ne-ar prinde bine amândurora, zic eu.

Mai înainte ca Tiffany să poată face o mişcare, amândouă Miss Poloboc se ridicară în picioare şi străbătură bucătăria.

Tiffany privi o singură persoană pregătind o ceaşcă de ceai cu patru mâini.

Sunt mai multe lucruri de făcut ca să obţii o ceaşcă de ceai şi Miss Poloboc le făcu pe toate deodată. Corpurile statură unul lângă altul, trecându-şi obiectele din mână în mână, mişcând ibricul, ceştile şi linguriţele ca într-un soi de balet.

— Când eram copil, toată lumea credea că sunt două gemene, zise ea pe deasupra unuia dintre umeri. Mai târziu... au crezut că sunt rea, zise ea peste alt umăr.

— Şi eşti? întrebă Tiffany.

Amândouă Miss Poloboc se întoarseră, părând şocate.

— Ce întrebare mai e şi asta de pus cuiva? exclamă ea.

— Mmm... cea evidentă? zise Tiffany. Adică, dacă ar spune „Da, sunt! Uahahaha!”, asta ne-ar scuti de-o mulţime de necazuri, nu-i aşa?

Patru ochi se îngustară.

— Doamna Vremerea avea dreptate, zise Miss Poloboc. A zis că eşti o vrăjitoare până-n ghete.

Pe dinăuntru, Tiffany înflori de mândrie.

— Ei bine, problema cu evidentul, zise Miss Poloboc, este că atât de adesea nu este... Doamna Vremerea *chiar* şi-a scos pălăria în faţa ta?

— Da.

— Într-o bună zi poate o să pricepi ce mare cinste ţi-a făcut, zise Miss Poloboc. În orice caz... nu, nu sunt rea. Dar aproape c-am devenit rea, cred. Mama a murit la puţină vreme după ce m-am născut eu, tata era pe mare şi nu s-a mai întors niciodată...

— Pe mare se întâmplă lucruri mai rele, zise Tiffany. Pe-asta i-o spusese Buni Suferind.

— Da, bine, şi probabil că s-au întâmplat, deşi se poate şi ca el să nu fi vrut niciodată să se mai întoarcă acasă, cu niciun chip, zise Miss Poloboc cu răceală. Iar eu am fost dusă la un azil, mâncare proastă, profesori oribili, bla, bla, bla, şi am căzut în cea mai rea tovărăşie cu putinţă: a mea însămi. E uimitor la câte trucuri poţi recurge când ai două corpuri. Bineînţeles, toată lumea credea că sunt două gemene. În cele din urmă, am fugit şi-am intrat la un circ. Eu! Poţi să-ţi închipui una ca asta?

— Zăpăcita şi Ameţita, Amuţitoarea Demonstraţie de Citire a Gândurilor? întrebă Tiffany.

Miss Poloboc încremeni, cu gura căscată.

— Era pe afişele de pe scară, adăugă Tiffany.

Acum, Miss Poloboc se relaxă.

— Oh, da. Bineînţeles. Foarte... ager din partea ta, Tiffany. Da. într-adevăr observi lucrurile, nu-i aşa...

— Cu siguranţă eu n-aş da bani ca să văd „Vomitoriul”, zise Tiffany. Nu înseamnă altceva decât „poarta de ieşire”[12].

— Eşti deşteaptă! zise Miss Poloboc. Monty a scris asta pe o plăcuţă ca să-i oprească pe oameni să se vânture prin cortul Crezi-sau-nu. „Pe aici către Vomitoriu!” Fireşte, oamenii se gândeau că era vreo scârboşenie sau ceva dezgustător, aşa că Monty punea un individ solid cu un dicţionar dincolo de uşă, ca să le arate că au obţinut exact lucrul pentru care plătiseră! Ai fost vreodată la un circ?

— O dată, recunoscu Tiffany. Nu fusese prea amuzant. Lucrurile care se străduiesc prea tare să fie amuzante adeseori nu sunt. Văzuse un leu mâncat de carii, care nu mai avea practic niciun dinte, un mergător pe sârmă, care nu se afla niciodată la mai mult de vreo câteva picioare de sol, un

[12] A cunoaşte dicţionarul de la cap la coadă este de un *oarecare* folos (n.a.).

aruncător de cuţite care arunca o mulţime de cuţite într-o femeie trecută bine, într-un costum de gimnastică roz, pe un disc mare de lemn care se rotea, şi dădea greş sistematic, nenimerind-o niciodată. Singura distracţie adevărată a fost după spectacol, când o căruţă l-a călcat pe un clovn.

— Circul meu era mult mai mare, zise Miss Poloboc după ce Tiffany îi povesti experienţa sa. Deşi îmi amintesc că aruncătorul nostru de cuţite era de asemenea foarte slab ţintaş. Aveam elefanţi, şi cămile, şi un leu atât de sălbatic, că l-a muşcat pe un om de braţ, aproape lăsându-l fără el.

Tiffany trebui să admită că asta suna cu mult mai atractiv.

— Şi *dumneata* ce-ai făcut? întrebă ea.

— Ei bine, doar l-am bandajat, după ce am gonit leul de lângă el...

— Da, Miss Poloboc, dar mă referem la numărul de circ. Doar ţi-ai citit propriile gânduri?

Miss Poloboc se uită radioasă la Tiffany.

— Asta, da, şi aproape orice altceva, deopotrivă, zise ea. Cu diverse peruci pe cap, eu eram Formidabilele Surori Salahoare. Făceam jonglerii cu farfuriile, ştii tu, şi purtam costume acoperite cu ţechini. Şi dădeam o mână de ajutor şi la acrobaţia cu sârma la înălţime. Nu mergând pe sârmă, firește, dar zâmbind tuturor şi luând ochii spectatorilor. Toată lumea era convinsă că eram gemene, iar oamenii de la circ oricum nu pun prea multe întrebări personale. Şi aşa, ba cu una, ba cu alta, făcând asta, făcând ailaltă... am venit aici şi am devenit vrăjitoare.

Ambele Miss Poloboc o urmăreau cu atenţie pe Tiffany.

— A fost chiar o frază lungă, asta din urmă, zise Tiffany.

— Da, a fost, nu-i aşa? făcu Miss Poloboc. Nu pot să-ţi spun *totul.* Mai vrei să rămâi aici? Ultimele trei fete n-au vrut. Unii mă socotesc puţin cam... ciudată.

— Hmm... o să rămân, zise Tiffany, tărăgănat. Chestia care mişcă lucrurile prin casă e un pic cam ciudată, totuşi.

Miss Poloboc păru surprinsă, apoi zise:

— A, te referi la Oswald?

— Există un bărbat invizibil pe nume Oswald care poate intra la mine în *dormitor?* întrebă Tiffany, îngrozită.

— O, nu. E doar un nume. Oswald nu e un om, ci un spirit constructiv. Ai auzit de spirite distructive?

— Ăăă... spiritele invizibile care strică toate lucrurile din jur?

— Bravo, zise Miss Poloboc. Ei bine, un spirit constructiv este exact opusul. Este obsedatul de ordine. Se dovedeşte chiar folositor la treburile din jurul casei, dar este de-a dreptul îngrozitor dacă se află în bucătărie când gătesc. Tot pune lucrurile la locul lor. Cred că asta-l face fericit. Îmi pare rău, ar fi trebuit să te previn, dar de obicei se ascunde, dacă vine cineva la colibă. E timid.

— Şi e bărbat? Vreau să spun, un spirit masculin?

— Tu cum i-ai spune? Nu are corp şi nu vorbeşte. Eu l-am numit Oswald pentru că întotdeauna mi l-am închipuit ca pe un omuleţ preocupat, cu o matura şi un făraş.

Miss Poloboc din stânga râse când Miss Poloboc din dreapta spuse asta. Efectul era bizar şi, dacă o luai aşa, chiar îţi dădea fiori.

— Ei bine, o ducem bine *împreună,* zise cu nervozitate Miss Poloboc din dreapta. Mai e ceva ce vrei să ştii, Tiffany?

— Da, te rog, răspunse Tiffany. Ce vrei să fac eu? Tu *ce* faci?

Şi în mare parte, după cum s-a dovedit, ceea ce făcea Miss Poloboc erau treburi gospodăreşti. Interminabile treburi gospodăreşti. În zadar ai fi aşteptat cursuri de utilizare a măturii cu coadă, lecţii de făcut farmece sau de management al pălăriei ţuguiate. Erau, în marea lor parte, genul de treburi gospodăreşti care sunt... treburi gospodăreşti şi nimic altceva.

Era o mică turmă de capre, teoretic condusă de Sam Puturosul, care avea un şopron al lui şi era ţinut în lanţ, dar în realitate condusă de Meg cea Neagră, capra senioară, care îi îngăduia, răbdătoare, lui Tiffany s-o mulgă şi apoi, cu grijă şi intenţie, punea o copită în ciubărul cu lapte. Aşa gândesc caprele că pot ajunge să te cunoască. O capră e o pacoste dacă eşti obişnuit cu oile, pentru că o capră este o oaie cu *creier.* Dar Tiffany mai întâlnise capre şi înainte, pentru că erau câţiva oameni în sat care le creşteau pentru laptele lor, foarte hrănitor. Şi ea ştia că, dacă vrei s-o scoţi la capăt cu caprele, trebuie să foloseşti personologia[13]. Dacă te înfierbântai, şi ţipai, şi le loveai (de te dureau mâinile, pentru că era ca şi cum ai fi dat într-un sac plin cu umeraşe de haine), atunci ele erau

[13] Tiffany ştia ce era psihologia, dar în dicţionar nu se dădea şi *pronunţia.*

învingătoarele şi te luau în râs, pe limba caprelor, ceea ce e, oricum, foarte asemănător cu toate luările în râs.

Cam prin a doua zi, Tiffany învăţă că singurul lucru pe care-l puteai face era să întinzi mâna şi să apuci piciorul din spate al lui Meg cea Neagră, exact când şi-l ridica să lovească ciubărul, *şi să i-l ridici şi mai sus.* Asta o făcea să-şi piardă echilibrul şi stăpânirea de sine, iar celelalte capre o luau în râs pe ea, drept pentru care Tiffany era învingătoarea.

Apoi mai erau albinele. Miss Poloboc ţinea o duzină de stupi, atât pentru ceară, cât şi pentru miere, într-un mic luminiş, gălăgios de atâta zumzăit. O pusese pe Tiffany să poarte un văl şi mănuşi, înainte de a deschide un stup. Şi ea purta unele, de asemenea.

— Bineînţeles, sublinie ea, dacă eşti grijuliu, serios şi bine echilibrat în viaţa ta, albinele n-or să te înţepe. Din nefericire, nu toate albinele au auzit de această teorie. Bună dimineaţa, Stup Trei, aceasta e Tiffany, o să stea cu noi, o vreme...

Tiffany se aştepta ca tot stupul să dea buzna afară, cu un oribil zumzăit ascuţit, *Bună dimineaţa, Tiffany!* Nu dădu.

— De ce le-ai spus lor asta? întrebă ea.

— O, trebuie să le vorbeşti albinelor, zise Miss Poloboc. E-o mare nenorocire dacă n-o faci. Eu în general port o mică discuţie cu ele, în majoritatea serilor. Noutăţile şi bârfele, genul acesta de subiecte. Orice crescător de albine se „Spovedeşte complet sufletelor reîncarnate în Albine”.

— Şi albinele cui se spovedesc la rândul lor? întrebă Tiffany.

Ambele Miss Poloboc îi zâmbiră.

— Celorlalte albine, presupun, zise ea.

— Aşadar... dacă ştii cum să le *asculţi* pe albine, poţi să afli tot ce se petrece, da? stărui Tiffany.

— Ştii, e ciudat că spui asta, zise Miss Poloboc. Au fost unele zvonuri... Dar trebuie să înveţi să gândeşti ca un roi de albine. O singură minte cu mii de trupuri mici. Mult prea greu de făcut, chiar şi pentru mine. Schimbă o privire gânditoare cu ea însăşi. Poate că totuşi nu *imposibili*

Apoi erau ierburile. Coliba avea o mare grădină de ierburi, deşi conţinea numai atâtea cât să poţi umple un curcan cu ele, iar în această perioadă a anului mai era încă destul de muncit la culesul şi uscatul lor, mai ales la cele cu rădăcini importante ca utilizare. Lui Tiffany chiar îi plăcu. Miss Poloboc era neîntrecută la ierburi.

Era ceva ce se numea Doctrina Semnăturilor. Povestea era cam aşa: când Creatorul Universului făcuse plantele ajutătoare în folosul oamenilor, el (sau, în alte versiuni, ea) pusese mici semne în alcătuirea lor, ca să le dea oamenilor indicii. O plantă folositoare contra durerii de măsele avea să arate ca o măsea, una care să vindece durerea de urechi avea să arate ca o ureche, una bună pentru problemele nasului avea să picure o substanţă verzuie şi tot aşa. Mulţi oameni credeau în asta.

Trebuia să faci un mare efort de imaginaţie ca să le recunoşti (deşi nu prea mare în cazul Nasului de Joian[14]), iar în lumea lui Tiffany Creatorul fusese ceva mai... creativ. Unele plante aveau un mesaj scris pe ele, dacă ştiai unde să te uiţi. Era adesea foarte greu să le găseşti şi de obicei greu să le citeşti, pentru că plantele nu ţin seama de ortografie. Cei mai mulţi oameni nici măcar nu ştiau despre asta şi foloseau metoda tradiţională de a afla dacă plantele sunt otrăvitoare sau folositoare, testându-le pe vreo mătuşă bătrână de care nu mai aveau nevoie, dar Miss Poloboc iniţia noi tehnici despre care spera că vor face viaţa mai bună tuturor (iar, în cazul mătuşilor, adesea şi mai lungă).

— Asta de aici e Falsa Genţiană, îi spuse ea lui Tiffany, pe când se aflau în atelierul lung şi friguros de lângă colibă. Ţinea triumfător în sus o bălărie. Toată lumea crede că este un alt leac pentru durerile de măsele, dar dacă te uiţi la rădăcina ei, tăiată într-o noapte cu lună umbrită de nori, folosind lupa mea albastră...

Tiffany încercă şi citi: **„BuUnă De Răceli Pot da somnlenţă Nu folOsi când conDuci.”**

— Groaznică ortografie, dar nu-i rău pentru o margaretă, zise Miss Poloboc.

— Vrei să spui că plantele *chiar* îţi spun cum să le foloseşti? se miră Tiffany.

— Ei, nu toate, şi trebuie să ştii unde să te uiţi, zise Miss Poloboc. Uită-te la asta, de pildă, din familia nucului obişnuit. Trebuie să foloseşti lupa verde la lumina unei lumânări de spermanţet cu feştilă de bumbac roşu, aşa...

Tiffany îşi miji ochii. Literele erau mici şi greu de citit.

[14] Joc de cuvinte intraductibil. În engleză, *dropwort* (joian, în româneşte – planta cu rădăcini ce conţin un suc galben) este compus din *drop* – a picura şi *wort* – must.

— „Pot conţine nucă”? încercă ea. Dar este o coajă de nucă. Bineînţeles că va conţine o nucă. Ăăă... nu?

— Nu neapărat, zise Miss Poloboc. Ar putea, de exemplu, să conţină o foarte delicată scenă miniaturală, lucrată din aur şi din multe pietre preţioase colorate, înfăţişând un templu ciudat şi interesant, aşezat într-un ţinut îndepărtat. Am zis ar putea, adăugă ea, observând expresia lui Tiffany. Nu există nicio lege în vigoare împotriva acestui fapt. Ca atare... Lumea e plină de surprize.

În noaptea aceea, Tiffany avu mult mai multe de scris în jurnal. Îl lăsă pe tăblia scrinului, cu un pietroi deasupra. Oswald păru să priceapă mesajul, dar se apucă să lustruiască pietroiul.

Şi trăgându-te înapoi, şi ridicându-te deasupra colibei, şi aruncându-ţi ochii peste noaptea aceea...

La multe mile depărtare, trecând nevăzut peste ceva şi acela invizibil, la rândul lui, dar care bâzâia ca un roi de muşte şi se târa pe pământ...

Continuând, lăsând rapid în urmă drumuri şi oraşe şi copaci, cu zgomote de *zip-zip,* până când ajungi la marele oraş şi, aproape în centrul oraşului, la vechiul turn înalt, şi dedesubtul turnului, la antica universitate magică, şi în universitate, la bibliotecă, iar în bibliotecă, la rafturile cu cărţi, şi... călătoria abia a început.

Rafturile cu cărţi curg pe lângă tine. Cărţile sunt puse în lanţuri. Unele se reped să te muşte, în timp ce treci pe lângă ele.

Şi apoi vine secţiunea cu cele mai periculoase cărţi, cele care sunt păstrate încuiate în cuşti sau în butoaie cu apă rece sau pur şi simplu presate între două plăci de plumb.

Dar e acolo o carte, uşor străvezie şi luminând cu o aură taumaturgică, sub o cupolă de sticlă. Tinerii vrăjitori, gata să-şi înceapă studiile, sunt *încurajaţi* să vină s-o citească.

Titlul este: *Prisăcari: O disertaţie despre un Dispozitiv Uluitor de Abil,* de Mâncărici pe Burtă, D.M. Phil., B.EI L.[15], Profesor de Magie Patricius. Cea mai mare parte a cărţii acesteia scrisă de mână, este despre cum să construieşti un aparat magic uriaş şi puternic, pentru capturarea unui prisăcar

[15] Abrevieri pentru Doctor şi Maşter în Filosofie, Licenţiat Magna cum Laude.

fără vătămarea utilizatorului, dar chiar pe ultima pagină Dr. Mâncărici pe Burtă scrie sau a scris aşa:

Potrivit vechiului şi faimosului volum *Res Ccntum ct Una Quas Magus Facere Potest*[16], prisăcarii sunt un soi de demoni (într-adevăr, Profesorul Spaimastâlpilor îi clasifică astfel în *Iscodesc demoni,* iar Vinvechi le acordă o secţiune aparte, sub titlul „spirite rătăcitoare", în studiul său *LIBER IMMANIS MONSTRUORUM*[17]. Cu toate acestea, scrierile vechi descoperite în Pivniţa Borcanelor de ghinionista Primă Expediţie în Regiunea Loco, povestesc cu totul altceva, confirmând cercetarea mea, nu neînsemnată.

Prisăcarii au apărut în primele secunde ale Creaţiei. Nu sunt vii, dar au, după cum se pare, *forma* vieţii. Nu au corp, creier sau gânduri personale, iar un prisăcar gol e o creatură într-adevăr leneşă, rostogolindu-se încet prin noaptea nemărginită dintre lumi. Potrivit lui Spaimastâlpilor, cei mai mulţi sfârşesc pe fundul mărilor sau în pântecele vulcanilor, sau duşi de vânt în inima stelelor. Spaimastâlpilor a fost un gânditor foarte primitiv, în comparaţie cu mine, dar, în acest caz, are dreptate.

Totuşi un prisăcar are capacitatea de a se speria şi de a crăpa. N-avem de unde şti ce anume îl sperie pe un prisăcar, dar ei par să-şi găsească refugiul în trupuri ce au un anumit tip de putere – mare forţă fizică, mare intelect, mare pricepere la magie. Din acest punct de vedere sunt precum elefantul comun eremit din Cumnaibade, *Elefantus Solitarius,* care întotdeauna va căuta cea mai solidă colibă de lut ca adăpost.

Nu există niciun dubiu în mintea mea că prisăcarii au făcut să evolueze formele iniţiale de viaţă. De ce peştele a ieşit din mare? De ce oamenii au pus mâna pe un lucru atât de periculos ca focul? Prisăcarii, cred eu, au fost în spatele tuturor acestor salturi, aprinzând în creaturile *remarcabile* din diversele specii focul ambiţiei necesare care să le împingă înainte şi pe culmi! Ce anume caută un prisăcar? Ce este ceea ce îi mână pe ei înainte? Ce vor ei? Asta o să aflu!

---

[16] O sută unu lucruri pe care le poate face un Magician (n.a.).

[17] Monstruoasa Carte a Monştrilor (n.a.).

Oh, unii vrăjitori minori ne avertizează că un prisăcar deformează mintea gazdei sale, brânzindu-i-o şi, inevitabil, provocându-i o moarte prematură prin febră cerebrală. Eu spun. Fleacuri! Oamenii întotdeauna s-au temut de ceea ce nu au înţeles!

Dar eu am puterea de a *înţelege!!*

În dimineaţa asta, la ora două, am capturat un prisăcar cu dispozitivul meu! Şi acum e încuiat în capul meu. Îi pot simţi amintirile, amintirile fiecărei creaturi în care a locuit. Totuşi, graţie intelectului meu superior, eu îl controlez pe prisăcar. El nu mă controlează pe mine. Nu simt că el m-a schimbat în vreun fel. Mintea mea este extraordinar de puternică, aşa cum a fost dintotdeauna!!

În acest punct, scrisul este pătat, după câte se pare din pricină că Mâncărici pe Burtă începuse să saliveze.

Oh, cum m-au mai ţinut deoparte, de-a lungul anilor, viermii şi laşii cărora, printr-un noroc chior, li s-a îngăduit să se autointituleze superiorii mei! Au râs de mine! DAR ACUM N-OR SĂ MAI RÂDĂ!!! Chiar şi aceia care *şi-au zis* prietenii mei, O, DA, n-au făcut nimic decât să-mi pună piedici. Cum rămâne cu avertismentele? ziceau ei. De ce borcanul în care ai găsit tu planurile avea cuvintele „Nu deschideţi orice-ar fi!" gravate în cincisprezece limbi vechi pe capac? spuneau ei. Laşii! Aşa-zişii „amici"! Creaturile în care intră un prisăcar devin paranoice şi smintite, spuneau ei! Prisăcarii nu pot fi controlaţi, chiţăiau ei!! CREDE CAREVA DINTRE NOI UNA CA ASTA VREO CLIPĂ??? Oh, ce triumf mă AŞTEAPTĂ!!! Acum mi-am curăţat viaţa de astfel de nimicuri!!! În ceea cei priveşte pe cei **care şi acum au NECUVIINŢA, DA, NECUVIINŢA să bată la uşa mea pentru ce le-am făcut aşa numiţilor Arhirector şi Consiliu al Colegiului... CUM ÎNDRĂZNESC EI SĂ MĂ JUDECE PE MINE!!!!! Ca toate insectele, ei N-AU NICIO IDEE DESPRE MĂREŢIE!!!!! LE ARĂT EU LOR!!!!! Dar... eu insolecr... ser!!!!! bătândddd ladzv muşă...**

...Şi aici scrierea se termina. Pe un cartonaş care însoţea cartea, un vrăjitor de odinioară scrisese: *Tot ce s-a mai găsit din*

Profesorul Mâncărici pe Burtă a fost strâns într-un borcan şi îngropat în vechea Grădină de Trandafiri. Îi sfătuim pe toţi învăţăceii care vor să facă cercetare să petreacă un timp acolo şi să mediteze la modul în care a murit el.

Luna era pe cale să devină plină. O lună ciuntită, aşa i se spunea. Era una dintre cele mai searbede faze ale lunii şi rareori ilustrată. Luna plină şi luna nouă erau vedetele.

Fură Peoricine stătea singur pe tumul, în imediata apropiere a găurii de iepure, privind la munţii din zare, a căror zăpadă de pe piscuri strălucea în lumina lunii.

O mână îl bătu uşurel pe umăr.

— Nu eşti tu ăla să laşi pe cineva să se furişeze pân' la tine, Fură Peoricine, zise Jeannie, aşezându-se lângă el.

Fură Peoricine oftă.

— Wullie Flaimuc mi-a zis că nu te-ai atins de mâncare, continuă Jeannie, cu grijă.

Fură oftă din nou.

Se auzi un mic *poc,* urmat de un gâlgâit. Jeannie îi întinse o ceaşcă mică de lemn. În mâna cealaltă avea o sticlă.

Aburii care ieşeau din ceaşcă pluteau în aer.

— E ultima butelcă din Alifia de Oi Specială pe care mica ta mare cotoroanţă ne-a dat-o la nunta noastră, zise Jeannie. Am pus-o deoparte, pentru urgenţe.

— Ea nu-i mica *mea* mare cotoroanţă, Jeannie, zise Fură Peoricine, fără să se uite la ceaşcă. Ea e marea *noaztră* cotoroanţă a scoţiduşilor. Şi-ţ' mai zâc io ţie, Jeannie, ea are-n ea ce trebă ca să fie cotoroanţa cotoroanţelor. E-o putere-n ea dă nici nu visează ea. Da' prizăcaru' a adulmecat-o.

— Deah, ei bine, o duşcă-i o duşcă, oricum ai numi-o tu pe ea, zise Jeannie, împăciuitor, şi-i trecu lui Fură ceaşca pe sub nas.

El oftă şi îşi întoarse capul.

Jeannie se ridică-n picioare grăbită.

— Wullie! Mare Yan! Daţi fuga! ţipă ea. Uite, nu vrea să ia o duşcă! Crez că-i *muort!*

— Ah, nu-i vremea de-o băutură tare, zise Fură Peoricine. Mi-i inima grea, nevastă.

— Daţi fuga imediat! strigă Jeannie pe gura vizuinii... E *muort ş-încă mai vorbeşte!*

— Ea e cotoroanţa dealurilor dă p-aci, zise Fură, neluând-o în seamă. întocma' ca bună-sa. Ea le spune dealurilor ce-s ele, în fiecare zi. Le are-n oasele ei. Le ţine-n inima ei. Făr' dă ea, nu-mi miroase bine viitoru'.

Ceilalţi Fulgeri ieşiseră în grabă din gaura tumulului şi se uitau nedumeriţi la Jeannie.

— S-o-ntâmplat ceva? întrebă Wullie Flaimuc.

— Deah! se răsti matca. Fură nu vrea să dea de duşcă dân Alifia de Oi Specială!

Feţişoara lui Wullie se boţi într-o mâhnire spontană.

— Ah, Marele Om îi *muort!* suspină el. Oh, vai, vai, vai...

— Îţi ţii fleanca aia odat', mare nătărău ce-mi eşti! strigă Fură Peoricine, ridicându-se în picioare. Nu-s muort! Mă screm să trec un moment dă cumpănă ekzistenţială aici, bine? *Crivens,* e-o jalnică privelişte dacă un om nu poa' să sâmţă vân-tu'ngheţat al Sorţii biciuindu-l în părţile lui dă jos, făr' ca lumea să-i spuie că-i muort, nu?

— Ah, Fură, văz c-ai vorbit iar cu broscoiu', zise Marele Yan. E singuru' dă p-aci care foloseşte cuvinte atât dă lungi că-ţi ia o zi întreagă dă mers pă lungimea lor... Se întoarse către Jeannie. E un caz grav dă gândire, d'asta s-a îmbolnăvit el, domniţă. Când un om începe să-şi vâre nasu' într-ale cititului şi scrisului, atunci e pus, foarte curând, la pământ dă o doză dă gândire. O să iau vreo câţiva băieţi şi o să-i ţinem capu' sub apă pân' să opreşte, ăsta-i singuru' leac. Poa' să omoare omu', gândirea asta.

— Te snopesc şi pă tine şi pă alţi zece ca tine! îi zbieră Fură Peoricine în faţă lui Marele Yan, ridicându-şi pumnii. Io îs Marele Om în clanu' ăsta şi...

— Şi eu sunt matca, zise matca lor, iar unul dintre dedesubturile funcţiei de matcă este să-ţi foloseşti glasul astfel: dur, îngheţat, tăios, spintecând aerul ca un cuţit de gheaţă. Şi eu vă spun vouă, oameni buni, să intraţi la loc în vizuină şi să nu vă mai arătaţi la faţă p-aci pân' nu vă spun eu. *Tu, nu, Fură Peoricine Fulger!* Tu o să stai aci pân' o să-ţi spun eu!

— Oh, vai, vai..., începu Wullie Flaimuc, dar Marele Yan îi lipi o mână peste gură şi-l târî repede de acolo.

Când rămaseră singuri, şi zdrenţele de nori începură să se adune în jurul lunii, Fură Peoricine îşi lăsă capul în jos.

— N-o ză plec, Jeannie, dacă spui tu, zise el.

— Ah, Fură, *Fură,* zise Jeannie, izbucnind în plâns. N-ai *înţeles.* Nu vreau să i se întâmple nimic rău micii mari fetişcane, pe cuvânt că nu. Da' nu pot să îndur gându' că tu o să te duci acolo, să te baţi cu monstru' ăla care nu poate fi omorât! Dă tine îmi fac eu griji, acuma *vezi?*

Fură îşi petrecu braţul pe după mijlocul ei.

— Deah, văd, zise el.

— Eu sunt nevasta ta, Fură, care te roagă să nu te duci!

— Bine, bine, o să stau aci, zise Fură.

Jeannie îşi ridică ochii spre el. Lacrimile îi străluceau în lumina lunii.

— Vorbeşti serios?

— Niciodat' nu mi-am călcat cuvântu' pân-acu', zise Fură. Afar' de ăl dat poliţailor şi altora din tagma lor, ştii, şi asta nu să pune.

— O să stai aci? N-o să-mi ieşi dân cuvânt? zise Jeannie, smârcâindu-se.

Fură oftă.

— Deah. Aşa o să fac.

Jeannie rămase tăcută pentru o vreme, apoi zise, cu glasul tăios şi rece al unei mătci:

— Fură Peoricine Fulger, acu' îţi spun să te duci s-o salvezi pe marea cotoroanţă a scoţiduşilor.

— Ce? făcu Fură Peoricine uluit. Păi, adineaurea 'ceai că tre' să stau...

— Aia era vorba mea ca nevastă, Fură. Acuma îţi vorbesc ca matcă. Jeannie se îndreptă de spate, ridicându-şi bărbia-n vânt şi arătând foarte hotărâtă. Dacă nu asculţi porunca mătcii tale, Fură Peoricine Fulger, o să fii surghiunit din clan. Ştii asta. Cască bine urechile la ce-ţi spun. Ia ce oameni ai nevoie, până nu e prea târziu, şi du-te în munţi ş-ai grijă ca mica mare fetişcană să nu păţască nimic. Şi vino-napoi sănătos. Ăsta-i un ordin! Neh, e mai mult decât un ordin. E poprirea pe care-o pun asupra ta! Asta nu se poate călca!

— Da' io..., începu Fură, complet năucit.

— Eu sunt *matca,* Fură, zise Jeannie. Nu pot să cârmuiesc un clan, când Omul Mare se prăpădeşte de lingoare. Iar dealurile copiilor noştri au nevoie de cotoroanţa lor. Toată lumea ştie că pământul are nevoie de cineva care să-i spuie ce e el.

Fusese ceva în modul în care Jeannie spusese „copii”. Fură Peoricine nu era cel mai ager dintre gânditori, dar întotdeauna se prindea, în cele din urmă.

— Da, Fură, zise Jeannie, observându-i expresia. Curând o să aduc pe lume şapte fii.

— Oh, zise Fură Peoricine.

Nu întrebă de unde le ştia numărul. Mătcile ştiu şi gata.

— Asta-i *grozav!* zise el.

— Şi o fiică, Fură.

Fură clipi des.

— O fiică? Aşa dă repede?

— Da, zise Jeannie.

— Ăsta-i noroc porcesc pentr-un clan! zise Fură.

— Da. Aşa că ai ceva pentru care să vii-napoi teafăr la mine, Fură Peoricine. Şi te rog să-ţi baţi capu’ şi pentru altceva decât bătuţii în cap.

— Mulţumesc, matcă, zise Fură Peoricine. O să fac cum mi-ai cerut. O să iau câţiva băieţi şi-o s-o găsesc pă mica mare cotoroanţă a scoţiduşilor, păntru binele dealurilor. Nu poa’ să fie o viaţă grozavă păntru biata mare micuţă, singură-cuc şi departe dă casă, pân străini.

— Da, zise Jeannie, întorcându-şi faţa. Ştiu şi asta.

Capitolul 4

PLN

În zori, Fură Peoricine, sub ochii înfricoşaţi ai numeroşilor săi fraţi, scrise cuvântul:

PLN

...pe un petic dintr-o pungă de hârtie. Apoi îl ridică în sus.

— Plan, ştiţi, zise el, către adunarea Fulgerilor. Acuma avem un Plan şi tot ce-avem dă făcut e să facem ce-avem dă *făcut.* Da, Wullie?

— Care era treaba cu popirea aia cu care te-o afurisit Jeannie? întrebă Wullie Flaimuc, lăsându-şi mâna jos.

— Nu popire, poprire, zise Fură Peoricine. Oftă. V-am mai zâs. Asta-nsemnează că-i groasă. Însemnează că io tre' s-o aduc înapoi pă mica mare cotoroanţă a scoţiduşilor, fără nicio scuză, altminterea sufletu' meu se duce ţac-pac în marea ouătoare dân cer. E ca un ordin vrăjit. E-un jug greu să fii pus sub poprire.

— Ei, deah, popii au multă putere.

— Wullie, zise Fură, răbdător, mai ştii că ţ-am zâs că o ză-ţ' spui io când ar fi timpu' ză-ţ' ţii gura aia mare a ta închisă?

— Da, Fură.

— Ei bine, ăzta a fozt unu' din timpurile-ălea. Îşi ridică glasul. Acuma, băieţi, ştiţi totu' despre prizăcari. Ăştia nu pot fi stârpiţi! Da-i dă datoria noaztră s-o salvăm pă marea cotoroanţă a scoţiduşilor, aşa că asta e, p-aproape, o miziune sine-ucigaşă şi o ză sfârşiţi pro'abil cu toţii în Tărâmul Viilor, cu un fleac dă slujbă plicticoasă dă făcut. Aşadar... cer voluntari!

Toţi Fulgerii de peste patru ani ridicară automat mâna.

— E, hai, mă, zise Fură. Nu puteţi ză veniţi *toţii* Uite, o ză-i iau pe... Wullie Flaimuc, Marele Yan şi... pă tine, Groaznicu' Scoţiduş Billy Barbălată. Şi n-o ză iau niciun copil dă ţâţă, aşa că dac-aveţi sub trei inchi înălţime, nu veniţi! Cu ekscepţia ta, bine'nţeles, Groaznicu' Scoţiduş Billy. Cât dăspre restul vostru, o să hotărâm în felu' tradiţional al Fulgerilor. O ză-i iau pă ultimii cin'zeci dă inşi de-or rămâne-n picioare!

Le făcu semn celor trei aleşi către un colţ al tumulului, în vreme ce restul mulţimii luă cu voioşie poziţie de bătaie. Unui

Fulger îi place să se înfrunte cu unul mult mai mare decât el, căci asta înseamnă că nu trebuie să se mai uite unde loveşte.

— Fata-i la mai mult dă o sută dă mile depărtare, zise Fură, în timp ce marea bătaie începu. Nu putem să fugim atâta, e prea departe. Are vreunul dintre voi vreo idee, puşlamalelor?

— Capturtit poa' s-ajungă acolo pă şoimu' lui, zise Marele Yan, făcând un pas în lături, când un ghem de Fulgeri pocnindu-se cu pumnii şi picioarele se rostogoli pe lângă el.

— Da, o ză vie şi el cu noi, dar nu poa' să ia mai mult dă un pasager, răcni Fură, să se audă peste hărmălaie.

— Nu putem înota? întrebă Wullie Flaimuc, vârându-şi capul între umeri, când un Fulger aiurit de-o lovitură zbură pe deasupra capului său.

Ceilalţi se uitară pieziş la el.

— Să înotăm? Cum putem înota d-aci pân' acolo, neghiobule? zise Fură Peoricine.

— 'Ceam că-i bine să ne gândim şi la asta, atâta tot, zise Wullie, părând jignit. Io-ncercam să aduc o contribuţie, ştii? Voiam doar să m-arăt dispus.

— Marea cotoroanţă a scoţiduşilor a plecat c-o căruţă, zise Marele Yan.

— Deah, şi ce? zise Fură.

— Păi, noi n-am putea?

— Ah, nu! zise Fură. Să ne arătăm în faţa cotoroanţelor e una, da' celorlalţi oameni, în niciun caz! Mai ţineţi minte ce s-a-ntâmplat acu' vreo câţiva ani, când Wullie Flaimuc a fozt ochit dă lady aia care picta tablourile alea drăguţe, jos în vale? N-aş mai vrea să avem matahalele din Societatea Folclorică vârându-şi nasu' p-aci!

— Am o idee, domnule Fură. Io sunt, Groaznicu' Scoţiduş Billy Barbălată Fulger. Ne-am putea deghiza.

Groaznicu' Scoţiduş Billy Barbălată Mac Fulger se anunţa întotdeauna cu întreg numele său. Părea să creadă că dacă nu le spunea oamenilor cine era, aveau să uite de el şi atunci el avea să dispară. Când ai pe jumătate înălţimea unui scoţiduş mai răsărit, eşti *cu adevărat* scund; o idee mai scund şi-ai fi doar o gaură în pământ.

El era noul gonnaglobard. Un gonnaglobard este bardul clanului şi poetul bătăliilor, dar ei nu-şi petrec toată viaţa în acelaşi clan. De fapt, ei sunt un soi de clan aparte. Gonnaglobarzii trec de la un clan la altul, asigurându-se că

povestirile şi cântecele lor se răspândesc printre toţi Fulgerii. Groaznicu' Scoţiduş Billy venise odată cu Jeannie din clanul Lacului Lung, cum se întâmpla adesea. Era foarte tânăr pentru un gormaglobard, dar, după cum spusese Jeannie, nu exista vârstă limită pentru a gonnagloba. Dacă talentul zăcea în tine, gonnaglobai. Iar Groaznicu' Scoţiduş Billy ştia toate cântecele şi putea cânta la şoarecele-cimpoi atât de trist că pe afară începea să plouă.

— Deah, băiete? îi zise Fură Peoricine cu bunăvoinţă. Vorbeşte, atunci!

— N-am putea şterpeli nişte ţoale dă oameni? zise Groaznicu' Scoţiduş Billy. Pentru că e o poveste dân bătrâni dăspre o mare dihonie între clanul Trei Piscuri şi clanul Râul Vântos şi băieţii dân clanul Râul Vântos or scăpat făcând să meargă o sperietoare dă ciori dintr-un câmp dă cartofi, iar ăia dân Trei Piscuri au crezut că era o matahală şi s-au ţinut deoparte dân calea ei.

Ceilalţi păreau nedumeriţi, iar Groaznicu' Scoţiduş Billy îşi aminti că ei erau locuitori ai Cretei şi că probabil nu văzuseră niciodată o sperietoare de ciori de pe un câmp de cartofi.

— O sperietoare dă ciori? zise el, întrebător. Una ca o matahală făcută dân beţe, cu ţoale pă ea, care tre' să sperie păsărelele dă pă câmpuri? Acuma, cântecu' spune că matca ălora dân Râul Vântos a folosit o vrajă ca s-o facă să meargă, da' eu socotesc că treaba s-o făcut prin viclenie şi putere.

Le cântă cântecul respectiv. Ei ascultară.

El le explică amănunţit cum să construiască un om care să meargă. Ei se uitară unul la altul. Era un plan nebunesc, disperat, foarte primejdios şi riscant, care cerea o formidabilă forţă şi curaj ca să izbutească.

Problema odată pusă astfel, toţi se declarară numaidecât de acord.

Tiffany descoperi că era totuşi vorba despre ceva mai mult decât treburi gospodăreşti şi studiu. Şi anume, despre ceea ce Miss Poloboc numea „a umple ce-i gol şi a goli ce-i plin".

De obicei, numai una din întrupările lui Miss Poloboc ieşea afară, o dată. Oamenii credeau că Miss Poloboc era două gemene, iar ea avea grijă ca ei să continue să creadă aşa, dar socotise că ar fi ceva mai sigur pentru toată lumea să ţină trupurile separate. Tiffany văzuse de ce. N-aveai decât să le

priveşti pe ambele Miss Poloboc când ea mânca, întrupările îşi treceau farfuriile de la una la alta, fără să schimbe vreun cuvânt, uneori ducându-şi mâncarea la gură una cu furculiţa celeilalte, şi era destul de ciudat să auzi o persoană râgâind şi pe cealaltă spunând „Ups, iartă-mă”.

„Să umpli ce-i gol şi să goleşti ce-i plin” însemna să te plimbi prin satele din vecini şi prin fermele izolate şi, în majoritatea cazurilor, să te ocupi cu doftoricitul. Existau întotdeauna bandaje de schimbat sau viitoare mame cu care să vorbeşti. Vrăjitoarele moşeau deseori, ceea ce este un soi de „a goli ce-i plin”, dar Miss Poloboc, purtând pălăria ei ţuguiată, n-avea decât să se îndrepte spre o casă şi pe neaşteptate picau alţi oameni în vizită pe-acolo, din pură întâmplare. Şi se pornea o îngrozitor de lungă flecăreală şi se bea o grămadă de ceai. Miss Poloboc se mişca într-o societate de oameni gata de bârfe, cu toate că Tiffany observă că stârnea mult mai multe decât lăsa să treacă.

Părea să fie o lume alcătuită numai din femei, dar când şi când, afară, pe drumuri, mai începea şi câte un bărbat o discuţie despre vreme şi, cumva, printr-un soi de limbaj cifrat, rezultatul era că i se înmâna ad-hoc o alifie sau o poţiune.

Tiffany nu prea înţelesese cum era plătită Miss Poloboc. Cu siguranţă, coşul pe care-l căra se umplea mai mult decât se golea. Treceau pe lângă vreo colibă, şi o femeie se furişa afară cu o pâine proaspăt scoasă din cuptor sau cu un borcan de murături, chiar dacă Miss Poloboc nu se oprise la poarta ei. Dar rămâneau şi câte un ceas în altă parte, cârpindu-i piciorul vreunui fermier care nu fusese atent cu toporul, şi primind câte-o ceaşcă de ceai şi un biscuit rânced. Nu părea corect.

— Oh, se îndreaptă ea balanţa, până la urmă, zise Miss Poloboc, când traversau o pădure. Faci cât poţi. Oamenii dau ce pot, când pot. Bătrânul Plicinuia de adineauri, cel cu piciorul, este urâcios ca o pisică, dar o să fie o halcă bună de viţel pe pragul uşii mele mai înainte de sfârşitul săptămânii, poţi să fii sigură de asta. Va avea nevasta lui grijă. Şi foarte curând lumea o să-nceapă să taie porcii pentru iarnă, şi-o să primesc mai multă carne, şuncă, slănină şi cârnaţi decât ar putea să mănânce o familie într-un an.

— Da? Şi ce-o să faci cu toată mâncarea aia?

— O pun la păstrare, răspunse Miss Poloboc.

— Dar dumneata...

— O pun la păstrare în ceilalţi oameni. Este uluitor câte poţi depozita în ceilalţi oameni. Miss Poloboc râse de expresia lui Tiffany. Vreau să spun, iau ce nu am nevoie şi duc la cei care nu au un porc, sau care trec printr-o perioadă grea, sau care nu au pe nimeni să-şi amintească de ei.

— Dar asta-nseamnă că-ţi vor datora *dumitale* un favor!

— Întocmai! Şi astfel lucrurile continuă să circule. Şi totul se echilibrează.

— Pariez că unii sunt prea zgârciţi ca să plătească...

— Nu *să plătească,* zise Miss Poloboc cu asprime. O vrăjitoare nu aşteaptă niciodată plată şi n-o cere niciodată, şi speră că n-o să aibă niciodată nevoie de ea. Dar, din păcate, ai dreptate.

— Şi atunci ce se întâmplă?

— Ce vrei să spui?

— Nu-i mai ajuţi, nu-i aşa?

— Oh, nicidecum, zise Miss Poloboc, sincer şocată. Nu poţi să nu-i mai ajuţi pe oameni numai pentru că sunt proşti, uituci sau răi. Toţi cei de pe-aici sunt săraci. Dacă nu-i ajut eu, cine s-o facă?

— Buni Suferind... adică bunica mea, spunea că trebuie să vorbească cineva şi pentru cei care nu cuvântă, se încumetă Tiffany să redeschidă discuţia, după un moment.

— Era o vrăjitoare?

— Nu sunt sigură, zise Tiffany. Cred că da, dar ea nu ştia că era. Trăia mai mult singură, într-o veche colibă de păstori, sus, pe dealuri.

— Nu cârâia, nu-i aşa? întrebă Miss Poloboc şi, când văzu expresia lui Tiffany, adăugă, grăbită: Iertare, iertare. Dar se mai întâmplă, când eşti o vrăjitoare şi n-o ştii. Eşti ca o corabie fără cârmă. Dar, evident, ea nu era aşa, îmi dau seama.

— Locuia pe dealuri şi vorbea cu ele, şi ştia despre oi[18] mai mult ca oricine altcineva! zise Tiffany cu aprindere.

— Sunt convinsă, sunt convinsă...

— Şi niciodată nu *cârâia!*

— Bine, bine, zise Miss Poloboc, împăciuitoare. Se pricepea la medicină?

Tiffany şovăi.

— Îmm... numai pentru oi, zise ea, liniştindu-se. Dar era foarte bună. Îndeosebi dacă era cazul să folosească şi

[18] Vezi nota de la pagina 11.

terebentină. Cu atât mai mult dacă trebuia să folosească terebentină, de fapt. Dar întotdeauna... era... pur şi simplu... acolo. Chiar şi-atunci când nu era *de fapt* acolo...

— Da, zise Miss Poloboc.

— Înţelegi ce vreau să spun? întrebă Tiffany.

— Oh, da, zise Miss Poloboc. Buni Suferind a ta trăia la poalele dealurilor...

— Nu, sus pe dealuri, o corectă Tiffany.

— Iertare, sus pe dealuri, cu oile, dar oamenii se mai uitau din când în când în sus, se uitau în sus, la dealuri, ştiind că ea era pe acolo pe undeva, şi-şi spuneau în sinea lor „Ce-ar face Buni Suferind?" sau „Ce-ar spune Buni Suferind dac-ar afla?" sau „Oare pe Buni Suferind ar supăra-o treaba asta?", zise Miss Poloboc. Nu-i aşa?

Tiffany îşi miji ochii. Era adevărat. Îşi aminti când Buni Suferind îl lovise pe un negustor ambulant care-şi împovărase peste măsură măgarul şi îl bătea. Buni folosea de obicei numai vorba, şi nu prea multă. Omul fusese într-atât de înspăimântat de izbucnirea ei de mânie, încât rămăsese ca momâia şi-o încasase.

O speriase şi pe Tiffany. Buni, care rareori deschidea gura înainte de a se gândi cinci minute la ce urmează să spună, îl lovise pe omul cel nemilos de două ori peste faţă, cu mişcări fulgerătoare. Şi apoi vestea făcuse înconjurul Cretei. Pentru o vreme, cel puţin, oamenii se purtaseră ceva mai blând cu animalele... La mai multe luni de la incidentul cu negustorul ambulant, căruţaşii, păstorii şi fermierii din toată Creta şovăiau înainte de a mai ridica vreun bici sau vreo bâtă, gândindu-se: *Şi dacă mă vede Buni Suferind?*

Dar...

— De unde *ştii* dumneata asta? întrebă ea.

— Oh, am ghicit. Pentru mine e o vrăjitoare, indiferent de ceea ce credea ea că ar fi. Şi încă una bună.

Tiffany se împăună cu mândria de urmaşă.

— Ea îi ajuta pe oameni? întrebă Miss Poloboc.

Mândria i se dezumflă puţin. Răspunsul spontan de „da" îi veni pe limbă şi totuşi... Buni Suferind rareori cobora de pe dealuri, doar de Sărbătoarea Porcului şi când fătau oile devreme, primăvara. Abia dac-o vedeai prin sat, numai dacă negustorul ambulant care-i vindea tutunul Jolly Sailor întârzia să-şi facă apariţia, caz în care venea în goana mare, cu fustele

negre soioase înfoiate, ca să cerşească un plin de pipă de la vreunul dintre bătrâni.

Dar nu exista niciun suflet din toată Creta, de la Baron în jos, care să nu-i datoreze ceva lui Buni. Şi pentru ceea ce-i datorau, ea îi făcea să plătească, dar către alţii. Întotdeauna ştia cine avea mare nevoie de un favor sau două.

— Îi făcea să se ajute unii pe alţii, zise ea. Îi făcea să se ajute singuri.

În tăcerea care urmă, Tiffany auzi păsările cântând pe drum. Se vedea o mulţime de păsări pe aici, dar ei îi lipsea strigătul ascuţit al şoimilor.

Miss Poloboc oftă.

— Puţine dintre noi suntem aşa de *bune,* zise ea. Dacă eu aş fi fost aşa de bună, n-am mai fi mers acum să-l vizităm din nou pe domnul Ţesător.

Tiffany spuse „Vai”, în sinea ei.

Multe zile includeau o vizită la domnul Ţesător. Tiffany se temea de ele.

Pielea domnului Ţesător era subţire ca hârtia şi îngălbenită. Întotdeauna era aşezat în acelaşi fotoliu vechi, într-o cămăruţă strâmtă dintr-o colibă micuţă, ce mirosea a cartofi stricaţi şi era înconjurată de o grădină de zarzavat mai mult sau mai puţin năpădită de buruieni. Stătea acolo cu spatele foarte drept, cu mâinile sprijinite pe două bastoane, purtând un costum care lucea de vechime, uitându-se ţintă la uşă.

— Vreau să mă încredinţez că o să aibă ceva fierbinte de mâncare azi, cu toate că abia ciuguleşte, zicea Miss Poloboc. Şi bătrâna văduvă Tuse, din capul drumului, îi spală rufele, aşa cum trebuie. El are nouăzeci şi unu de ani, ştii.

Domnul Ţesător avea nişte ochi foarte vii şi stătea de vorbă cu ele, în timp ce îi făceau curat în cameră. Prima oară când Tiffany făcuse cunoştinţă cu el, o tot numise Mary. Uneori o mai făcea şi acum. Şi o apuca de încheietura mâinii, când trecea pe lângă el, cu o surprinzătoare forţă... Fusese un adevărat şoc, mâna aceea ca o gheară, înşfăcând-o pe neaşteptate. Îi puteai vedea venele albăstrui prin piele.

— N-am să fiu o povară pentru nimeni, i-a zis el, grăbit. Am banii puşi deoparte pentru când o să mor. Băiatul meu, Toby, n-o să aibă nicio grijă. Pot să-mi plătesc călătoria! Vreau ceremonia de înmormântare cu tot ce trebuie, bine? Cu cai negri, şi panaşuri, şi angajaţii însoţitori de convoi, şi câte o

porţie de ceai pentru toată lumea, după aceea. Am scris totul pe hârtie, clar şi concis. Ia uită-te tu, în caseta mea, vrei? Vrăjitoarea aia de femeie întotdeauna îi dă târcoale!

Tiffany îi aruncase lui Miss Poloboc o privire disperată. Ea încuviinţase dând din cap şi îi făcuse semn către o cutie veche de lemn, vârâtă sub fotoliul domnului Ţesător.

Se dovedise a fi plină cu monede, cele mai multe de aramă, dar erau destule şi de argint. Părea o mică avere şi, pentru o clipă, îşi dori să fi avut şi ea atâţia bani.

— Sunt multe monede aici, domnule Ţesător, zisese ea.

Domnul Ţesător se liniştise.

— Ah, adevărat, zisese el. Atunci, n-am să fiu o povară.

Astăzi, îl găsiră pe domnul Ţesător dormind, sforăind cu gura deschisă şi dinţii galbeni-maronii dezveliţi. Dar se trezi într-o clipă, se uită fix la ele şi apoi zise:

— Băiatul meu, Toby, vine sâmbătă să mă vadă.

— Asta-i foarte drăguţ, domnule Ţesător, zise Miss Poloboc, bătându-i perna s-o umfle. O să facem curat şi ordine pe-aici.

— El o duce foarte bine, în ceea ce-l priveşte, ştii, zise domnul Ţesător, cu mândrie. Are o slujbă undeva într-o casă, unde nu-i silit să ridice mari greutăţi. A zis că o să vadă de mine la bătrâneţe, dar eu i-am spus, i-am spus că o să-mi plătesc singur călătoria, când m-oi duce – tot ce trebuie şi cei mai buni oameni, ba chiar şi cei doi penny pentru luntraş!

Astăzi, Miss Poloboc îl bărbierise. Mâinile lui tremurau prea tare ca să se poată rade singur. (Ieri, tot ea-i tăiase unghiile de la picioare, pentru că el nu putea ajunge la ele; rolul de spectatoare al lui Tiffany nu fusese lipsit de primejdii, mai ales când una dintre unghiile tăiate spărsese geamul unei ferestre.)

— Totul e într-o casetă, sub fotoliul meu, spuse el, când Tiffany îi ştergea crispată ultimele urme de spumă de pe el. Vrei să verifici tu pentru mine, Mary?

Oh, da. Ăsta era ritualul, zi de zi. Era şi caseta, erau şi banii. El întreba de fiecare dată. Şi întotdeauna era aceeaşi sumă de bani.

— Doi penny pentru luntraş? întrebă Tiffany, pe drumul de întoarcere.

— Domnul Ţesător ţine minte toate vechile datini ale înmormântării, zise Miss Poloboc. Unii oameni cred că, după ce mori, treci Râul Morţii şi trebuie să plăteşti luntraşul. Lumea

pare să nu mai ţină seama de asta, în zilele noastre. Probabil există un pod, acum.

— Întotdeauna vorbeşte despre... înmormântarea lui.

— Păi, e importantă pentru el. Aşa sunt unii bătrâni. Nu le place să zică lumea în urmă că au fost prea săraci ca să-şi plătească propria înmormântare. Domnul Ţesător ar muri de ruşine dacă nu şi-ar putea plăti propria înmormântare.

— E foarte trist de el, să fie aşa, singur-singurel. Ar trebui făcut ceva pentru el, zise Tiffany.

— Da. Facem noi, zise Miss Poloboc. Iar doamna Tuse ţine ochii pe el, prieteneşte.

— Da, dar n-ar fi trebuit să fim noi acelea, nu-i aşa?

— Şi cine ar fi trebuit să fie? se miră Miss Poloboc.

— Păi, de pildă fiul ăla al lui, despre care vorbeşte tot timpul, nu? zise Tiffany.

— Tânărul Toby? A murit de-acu' cincisprezece ani. Şi Mary a fost fiica bătrânului; ea a murit chiar tânără. Domnul Ţesător vede foarte prost, dar vede mai bine în trecut.

Tiffany nu ştiu ce să răspundă, în afară de:

— N-ar trebui să fie aşa.

— Nu există niciun fel în care lucrurile *ar trebui* să fie. Există doar ce se întâmplă şi ce facem noi.

— Dar n-am putea să-l ajutăm prin magie?

— Păi aşa am grijă să nu-l doară nimic, da, zise Miss Poloboc.

— Dar sunt doar ierburi.

— Totuşi e magic. Să cunoşti lucruri e magic, când ceilalţi oameni nu le cunosc.

— Da, dar ştii ce vreau să spun, stărui Tiffany, care simţea că pierde teren în susţinerea ideii sale.

— Ah, vrei să spui să-l fac tânăr din nou? zise Miss Poloboc. Să-i umplu casa cu aur? Nu asta fac vrăjitoarele.

— Noi avem grijă ca bătrânul cel singur să primească o mâncare gătită şi să-i tăiem unghiile? zise Tiffany, doar un pic cam sarcastic.

— Ei bine, da, zise Miss Poloboc. Noi facem ce se poate face. Doamna Vremerea a zis că trebuie să înveţi că vrăjitoria este mai mult despre cum se fac lucrurile absolut obişnuite.

— Şi dumneata trebuie să faci ce spune ea? întrebă Tiffany.

— Eu ascult de sfatul ei, zise Miss Poloboc, cu răceală.

— Atunci, înseamnă că doamna Vremerea este vrăjitoarea-şefă, nu?

— Oh, nu! zise Miss Poloboc, părând îngrozită. Vrăjitoarele sunt toate egale. Noi nu avem ranguri de vrăjitoare-şefe. Asta e *chiar* contrar spiritului vrăjitoriei.

— Oh, înţeleg, zise Tiffany.

— De altfel, adăugă Miss Poloboc, doamna Vremerea n-ar îngădui niciodată treburi de genul ăsta.

Deodată, au început să dispară lucruri din gospodăriile de prin Creta. Nu erau obişnuitele ouă sau găini. Hainele se făceau nevăzute de pe sârmele de rufe. O pereche de ghete a dispărut în chip misterios de sub patul Băgăciosului Ţopârlan, cel mai bătrân om din sat. – „Şi erau nişte ghete al naibii de bune, puteau să se întoarcă singure de la crâşmă acasă, eu doar trebuia să le arăt direcţia”, se plângea el oricui îl asculta. „Şi-au şters-o cot la cot cu pălăria mea veche. Şi-o făcusem întocmai cum îmi plăcea mie, moale şi pleoştită!”

O pereche de nădragi şi o haină lungă se evaporaseră de pe un umeraş aparţinând lui Rămas Mofluz, crescătorul de dihori, iar haina încă mai avea dihori vii prin buzunare. Şi cine, cine intrase la Flămândul Zarvă pe fereastra dormitorului şi-i răsese barba, care fusese atât de lungă de şi-o putea îndesa la brăcinar? Niciun fir de păr nu rămăsese. A fost silit să umble cu o basma pe faţă, ca să nu se sperie doamnele văzându-i bietul lui obraz rozaliu...

A fost, probabil, mâna vrăjitoarelor, au tras concluzia oamenii şi-au mai împletit câteva plase de deochi, să le atârne în ferestre.

Cu toate acestea...

În colţul îndepărtat al Cretei, unde pantele lungi înverzite coboară abrupt spre câmpurile de la şes, se aflau mari tufe de rugi şi gherghin. De obicei, acestea erau însufleţite de cântecele păsărilor, dar acesta anume, cel de aici, era însufleţit de blesteme.

— Ah, *crivens!* Tu nu te uiţi pă unde-ţi pui ţurloiu’, spavanule!

— N-am ce face! Nu-i uşor când eşti genunchi!

— Crezi că numai tu ai belele? N-ai vrea să hi acilea jos, în ghete! Hodorogu’ ăla dă Ţopârlan nu s-a mai spălat pă picioare dă ani d-a rându’! E d-a drep-tu’ împuţit p-aci!

— Împuţit, ha? Ei bine, încearcă tu să stai în buzunaru’ ăsta! Dihorii ăia n-au ieşit niciodată afar’, să să ducă la scăldătoare, dacă pricepi ce vreau să zâc!

— *Crivens!* Nu vă mai tace fleoanca, nătărăilor?

— Oh, deah? Auzi la el! Numa’ fiin’că tu eşti sus în tărtăcuţă crezi că ştii tot? D-aci dă jos nu eşti altceva decât un pietroi dă cărat, amice!

— Deah, aşa-i! Io-s dă partea ăstuia! Unde-ai fi tu acuma, dacă n-am fi fost noi să te cărăm dă colo-colo? Cin’ crezi că eşti?

— Io-s Fură Peoricine Fulger, cum ştii prea bine, şi mi s-a luat dă voi toţi!

— OK, Fură, da’ chiar te-năbuşi acilea!

— Ah, şi mi-s sătul şi dă văicărelile stomacului!

— Domnilor. (Aceasta era vocea broscoiului; nimănui altcuiva nu i-ar fi trecut prin minte să-i numească pe Nac Mac Fulgeri „domni”.) Domnilor, e timpul să vă concentraţi. Căruţa poştei va fi aici curând! *Nu* trebuie s-o rataţi!

— Avem nevoie dă mai mult exerciţiu, broscoiule! Mergem ca un ins fără oase şi bolnav rău dă trap! zise o voce de puţin mai de sus decât celelalte.

— Cel puţin, *mergeţi.* Asta-i de-ajuns. Vă doresc succes, domnilor.

Se auzi un strigăt din capătul celălalt al mărăcinişului, unde o strajă supraveghea drumul.

— Căruţa coboară dealu’!

— OK, băieţi! strigă Fură Peoricine. Broscoiule, tu să ai grijă dă Jeannie, auzi? O ză aibă nevoie d-un băiat dă gândeşte, pă care să să poată bizui cât nu-s io p-aci! Gata, puşlamalelor! Fapte sau moarte! Ştiţi ce să faceţi! Voi, băieţii dă pă frânghii, trageţi-ne sus, acu’! Tufele se cutremurară. Bine! Şolduri, zunteţi gata?

— Deah, Fură!

— Genunchi? Genunchi? Am spus *genunchi?*

— Deah, Fură, da’...

— Tălpi?

— Deah, Fură!

Tufele se cutremurară din nou.

— Bine! Ţineţi minte: stâng, drept, stâng, drept! Şolduri, genunchi, tălpi, pe pământ! Şi pasu’ săltat, tălpi! Sunteţi gata? Toţi împreună, băieţi... mers!

A fost o mare surpriză pentru domnul Prindecrabi, căruţaşul. Se uita nedefinit în zare, la nimic, gândindu-se doar că vrea să se ducă acasă, când *ceva* a ieşit din tufişuri în drum. Părea un om sau, mai degrabă, aducea mai mult a om decât a orice altceva. Dar părea să fie beteag de genunchi, fiindcă mergea de parcă-i avea legaţi.

Cu toate acestea, căruţaşul nu pierdu prea mult timp gândindu-se la asta, fiindcă strâns într-o mână înmănuşată, care făcea semne nimănui prin aer, lucea nişte aur.

Asta *numaidecât* îl identifică pe străin, cel puţin în ochii simpli ai căruţaşului. El nu era, cum ar fi părut la prima vedere, vreun bătrân vagabond care să fie lăsat la marginea drumului, ci evident un gentleman scăpătat, şi era practic *datoria* căruţaşului să-l ajute. Trase de hăţuri, încetinind şi oprind calul.

Străinul nu avea ceea ce s-ar fi putut numi chip. Nu se vedea mai nimic între borurile mari şi pleoştite ale pălăriei şi gulerul ridicat al hainei, în afară de o barbă stufoasă. Dar de undeva de sub barba aceea, o voce spuse:

— *...Tacitacitaci... tăceţi toţi când vorbesc eu...* Ahum. Bună ziua la dumneata, prietene căruţaş, bătrânul meu prieten! Dacă ne vei lua – mă vei lua-n căruţă până acolo unde mergi tu, noi – eu o să-ţi dau această frumoasă şi lucitoare monedă dă aur!

Trupul lui se clătină aplecându-se şi întinse mâna în faţa domnului Prindecrabi.

Era o ditamai moneda. Şi era fără îndoială aur. Venea din comoara regelui de demult mort, care era îngropat în cea mai mare parte a tumulului Fulgerilor. Destul de ciudat, dar Fulgerii nu erau prea interesaţi de aur odată ce-l furaseră, pentru că nu se putea bea şi era destul de greu să-l mănânci. În tumul, cel mai adesea foloseau vechile monede şi tipsii ca să reflecte flacăra lumânărilor şi să lumineze bine locul. Nu le venea prea greu să renunţe la vreo câteva.

Căruţaşul se holbă la ea. Era mai mult decât văzuse el vreodată, în toată viaţa lui.

— Dacă... *sir...* aţi binevoi să... suiţi în spatele căruţei, *sir,* zise el, luând moneda cu grijă.

— Ah, aşa te vreau, atunci, zise misteriosul bărbos, după o pauză. Numai o clipă, asta trebuie niţeluş organizată... OK, voi, mâini, apucaţi de marginile căruţei, şi voi, picior din stânga, trebuie cumva să vă aplecaţi... ah, *crivens!* Trebuie să vă îndoiţi! Îndoiţi-vă! Hai, faceţi-o cum trebuie! Faţa bărboasă se întoarse

către căruţaş. Cer iertare pentru asta, zise. Vorbesc cu genunchii mei, dar ei nu mă ascultă.

— Aşa? zise căruţaşul, pierit. Şi eu am necazuri cu genunchii, când e vreme urâtă. Face bine grăsimea de gâscă.

— Ah, ei bine, genunchii ăştia or să încaseze mai mult d-o grăsime, când m-oi coborî eu pân' la ei şi-o să-i scot afar'! mârâi bărbosul.

Căruţaşul auzi diverse bufnituri şi mormăieli în spatele lui, când omul se opinti să se urce pe la coada căruţei.

— OK, hai să mergem, zise o voce. N-avem toată ziua la dispoziţie. Iar voi, genunchi, sunteţi mâncaţi! *Crivens,* merg de parcă m-aş izbi numa' dă pietre! Urcaţi-vă-n burtă şi trimiteţi jos doi oameni genunchi dă nădejde!

Căruţaşul muşcă moneda gânditor, în timp ce-şi mâna calul la pas. Era de aur atât de pur că-i lăsă urme pe dinţi. Asta însemna că pasagerul era foarte, foarte bogat. Şi-asta deveni foarte important, în acest moment.

— N-ai putea să mergi niţeluş mai repejor, om bun, om bun? zise vocea din spatele lui, după puţin timp.

— Ah, păi, *sir,* zise căruţaşul, vezi cutiile şi lăzile alea? Am o încărcătură de ouă, iar merele alea nu trebuie bătute, *sir,* şi-apoi mai sunt şi urcioarele alea cu...

Se auziră câteva bufnituri şi pârâituri în spatele lui, inclusiv un *fleoşc* când cutia mare cu ouă se izbi de pământ.

— Acuma poţi să mergi mai repede, nu? zise vocea.

— Hei, aia era a mea..., începu domnul Prindecrabi.

— Mai am una dân monezile alea mari dă aur pentru tine!

Şi un braţ greu şi urât mirositor ateriză pe umărul căruţaşului. Legănându-se la capătul mănuşii acestuia, era, într-adevăr, o altă monedă. Preţuia de zece ori cât toată încărcătura lui.

— Oh, păi..., zise căruţaşul, luând cu grijă moneda. Se mai întâmplă şi accidente, nu-i aşa, *sir?*

— Aşa-i, mai ales dacă mie nu mi se pare că mergem destul dă repede, zise vocea din spatele lui. Noi – adică eu mă grăbesc rău s-ajung la munţii dă colo, ştii!

— Dar eu nu sunt diligenţă, *sir,* zise căruţaşul cu reproş, în timp ce-şi îmboldea calul la trap.

— Diligenţă, ai? Asta ce mai e?

— Asta-i ce trebuie să prinzi ca să te ducă sus, în munţi, *sir.* Poţi să iei una din Douăcămăşi, *sir.* Eu niciodată nu merg mai

departe de Douăcămăşi, *sir.* Dar n-o să poţi să iei diligenţa azi, *sir.*

— Dă ce nu?

— Trebuie să opresc în celelalte sate, *sir,* şi drumul e lung, iar miercurea ea trece mai devreme, *sir,* şi căruţa asta nu poate merge mai repede de-atâta, *sir,* şi...

— Dacă noi – adică eu nu prind diligenţa azi, o să-ţi dau bătaia vieţii tale, mârâi pasagerul. Dar dacă *prind* diligenţa aia azi, o să-ţi dau cinci monede dă aur.

Domnul Prindecrabi trase o dată adânc aer în piept şi chiui:

— *Di! Diii! Henry!*

Una peste alta, lui Tiffany i se părea că mare parte din ocupaţia vrăjitoarelor *era* foarte asemănătoare cu munca. Munca plicticoasă. Miss Poloboc nici măcar nu-şi folosea prea mult mătura cu coadă.

Era cam deprimant. Era cam... ei da, cam măi-măi. Fireşte, asta era mai bine decât să fie vai-vai, dar un pic mai multă... emoţie n-ar fi stricat. Tiffany n-ar fi vrut să creadă cineva că ea se aştepta să se aleagă cu o baghetă magică în Prima Zi, dar, ei bine, din felul în care Miss Poloboc vorbea despre magie, întreaga *noimă* a vrăjitoriei stătea în a nu o folosi deloc.

Ţineţi cont că Tiffany credea că ea avea să fie descurajant de bună la a nu o folosi vreodată. Făcutul celei mai simple vrăji era partea mai grea.

Miss Poloboc îi arătase cu răbdare cum să împletească o mreajă, care putea fi făcută mai mult sau mai puţin din orice ţi se părea potrivit în momentul respectiv, cu condiţia să conţină şi ceva viu, ca un scarabeu sau un ou proaspăt.

Tiffany nu izbuti să deprindă nici măcar asta. Era... supărător. N-avea ea pălăria virtuală? N-avea ea Vederea Dintâi şi Gândul de-al Doilea? Miss Tick şi Miss Poloboc puteau împleti o mreajă în câteva secunde, dar Tiffany nu obţinea decât o încurcătură de aţe, năclăită de oul spart. Mereu şi mereu.

— Ştiu c-o fac corect, dar se tot întoarce pe dos! se plângea Tiffany. Ce-aş putea face?

— Am putea face o omletă? sugeră Miss Poloboc, înveselită.

— Oh, te rog, Miss Poloboc! se milogi Tiffany.

Miss Poloboc o bătu uşurel pe spinare.

— Se întâmplă. Poate că te străduieşti prea tare. Într-o bună zi, o să-ţi iasă. Puterea vine, ştii. Trebuie doar să te aşezi în calea ei...

— N-ai putea să-mi faci dumneata una pe care s-o pot folosi o vreme, ca să mă învăţ cu ea?

— Mă tem că nu, zise Miss Poloboc. O mreajă e un lucru foarte înşelător. Nu poţi nici măcar să duci una de colo-colo, poate cel mult ca ornament. Trebuie s-o faci singură, la momentul şi-n locul cuvenit, chiar acolo şi chiar atunci când vrei s-o foloseşti.

— De ce? întrebă Tiffany.

— Ca să prinzi momentul, zise cealaltă parte a lui Miss Poloboc, intrând pe uşă. Felul în care faci nodurile, felul în care se petrec sforile...

— ...prospeţimea oului, probabil, şi umezeala din aer..., zise prima Miss Poloboc.

— ...încordarea beţişoarelor şi genul de obiecte pe care se întâmplă se le ai în buzunar în acel moment...

— ...până şi modul în care bate vântul, concluziona prima Miss Poloboc. Toate amănuntele acestea alcătuiesc un soi de... tablou al lui aici-şi- acum, când le manevrezi corect. Şi nu pot să-ţi spun nici cum să le mişti, pentru că nu ştiu.

— Dar tu le *mişti,* totuşi, zise Tiffany, nemaiînţelegând nimic. Te-am văzut eu...

— Le mişc, dar nu ştiu *cum* fac asta, zise Miss Poloboc, luând de jos două beţişoare şi un căpătâi de sfoară.

Miss Poloboc se aşează la masă în faţa lui Miss Poloboc şi toate cele patru mâini începură să asambleze o mreajă.

— Asta-mi aduce aminte de mine, când eram la circ, zise ea. Tocmai...

— ...mă plimbam puţin pe afară cu Marco şi Falco, Fraţii Pastrami Zburători, continuă cealaltă parte a lui Miss Poloboc. Ei făceau...

— ...câte un triplusalt la cincizeci de picioare înălţime, fără plasă de siguranţă dedesubt. Ce mai băieţi erau! Semănau ca două...

— ...picături de apă, iar Marco îl putea prinde pe Falco şi legat la ochi. Da, pentru un moment, m-am întrebat dacă nu erau şi ei exact ca mine...

Se opri, se înroşi puţin la ambele feţe şi tuşi.

— Oricum, reluă ea, într-o zi i-am întrebat cum de reuşeau să stea pe sârmă la aşa o înălţime, iar Falco a zis „Niciodată să nu-l întrebi pe cel care merge pe-o sârmă cum îşi ţine echilibrul. Dacă se opreşte să se gândească la asta, cade.” Deşi în realitate...

— ...a zis ceva de genul: „Nicio’ată s’nu-l ‘ntre-bi p’ăl de me’ge p-o sâ’mă...”, pentru că băieţii pretindeau că erau din Brindisi, vezi tu, fiindcă asta suna a străin şi făcea impresie, iar ei se gândiseră că nimeni n-ar vrea să se uite la nişte acrobaţi care s-ar numi Fraţii Zburători Sidney şi Frank Rotaru. De altfel, un sfat bun, indiferent cine li-l dăduse.

Mâinile lucrau. Acum nu mai era o singură Miss Poloboc, puţin agitată, ci întreaga Miss Poloboc, cu toate cele douăzeci de degete lucrând împreună.

— Bineînţeles, zise ea, îţi prinde bine să ai obiectele potrivite în buzunar. Eu întotdeauna port la mine câţiva ţechini...

— ...pentru amintirile frumoase pe care mi le trezesc, zise Miss Poloboc din cealaltă parte a mesei, roşindu-se din nou.

Ridică mreaja. Se vedeau prinse în ea ţechini, şi un ou proaspăt într-un mic săculeţ făcut din aţe, şi un os de pui şi multe alte lucruri atârnând cuminţi sau rotindu-se la capăt de aţă.

Fiecare întrupare a lui Miss Poloboc îşi vârî ambele mâini între fire şi trase...

Aţele luară o formă. Oare ţechinii săriseră de pe o aţă pe alta? Aşa păruse. Oare osul de pui trecuse *prin* ou? Aşa păruse.

Miss Poloboc se uită înăuntru.

Zise:

— Vine ceva...

Diligenţa ieşi din Douăcămăşi numai pe jumătate ocupată şi era deja departe de câmpuri când unul dintre pasagerii de pe acoperiş îl bătu pe surugiu pe umăr.

— Scuză-mă, ştii că încearcă să ne prindă din urmă cineva? întrebă el.

— Mata să fii sănătos, domnule, zise surugiul, pentru că nădăjduia un bacşiş bun la capătul cursei, nu există nimic să ne poată prinde din urmă *pe noi!*

Atunci auzi urletul din depărtare devenind mai puternic.

— Ăăă, cred că-i chitit, zise pasagerul când căruţa poştei îi ajunse din urmă.

— Opreşte! Opreşte, fie-ţi milă, opreşte! ţipă căruţaşul, în timp ce trecea ca vântul pe lângă ei.

Dar nimic nu-l mai putea opri pe Henry. Petrecuse ani de zile trăgând căruţa prin toate satele, foarte încet, şi întotdeauna avusese convingerea, în capul ăla mare de cal al lui, că el fusese scos din joc definitiv pentru lucrurile mai rapide. Trudise mai departe, fiind mereu întrecut de diligenţe, de căruţe şi de câini cu trei picioare, dar acum era momentul de graţie al vieţii lui.

De altfel, căruţa era mult mai uşoară decât de obicei şi drumul cobora în pantă lină aici. Tot ce trebuia să facă într-adevăr, era să galopeze destul de repede cât să rămână în faţa ei. Şi, în cele din urmă, chiar depăşi diligenţa. El, Henry!

Se opri numai pentru că surugiul diligenţei se oprise primul. De altfel, sângele pulsa prin toate venele lui Henry acum şi existau vreo două iepe în atelajul diligenţei pe care simţi că i-ar fi plăcut într-adevăr să le cunoască mai bine – să afle care era ziua lor liberă, ce fel de fân le plăcea, treburi dintr-astea.

Căruţaşul, alb la faţă, se dădu jos cu grijă şi se întinse pe pământ, îmbrăţişând zdravăn ţărâna.

Singurul lui pasager, care i se păru surugiului că arată ca un fel de sperietoare de ciori, coborî şovăielnic prin spatele căruţei şi se apropie împleticindu-se de diligenţă.

— Îmi pare rău, nu mai avem locuri, minţi surugiul.

Diligenţa nu era plină, dar cu siguranţă nu avea vreun loc pentru cineva care arăta în halul acela.

— Ah, şi io, care voiam zăă plătezc cu aur, zise arătarea. Aur ca ăsta d’aci, adăugă ea, fluturând o mănuşă zdrenţuită prin aer.

Deodată există spaţiu din belşug pentru excentricul milionar. În câteva secunde, era instalat înăuntru şi, spre marea supărare a lui Henry, diligenţa porni din nou la drum.

Printre copaci, o mătură cu coadă venea spre căsuţa lui Miss Poloboc. O vrăjitoare tânără – sau, cel puţin, cineva îmbrăcată ca o vrăjitoare: niciodată nu-i bine să te pripeşti să tragi concluzii – călărea pe ea.

Nu zbura foarte bine. Se smucea din când în când şi era limpede că fata nu se pricepea deloc să ia curbele, pentru că uneori se oprea, se dădea jos şi îndrepta băţul în noua direcţie

cu mâna. Când ajunse la poarta grădinii, se dădu din nou jos în mare grabă şi priponi băţul de ea cu o sfoară.

— Bravo, Suspicia! zise Miss Poloboc, aplaudând cu toate cele patru palme. Ai început chiar să te pricepi!

— Hm, mulţumesc, Miss Poloboc, zise fata, făcând o plecăciune. Rămase aplecată şi zise: Ăă, vai de mine…

Jumătate din Miss Poloboc făcu un pas înainte.

— Oh, cred că am văzut care-i problema, zise ea, aruncând o privire în jos. Amuleta ta cu micile bufniţe pe ea s-a încurcat în lănţişorul tău cu lilieci de argint şi amândouă s-au agăţat de un nasture. Rămâi aşa puţin, bine?

— Hm, am venit să întreb dacă noua ta ucenică n-ar vrea să vină la sabat, diseară, zise Suspicia cea aplecată, cu vocea puţin înfundată.

Tiffany nu se putu împiedica să nu observe că Suspicia avea bijuterii peste tot; mai târziu, avea să afle că era greu să stai pe lângă Suspicia un timp, chiar foarte scurt, fără să fii nevoit să-i desfaci vreo brăţară de lănţugul de la gât sau, într-un rând, un inel de o brăţară de la gleznă (nimeni n-a descoperit vreodată cum se întâmplase). Suspicia nu putea rezista bijuteriilor oculte. Cele mai multe dintre ele aveau rolul s-o apere de diverse lucruri, dar nu găsise nimic s-o apere de a părea puţin prostuţă.

Era bondoacă şi grăsună, mereu roşie la faţă şi uşor îngrijorată.

— Sabat? O, adică una dintre întâlnirile noastre, explică Miss Poloboc. Ar fi drăguţ, nu-i aşa, Tiffany?

— Da? zise Tiffany, încă nehotărâtă.

— Câteva dintre fetele noastre se întâlnesc în pădure, după ce se înserează, zise Miss Poloboc. Din nu ştiu ce motive, obiceiul este din nou la modă. Pică foarte bine, bineînţeles.

Zisese aceste cuvinte de parcă n-ar fi fost tocmai sigură. Apoi adăugă:

— Suspicia lucrează pentru Mam’mare Scufie-neagră, dincolo, în Fără Ocoliş. Mam’mare specializează în animale. O femeie foarte pricepută cu bolile porcilor. Vreau să spun, cu porcii care s-au îmbolnăvit, nu că *ar avea* ea bolile porcilor. Ar fi drăguţ pentru tine să ai prietene pe-aici. De ce nu te duci? Acolo, totul e permis.

Suspicia se îndreptă de spate şi-i aruncă lui Tiffany un zâmbet îngrijorat.

— Hm, Suspicia Novice, zise ea, întinzând mâna.

— Tiffany Suferind, zise Tiffany, strângându-i-o cu prudenţă, ca zgomotul tuturor pandantivelor şi al brăţărilor ciocnindu-se unele de altele să nu asurzească pe toată lumea.

— Hm, poţi să vii cu mine, călare pe mătura mea, dacă vrei, zise Suspicia.

— Mai bine nu, zise Tiffany.

Suspicia păru uşurată, dar zise:

— Hm, vrei să te îmbraci?

Tiffany se uită în jos, la rochia ei verde.

— Sunt îmbrăcată.

— Hm, n-ai nicio piatră preţioasă, mărgele, amulete sau altceva?

— Nu, îmi pare rău, zise Tiffany.

— Hm, dar cel puţin ai o mreajă, desigur, nu?

— Hm, nu pot încă să le fac, zise Tiffany.

Nu voise să spună şi „hm”-ul, dar lângă Suspicia te molipseai.

— Hm... o rochie neagră, măcar?

— Nu prea mă dau în vânt după negru. Prefer albastru sau verde, zise Tiffany. Hm...

— Hm. Bine, tu de-abia ai început, zise Suspicia generoasă. Eu sunt breslaşă de trei ani.

Tiffany se uită disperată la cea mai apropiată jumătate a lui Miss Poloboc.

— În breaslă, o ajută Miss Poloboc. În breasla vrăjitoarelor.

— Oh.

Tiffany ştia că fusese foarte neprietenoasă, iar Suspicia, cu faţa ei trandafirie, era limpede o persoană simpatică, dar se simţea intimidată în faţa ei şi nu-şi putea da seama de ce. Era o prostie, ştia. I-ar fi prins bine o prietenă. Miss Poloboc era destul de drăguţă, şi izbutise să se împace şi cu Oswald, dar ar fi fost bine să aibă pe cineva de vârsta ei cu care să vorbească.

— Ei bine, mi-ar plăcea foarte mult să vin, zise ea. Ştiu că o să am multe de învăţat.

Pasagerii din diligenţă plătiseră bani grei ca să stea înăuntru, pe băncile comode şi la adăpost de vânt şi de praf, prin urmare era ciudat că atât de mulţi coborâră la următoarea oprire şi se suiră pe acoperiş.

Cei câţiva care nu voiseră să călătorească acolo, sus, sau care nu reuşiseră să se urce, stăteau îngrămădiţi unul într-altul

pe bancheta de vizavi, privind la noul călător ca un grup de iepuri la o vulpe şi încercând să nici nu respire.

Problema nu era că putea a dihor. Ei da, *era* şi asta o problemă, dar în comparaţie cu *marea* problemă, aproape că nu mai conta. Vorbea singur. Adică, bucăţi din el vorbeau cu alte bucăţi din el. *Toate deodată.*

— Ah, e d-a dreptu' o latrină, acilea, jos. Vă zic io! Zunt zigur că-i rându' meu să fiu sus, în cap!

— Ha, cel puţin voi, ăilalţi, o duceţi toţi bine mersi în burtă, pă când noi dân picioare tre' să facem toată munca!

La care mâna dreaptă spuse:

— Picioare? Habar n-aveţi ce-nseamnă cuvântul „muncă"! Ar trebui să-ncercaţi să vă îndesaţi într-o mănuşă! Ah, s-o ia naiba dă treabă ca asta! O să-mi dezmorţesc picioarele!

Amuţiţi de spaimă, ceilalţi pasageri văzură una dintre mâinile înmănuşate ale omului căzând şi mergând printre banchete.

— Deah, păi, nu-i ca-n sânu' lu' Avram nici aci-n pantalonii ăştia. O să las mintenaş să intre nişte aer curat!

— Wullie Flaimuc, să nu-ndrăzneşti să faci una ca asta...

Pasagerii, strângându-se şi mai tare unii într-alţii, priveau pantalonii cu fascinaţia groazei. Se văzu o mişcare, se auziră câteva înjurături înăbuşite într-un loc în care nimic n-ar fi trebuit să se înăbuşe, apoi vreo câţiva nasturi săriră şi un omuleţ albastru cu păr roşu îşi iţi capul afară, clipind des la lumină.

Îngheţă când văzu oamenii.

Se holbă la ei.

Ei se holbară la el.

Apoi faţa i se lăbărţă într-un zâmbet de nebun.

— Vă e bine, oameni buni? zise el, disperat. Asta-i grooozav! Nu vă faceţi griji pentru mine, io sunt una dân huiluziile-alea dă mai sus dă sâmţuri, ştiţi?

Dispăru înapoi în pantaloni şi-l auziră şoptind:

— Cred că i-am prostit, no problemo!

Câteva minute mai târziu, diligenţa opri să schimbe caii. Când porni din nou la drum, nu mai avea pasageri înăuntru. Coborâseră şi ceruseră să le fie date jos şi bagajele. Nu, mulţumesc, nu voiau să continue călătoria. O să ia diligenţa de mâine, mulţumesc. Nu, nu era nicio problemă să aştepte acolo,

în acel încântător de mic, ăăă, oraş, Curbă Periculoasă. Mulţumesc. La revedere.

Diligenţa îşi văzu de drum, cumva mai uşoară şi mai rapidă. Nu se mai opri, în noaptea aceea. Deşi ar fi trebuit, dar pasagerii de pe acoperiş încă îşi mai mâncau cina în ultimul han întâlnit, când o auziră cum pleacă fără ei. Probabil că motivul avea vreo legătură cu grămada de monede sunătoare aflată acum în buzunarul surugiului.

Capitolul 5

Circul

Tiffany mergea prin pădure, în timp ce Suspicia zbura nesigur pe lângă ea, într-o serie de linii frânte. Tiffany află că Suspicia *era* drăguţă, avea trei fraţi, voia să fie moaşă pentru oameni şi deopotrivă pentru porci, când se va face mare, şi îi era frică de ace. De asemenea, află că Suspiciei nu-i plăcea să nu fie vreodată de acord cu *ceva,* indiferent cu ce.

Astfel, frânturile de conversaţie se derulară cam aşa:

Tiffany zise:

— Eu locuiesc în Creta.

Iar Suspicia zise:

— Oh, unde se cresc toate oile alea? Mie nu-mi plac prea mult oile, sunt un fel de... boccele.

Tiffany spuse:

— De fapt, noi suntem chiar foarte mândri de oile noastre.

Şi apoi puteai să stai deoparte, cât timp Suspicia îşi întorcea părerile precum cineva care ar fi încercat să întoarcă o căruţă invers într-un spaţiu foarte strâmt:

— Oh, n-am vrut să spun că *nu le pot suferi.* Bănuiesc că unele oi sunt OK. Va trebui să *avem* şi noi oi, evident. Sunt mai bune decât caprele, şi mai lânoase. Vreau să spun, de fapt chiar îmi plac oile, sincer. Oile sunt drăguţe.

Suspicia pierdea multă vreme încercând să descopere ce gândeau ceilalţi oameni, astfel încât să poată gândi şi ea într-un fel. Ar fi fost cu neputinţă să discuţi în contradictoriu cu ea. Tiffany abia se abţinu să-i zică: „Cerul e verde”, numai pentru a vedea cât i-ar fi trebuit Suspiciei până să fie de acord. Dar o plăcea. Nu puteai să n-o placi. Oferea o tovărăşie odihnitoare. De altfel, cum era să nu simţi simpatie pentru cineva care nu putea face o măturică cu coadă să ia curbele.

A fost o plimbare lungă prin pădure. Tiffany îşi dorise întotdeauna să meargă printr-o pădure aşa de mare încât să nu poată zări lumina zilei de dincolo de frunzişul ei, dar acum, fiindcă locuia într-una de vreo două săptămâni, începuse s-o calce pe nervi. Aici pădurea era mai rară, cel puţin în jurul satelor, şi nu era greu să mergi prin ea. A trebuit să înveţe care erau arţarii şi care mestecenii, şi niciodată până atunci nu mai văzuse molizi şi pini care să crească drepţi pe costişe. Dar nu

era fericită în compania copacilor. Îi lipseau orizonturile, îi lipsea cerul. Totul aici era prea închis.

Suspicia turuia cu nervozitate. Mam’mare Scufieneagră scopea porcii, le dădea întăritoare vacilor şi era vrăjitoarea-veterinar a ţinutului. Suspiciei îi plăceau animalele, mai ales porcii, pentru că aveau râturi care fremătau tot timpul. Şi lui Tiffany îi plăceau mult animalele, dar nimeni, în afară de alte animale, nu iubea animalele cât Suspicia.

— Aşadar... cu ce ocazie, întâlnirea asta? întrebă Tiffany ca să schimbe subiectul.

— Hm? Oh, doar ca să păstrăm legăturile, răspunse Suspicia. Anagrama zice că e important să-ţi faci cunoştinţe.

— Atunci, Anagrama este şefa, nu-i aşa? zise Tiffany.

— Hm, nu. Vrăjitoarele nu au şefe, zice Anagrama.

— Hmmm, zise Tiffany.

Ajunseră, în sfârşit, într-un luminiş din pădure, exact când apunea soarele. Se vedeau acolo rămăşiţele unei vechi colibe, acoperită acum, în mare parte, de rugi. Ai fi putut să n-o observi nicicum, dacă n-ai fi băgat de seamă un liliac căţărător şi tufele de agrişe, devenite acum o pădure de spini. Cineva locuise aici cândva şi avusese o grădină.

Acum, altcineva aprinsese un foc. Prost. Şi descoperiseră că să stai pe burtă ca să sufli într-un foc, pentru că nu-l începuseşi cu destulă hârtie şi rămurele uscate, nu era o idee bună, căci astfel pălăria, pe care uitaseşi să ţi-o dai jos, îţi intra în vălmăşagul de fum şi apoi, pentru că ea era uscată, îţi lua foc.

O tânără vrăjitoare bătea acum disperată cu mâinile în pălăria ei care ardea, urmărită de mai multe spectatoare interesate.

O alta, şezând pe un buştean, zise:

— Dimity Zarvă, ăsta este literal cel mai stupid lucru pe care l-a făcut cineva oriunde în lumea asta mare vreodată.

Avea o voce tăioasă, deloc plăcută, de soiul aceleia pe care cei mai mulţi oameni o folosesc când vor să fie sarcastici.

— Îmi pare rău, Anagrama! zise Miss Zarvă, scoţându-şi pălăria şi călcând apăsat pe vârful ei.

— Vreau sa spun, numai uită-te la tine, vrei? Chiar dezamăgeşti pe toată lumea.

— Îmi pare rău, Anagrama!

— Hm, zise Suspicia.

Toată lumea se întoarse să privească la noile tovarăşe sosite.

— Ai *întârziat,* Suspicia Novice! se răsti Anagrama. Şi ea cine e?

— Hm, *tu* mi-ai cerut să trec pe la Miss Poloboc ca s-o aduc şi pe noua ei fată, Anagrama, zise Suspicia, de parcă ar fi fost prinsă cu şoalda.

Anagrama se ridică în picioare. Era pe puţin cu un cap mai înaltă ca Tiffany şi avea o faţă care părea să fi fost adunată în spatele nasului ei, pe care îl ţinea uşor ridicat în vânt. Să fii privit de Anagrama însemna să ştii că deja îi răpiseşi prea mult din preţiosul ei timp.

— Şi aceasta e ea?

— Hm, da, Anagrama.

— Vino să ne uităm puţin la tine, fata cea nouă.

Tiffany ieşi în faţă. Era uluitor. Chiar nu voise s-o facă. Dar Anagrama avea genul acela de voce căreia i te supui.

— Cum te cheamă?

— Tiffany Suferind, zise Tiffany, şi se pomeni spunându-şi numele de parcă ar fi cerut voie să-l poarte.

— Tiffany? ăsta-i un nume caraghios, zise fata înaltă. Numele *meu* e Anagrama Şoimar.

— Hm, Anagrama lucrează pentru..., începu Suspicia.

— Lucrează *cu,* o întrerupse Anagrama tăios, încă măsurând-o pe Tiffany din cap până-n picioare.

— Hm, îmi pare rău, Anagrama lucrează *cu* doamna Urechelniţă, zise Suspicia. Dar ea...

— Intenţionez să plec, la anul, zise Anagrama. Aparent, mă descurc *extrem* de bine. Aşadar, tu eşti fata care i s-a alăturat lui Miss Poloboc, da? E-o ciudată, ştii. Ultimele trei fete i-au plecat, toate, foarte repede. Au zis că era mult prea straniu să încerci să ţii minte care dintre ele era vrăjitoare.

— Care vrăjitoare-i care[19], zise una dintre fete, amuzată.

— Oricine poate face calamburul ăsta, Lucy Convocare, zise Anagrama, fără să se întoarcă. Nu-i amuzant şi nu-i inteligent.

Îşi concentră din nou atenţia asupra lui Tiffany, care simţi că era examinată la fel de critic şi complet cum ar fi cercetat Buni Suferind o oaie pe care s-ar fi gândit s-o cumpere. Se întrebă dacă Anagrama o să încerce să-i deschidă şi gura, ca să se asigure că avea toţi dinţii.

[19] În engleză: „Which witch was which”.

— Se spune că nu poţi să creşti vrăjitoare bune pe cretă, zise Anagrama.

Toate celelalte fete priveau de la Anagrama la Tiffany, care gândea: Ha! vasăzică, vrăjitoarele n-au şefe, nu-i aşa? Dar nu era dispusă să-şi facă duşmani.

— Poate că se spune, zise ea, liniştit.

Dar nu asta voia Anagrama să audă.

— Nici măcar nu te-ai îmbrăcat pentru ocazie, zise Anagrama.

— Îmi cer iertare, zise Tiffany.

— Hm, Anagrama zice că dacă vrei ca oamenii să te trateze ca pe-o vrăjitoare, ar trebui să arăţi ca una, zise Suspicia.

— Hmm, zise Anagrama, uitându-se la Tiffany de parcă aceasta ar fi picat deja, de la cel mai simplu test. Apoi dădu din cap. Ei bine, toate trebuie să începem de undeva. Se dădu un pas înapoi. Doamnelor, aceasta este Tiffany. Tiffany, ai cunoscut-o pe Suspicia. Se izbeşte de copaci. Dimity Zarvă este cea căreia îi iese fum din pălărie, de arată ca un horn. Aceea e Gertrude Epuizant, aceea e teribil de amuzanta Lucy Convocare, aceea e Harrieta Deziluzie, care se pare că nu poate face nimic în privinţa strabismului ei, şi apoi aceea e Lulu Dragă, care se pare că nu poate face nimic în privinţa numelui ei. Poţi să rămâi şi tu, în seara asta... Tiffany parcă, nu? Îmi pare rău pentru tine că ai fost luată de Miss Poloboc. E mai degrabă tristă. Complet amatoare. Nu şi-a găsit încă vreun rost. Doar se agită de colo-colo şi speră. Ei, bine, e prea târziu acum. Gertrude, Anunţă-n Cele Patru Colţuri ale Lumii şi Deschide Cercul, te rog.

— Ăăă..., zise Gertrude, nervoasă.

Era uimitor câtă lume în jurul Anagramei devenea nervoasă.

— Chiar trebuie să fac eu totul pe-aici? zise Anagrama. *Încearcă* să-ţi aminteşti, te rog! Cred c-am mai făcut asta *literal* de un milion de ori.

— N-am mai auzit niciodată de cele patru colţuri ale lumii, zise Tiffany.

— Zău? Iată o surpriză, zise Anagrama. Păi, ele sunt direcţiile puterii, Tiffany, iar eu te-aş *sfătui* şi pe tine să faci ceva în privinţa numelui ăstuia, te rog.

— Dar lumea e rotundă, ca o farfurie, zise Tiffany.

— Hm, trebuie să ţi le imaginezi, şopti Suspicia.

Tiffany îşi încreţi fruntea.

— De ce? zise ea.

Anagrama îşi dădu ochii peste cap.

— Pentru că aşa se fac lucrurile corect.

— Oh.

— *Cu siguranţă* ai făcut *nişte* vrăji, nu-i aşa? întrebă Anagrama.

Tiffany se zăpăcise puţin. Nu era obişnuită cu persoane ca Anagrama.

— Da, zise ea.

Toate celelalte fete se uitau lung la ea, iar Tiffany nu se putu abţine să nu se gândească la oi. Când câinii atacă o oaie, celelalte oi fug până la o distanţă sigură şi-apoi se întorc şi se uită. Nu se coalizează împotriva câinelui. Sunt doar fericite că nu sunt ele în locul aceleia.

— La ce te pricepi tu cel mai bine, atunci? şuieră Anagrama.

Tiffany, cu mintea încă la oi, vorbi fără să se gândească:

— Urda grasă, zise ea. E o brânză de oaie. E chiar greu de făcut...

Se uită în jur la cercul de chipuri împietrite şi simţi stânjeneala crescând în ea ca pelteaua fierbinte.

— Hm, Anagrama se referea la ce magie poţi face tu cel mai bine, zise Suspicia cu bunăvoinţă.

— Cu toate că şi urda grasă e bună, zise Anagrama cu un mic zâmbet crud.

Una sau două fete scoaseră acel scurt fornăit care însemna că încercau să nu râdă tare, dar nu le deranja să arate deschis că încercau.

Tiffany se uită în jos, la ghetele ei.

— Nu ştiu, bolborosi ea, dar am reuşit s-o dau afară pe Regina Spiriduşilor din ţinutul meu.

— Zău? zise Anagrama. Regina Spiriduşilor, ai? Cum ai făcut asta?

— Eu... nu ştiu sigur. Decât că m-am înfuriat pe ea.

Şi îi era greu să-şi amintească exact ce se petrecuse în noaptea aceea. Tiffany îşi amintea mânia, furibunda mânie, şi cum lumea... se schimbase. Văzuse mai bine decât vede un şoim, auzise mai bine decât aude un câine, îşi simţise vremea sub picioarele ei, simţise dealurile încă în viaţă. Şi îşi aminti că se gândise că nimeni nu putea face asta mult timp şi să fie totuşi om.

— Ei, da, ai ghetele potrivite ca să baţi din picior, zise Anagrama. Se mai auziră câteva chicotituri pe jumătate înăbuşite. O Regină a Spiriduşilor, adăugă ea. Sunt sigură c-ai gonit-o. Mda, e de folos să visezi.

— Eu nu spun minciuni, bodogăni Tiffany, dar nimeni n-o mai ascultă.

Încruntată şi înciudată, privi fetele Deschizând Colţurile şi Anunţând Cercul, cel puţin dacă nu înţelesese ea pe dos. Asta continuă o vreme. Ar fi mers mai bine dacă ar fi ştiut toate exact ce să facă, dar era probabil greu să mai *ştii* ce să faci când era Anagrama pe-aproape, când ea tot corecta pe toată lumea. Stătea cu o carte mare, deschisă, în braţe.

— ...acuma tu, Gertrude, ia-o contra acelor ceasornicului, *nu, în cealaltă parte, cred că ţi-am mai spus literal de o mie de ori,* şi Lulu – unde-i Lulu? Păi, tu n-ar trebui să fii acolo! Adu potirul de împărtăşanie – nu ăla, nu, cel fără urechi... da. Harrieta, ţine Bagheta Aerului un pic mai sus, vreau să zic, trebuie să *fie* în aer, înţelegi ce spun? Şi pentru numele lui Dumnezeu, Suspicia, *te rog* să încerci să pari mai sigură pe tine, vrei? Bănuiesc că asta nu-ţi stă în fire, dar ai putea măcar să arăţi că faci un efort. Apropo, m-am tot ţinut să-ţi spun, nicio invocaţie scrisă vreodată nu începe cu „hm”, cel puţin dacă nu mă înşel eu foarte tare. Harrieta, ăia e Căldarea Mării la tine? *Seamănă* aia vreo clipă cu o Căldare a Mării? Eu nu prea cred, tu crezi? *Ce-a fost zgomotul ăsta?*

Fetele îşi plecară privirile. Apoi, cineva murmură:

— Zarvă a călcat pe Cerculeţul Infinitului, Anagrama.

— Doar nu pe cel bătut cu perle adevărate? zise Anagrama, cu glas scăzut, abia ţinut în frâu.

— Hm, da, zise Suspicia. Dar sunt sigură că-i pare foarte rău. Hm... să fac câte o cană de ceai?

Cartea se închise cu o bufnitură.

— Care e problema? zise Anagrama, vorbind către lume, în general. Care. E. *Problema?* Vreţi să vă petreceţi câte zile oţi mai avea de trăit ca vrăjitoarele satelor, vindecând buboaie şi negi pentru o cană de ceai şi-un pesmet? Ei? Asta vreţi?

Se produse un freamăt în grupul vrăjitoarelor şi se auzi un murmur general:

— Nu, Anagrama.

— Aţi *citit* toate cartea doamnei Urechelniţă, nu-i aşa? întrebă ea. S-aud, aţi citit-o?

Suspicia ridică nervoasă mâna.

— Hm..., începu ea.

— Suspicia, ţi-am spus literal de un milion de ori să nu mai începi. Fiecare. Propoziţie. Cu „Hm” – este?

— Hm..., zise Suspicia, tremurând nervos.

— Dar vorbeşte direct, pentru numele lui Dumnezeu! Nu mai şovăi de fiecare dată!

— Hm...

— Suspicia!

— Hm...

— Zău, ai fi putut face un *efort.* Serios, nu ştiu ce se întâmplă cu voi, toate!

Eu da, gândi Tiffany. Eşti ca un câine care sperie oile în permanenţă. Nu le dai timp să ţi se supună şi nu le laşi să ştie când au făcut ce trebuia. Tu doar continui să latri.

Suspicia căzu într-o tăcere de om cu limba tăiată. Anagrama puse cartea pe butuc.

— Ei bine, am ratat *complet* momentul, zise ea. Putem foarte bine să bem cana aia de ceai, Suspicia. Dar grăbeşte-te.

Suspicia, uşurată, înşfăcă ibricul. Asistenţa se mai relaxă puţin.

Tiffany se uită pe coperta cărţii. Citi:

Înalta MagiE
de Letiţia Urechelniţă, Vrăjitoare

— Magie cu E mare? zise ea, cu voce tare. *Magieee?*

— Intenţionat, zise Anagrama rece. Doamna Urechelniţă spune că dacă vrem să facem vreun progres trebuie să distingem înalta MagiE de magia de zi cu zi.

— Magia *de zi cu zi?* se miră Tiffany.

— Exact. Niciuna dintre bolboroselile acelea de după garduri nu-i de *noi.* Cercuri sacre adevărate, vrăji scrise pe hârtie. O ierarhie autentică, nu toată lumea alergând prin jur şi făcând cum îi tună. Baghete magice veritabile, nu reteveie din beţe găunoase. Profesionalism, cu respect. Absolut niciun neg. Asta-i singura cale de a înainta.

— Păi, eu cred..., începu Tiffany.

— Nu mă interesează deloc ce crezi tu, pentru că tu nu ştii încă destul, zise Anagrama tăios. Se întoarse spre grup. Avem în sfârşit toate câte ceva pentru Procese, anul ăsta? întrebă ea.

Se auzi un cor de murmure şi se dădu din cap, în traducere „da”.

— Dar tu, Suspicia? se interesă Anagrama.

— O să fac şmecheria cu porcul, Anagrama, zise Suspicia, firav.

— Bine. Eşti aproape pricepută la asta, zise Anagrama şi arătă cu degetul, în jurul cercului, de la o fată la alta, dând din cap la răspunsurile lor, până când ajunse la Tiffany.

— Urdă de oaie? zise ea, stârnind amuzament înăbuşit.

— Ce sunt Procesele Vrăjitoarelor? întrebă Tiffany. Miss Tick a pomenit de ele, dar nu ştiu ce sunt.

Anagrama slobozi unul dintre oftaturile ei zgomotoase.

— Spune-i tu, Suspicia, zise ea. *Tu* ai adus-o, la urma urmelor.

Şovăind, cu o mulţime de „hm”-uri şi ocheade spre Anagrama, Suspicia o lămuri despre Procesele Vrăjitoarelor. Hm, a fost odată un timp când vrăjitoarele de peste tot din munţi se puteau întâlni, şi hm vedea prietenele vechi şi hm afla ultimele ştiri şi bârfe. Şi oamenii obişnuiţi li se puteau alătura, şi se ţineau şi un târg şi hm spectacole ocazionale.

Era un adevărat hm mare eveniment. Iar, după-amiaza, toate vrăjitoarele care hm voiau, puteau să facă demonstraţia vreunei vrăji sau hm să arate ceva la care lucraseră, ceea ce era foarte hm popular.

Pentru Tiffany asta suna ca întrecerile între câini ciobăneşti, fără câini sau oi. Anul acesta se ţineau unele în Sheercliff, care era destul de aproape.

— Şi era vreun premiu?

— Hm, oh, nu, zise Suspicia. Totul era făcut în spiritul distracţiei şi al bunei prietenii... hm, ca între surori bune.

— Ha! făcu Anagrama. Nici măcar ea nu crede asta! Totul e stabilit dinainte, oricum. Toate o vor aplauda pe doamna Vremerea. Ea întotdeauna câştigă, indiferent ce-ar face. Nu face decât să încurce minţile oamenilor. Îi prosteşte ca să creadă că e bună. Dar n-ar rezista nici cinci minute în faţa unui magician. Ăştia fac *adevărată* magie. Şi în plus, se mai îmbracă şi ca o sperietoare de ciori! Bătrânele ignorante ca ea ţin vrăjitoria înţepenită în trecut, cum subliniază doamna Urechelniţă în capitolul unu!

Vreo două fete o priviră cu îndoială. Suspicia se uită chiar peste umăr.

— Hm, lumea spune că face lucruri chiar uimitoare, Anagrama, zise ea. Şi, hm, se spune că poate iscodi oamenii de la mai multe mile depărtare...

— Da, asta se spune, zise Anagrama. Şi asta-i pentru că tuturor le e frică de ea! E-aşa o fanfaroană! Asta-i tot ce face, se fandoseşte în faţa oamenilor şi le întunecă minţile! E vrăjitoria de modă *veche,* atâta tot. Doar la un pas distanţă de cârâială pură, după părerea mea. Se zice că e pe jumătate ţicnită, acum.

— Mie nu mi s-a părut ţicnită.

— *Cine a zis asta?* se răsti Anagrama.

Toată lumea se uită la Tiffany, care-şi dori să nu fi deschis gura. Dar acum nu mai avea ce face, trebuia să continue.

— Era doar puţin cam bătrână şi severă, zise ea. Dar era chiar... politicoasă. Nu cârâia.

— Ai cunoscut-o?

— Da.

— Şi *ea* a vorbit cu *tine,* nu-i aşa? mârâi Anagrama. A fost înainte sau după ce i-ai dat un şut Reginei Spiriduşilor?

— Imediat după, zise Tiffany, care nu era obişnuită cu genul acesta de întrebări. A venit călare pe o mătură cu coadă, adăugă ea. Spun adevărul *curat.*

— Bineînţeles că da, zise Anagrama, zâmbind fioros. Şi ea te-a felicitat, bănuiesc.

— Nu chiar, zise Tiffany. A părut încântată, dar era greu să-ţi dai seama.

Şi apoi Tiffany spuse ceva cu adevărat foarte stupid. Mult timp după aceea, şi la multă vreme după toate lucrurile care aveau să se întâmple, începea să cânte tare „la, la, la!", ca să-şi şteargă memoria, ori de câte ori ceva îi aducea aminte de seara aceasta.

Spuse:

— Ea mi-a dat pălăria asta.

Şi toate celelalte, într-un singur glas, întrebaseră:

— *Care pălărie?*

Suspicia o conduse înapoi la colibă. Făcu tot ce putu şi o asigură pe Tiffany că *ea,* una, o credea, dar Tiffany ştia că voia doar să fie drăguţă. Miss Poloboc încercă să stea de vorbă cu ea, în timp ce urca în fugă scările, dar îşi zăvorî uşa, îşi zvârli ghetele din picioare şi se întinse pe pat, cu perna deasupra capului, să înăbuşe ecourile râsetelor dinăuntru.

În josul scărilor avu loc o discuţie cu voce joasă între Suspicia şi Miss Poloboc, apoi se auzi uşa închizându-se, după plecarea Suspiciei.

După o vreme, se auzi un târşâit, când ghetele lui Tiffany fură târâte pe podea şi aranjate frumos sub patul ei. Oswald era întotdeauna la datorie.

După încă o vreme, râsetele se stinseră, cu toate că ea era sigură că niciodată n-aveau să se termine de tot.

Tiffany putea simţi pălăria. Cel puţin, *fusese* în stare s-o simtă. Pălăria virtuală, pe capul ei real. Dar nimeni altcineva n-o putea vedea, iar Suspicia chiar îşi trecuse mâna pe deasupra capului lui Tiffany, fără să simtă absolut nicio pălărie.

Partea cea mai proastă – şi era greu să stabileşti care fusese partea cea mai proastă, într-atât de umilitor fusese totul – a fost s-o audă pe Anagrama spunând:

— Nu, nu râdeţi de ea. Ar fi mult prea crud. Ea-i doar fără minte, atâta tot. V-am spus eu că bătrâna aia le suceşte minţile oamenilor!

Gândurile Dintâi ale lui Tiffany se roteau cu viteză în jur. Gândul de-al Doilea era prins în vârtej. Numai Gândul de-al Treilea, care era foarte slăbit, se ridică şi zise: *Chiar dacă lumea ta e definitiv şi pentru totdeauna la pământ şi nu mai poate fi îndreptată niciodată, orice s-ar întâmpla, şi tu eşti cu totul de nemângâiat, ar fi drăguţ dacă ai auzi pe cineva urcând pe scări să-ţi aducă nişte supă…*

Gândul de-al Treilea o dădu pe Tiffany jos din pat şi-o purtă până la uşă, unde îi conduse mâna ca să tragă zăvorul înapoi. Apoi o lăsă să se arunce iarăşi pe pat.

Câteva minute mai târziu, se auzi scârţâitul unor paşi în faţa uşii. E plăcut să ai dreptate.

Miss Poloboc ciocăni, apoi intră, după o pauză respectuoasă. Tiffany auzi tava aşezată pe masă, apoi simţi patul mişcându-se, când un trup se aşeză pe marginea lui.

— Suspicia e o fată capabilă, întotdeauna am gândit aşa, zise Miss Poloboc, după un timp. O să devină o foarte utilă vrăjitoare pentru vreun sat, într-o bună zi.

Tiffany rămase tăcută.

— Mi-a povestit ce s-a întâmplat, zise Miss Poloboc. Miss Tick nu mi-a spus nimic despre pălărie, dar dacă aş fi fost în locul tău, nici eu nu i-aş fi suflat vreo vorbă despre ea, oricum. Pare să fie întocmai genul de lucruri pe care le-ar face doamna

Vremerea. Ştii, uneori ajută dacă vorbeşti despre lucrurile astea.

Aceeaşi tăcere din partea lui Tiffany...

— De fapt, nu e adevărat, adăugă Miss Poloboc. Dar, ca vrăjitoare, sunt nespus de curioasă şi mi-ar plăcea să ştiu mai multe.

Nici asta nu avu niciun efect. Miss Poloboc suspină şi se ridică.

— Supa rămâne aici, dar dacă o laşi să se răcească prea tare, Oswald o să încerce să ţi-o ia.

Coborî scările.

În odaie, timp de vreo cinci minute nu se clinti nimic, apoi se auzi un slab clinchet, când supa începu să se mişte.

Tiffany întinse mâna şi apucă ferm de tavă. Ăsta era efectul Gândului de-al Treilea: Gândurile Dintâi şi de-al Doilea ţi-ar mai fi putut înţelege tragedia prin care treceai, dar ceva trebuia să-ţi amintească şi că n-ai mai mâncat de la prânz.

După masă, şi după ce Oswald luase cu mare viteză bolul, Tiffany stătu pe întuneric, privind în gol.

Noutatea acestui ţinut, cum nu mai văzuse, îi captivase întreaga atenţie, în ultimele câteva zile, dar acum se scursese în furtuna râsetelor, iar dorul de casă dădu năvală să umple spaţiul gol.

Îi era dor de zgomotele, de oile şi de tăcerile de pe Creta. Îi era dor să vadă întunecimea dealurilor de la fereastra dormitorului ei, bine conturată pe cerul înstelat. Îi era dor... de acea parte din ea însăşi...

Dar ele râseseră de ea. Spuseseră: „Care pălărie?” şi râseseră chiar şi mai tare când ea îşi ridicase mâna să pipăie pălăria invizibilă şi n-o găsise...

O atingea în fiecare zi, de optsprezece luni încoace, iar acum dispăruse. Şi ea tot nu putea face o mreajă. Şi avea doar o rochie verde, în vreme ce fetele celelalte purtau unele negre. Anagrama avea şi o mulţime de bijuterii, negre şi argintii. Şi toate celelalte fete aveau şi mreje, de asemenea, foarte frumoase. Cui îi păsa dacă nu erau decât de decor?

Probabil că ea nici nu era o vrăjitoare. Oh, da, o învinsese pe Regină, cu ajutorul omuleţilor şi în amintirea lui Buni Suferind, dar nu folosise magia. Simţise ceva coborându-i prin tălpile ghetelor, prin inima dealurilor şi prin desimea anilor, şi

venind înapoi puternic şi mugind de-o furie care cutremurase cerul:

...cum îndrăzneşti să invadezi lumea mea, pământul meu, viaţa mea...

Dar pălăria virtuală ce făcuse pentru ea? Probabil bătrâna aceea o păcălise, o făcuse doar *să creadă* că era o pălărie pe capul ei. Probabil că era puţin smintită, cum spusese Anagrama, şi încurcase lucrurile. Probabil că Tiffany ar trebui să se ducă acasă şi să facă urdă de oaie pentru tot restul vieţii sale.

Tiffany se întoarse şi se dădu jos din pat, ca să-şi deschidă valiza. Scoase caseta grosolană, o deschise prin întuneric şi îşi lipi o mână pe piatra norocoasă.

Nădăjduia să fie în ea vreo scânteie, vreo undă de prietenie. Nu simţi nimic. Doar asprimea de pe faţa pietrei, netezimea părţii unde se despicase şi muchia ascuţită dintre cele două. Iar şomoiogul de lână nu făcu altceva decât să-i lase pe degete mirosul de oaie, ceea ce îi stârni dorul de casă, adâncindu-i supărarea. Calul de argint era rece.

Numai cineva de foarte aproape de ea i-ar fi putut auzi suspinul. Era chiar foarte slab, dar era purtat pe aripile roşii-întunecate ale nefericirii. Voia, îşi dorea nespus să audă şoapta vântului prin iarbă şi să simtă secolele sub tălpile ei. Voia acea senzaţie, care n-o părăsise niciodată înainte, că era acolo unde Suferinzii trăiau de mii de ani. Avea nevoie de fluturii albaştri, şi de zgomotele oilor, şi de cerurile deschise şi adânci.

Acolo, acasă, când se simţea necăjită, urca până la rămăşiţele vechii colibe de păstor şi stătea printre ele, o vreme. Întotdeauna îi trecea.

Dar acum era departe de casă. Prea departe. Acum, clocotea de un sentiment cumplit, apăsător, sufocant, şi nu şi-l putea alunga. Şi lucrurile nu mergeau cum ar fi trebuit.

Unde era *magia?* Oh, înţelesese că trebuia să înveţe despre *practica* de bază, de fiecare zi, dar când avea să înceapă şi partea cu „vrăjitoria”? Se străduise să înveţe, chiar se străduise, şi se transformase într-o... mă rog, o bună muncitoare, o fată îndemânatică la poţiuni şi o persoană de încredere. Una de nădejde, ca Miss Poloboc.

Se aşteptase – ei bine, la ce? Păi... să facă vrăjitorie serioasă, ştii, mături cu coadă, magie, să apere lumea de forţele răului, într-un fel modest, dar nobil, şi apoi, *de asemenea,* să facă bine pentru oamenii sărmani, *pentru că ea chiar era o*

persoană drăguţă. Iar oamenii pe care-i vedea ea în acest tablou aveau mai puţine merinde jalnice, iar copiii lor nu aveau nasurile atât de roşii şi smiorcăite. Unghiile zburătoare de la picioare ale domnului Ţesător nu erau de văzut pe nicăieri. Unele dintre ele se întorseseră, ca bumerangurile.

Ei i se făcea *rău* pe coada de mătură. *De fiecare dată.* Şi nici măcar nu putea împleti o mreajă. Avea să-şi petreacă zilele alergând după oameni care, sincer vorbind, ar fi putut face uneori ceva mai mult pentru ei înşişi. Nicio magie, niciun zbor, nicio taină… doar unghii de la picioare şi corvezi.

Ea aparţinea Cretei. În fiecare zi, ea le spunea dealurilor ce erau. În fiecare zi, ele îi spuneau ei cine era. Dar acum nu le putea auzi.

Afară începu să plouă, chiar zdravăn, iar în depărtare Tiffany auzi bodogănitul unui tunet.

Ce ar fi făcut Buni Suferind? Dar chiar şi înfăşurată în aripile disperării, ştia răspunsul la această întrebare.

Buni Suferind niciodată nu s-ar fi dat bătută. Ar fi căutat toată noaptea un miel pierdut…

Stătu mai departe cu ochii aţintiţi în gol, o vreme, după care aprinse lumânarea de lângă pat şi se răsuci, coborând cu picioarele pe podea. Nu mai putea aştepta până dimineaţă.

Tiffany ştia un mic truc ca să vadă pălăria. Dacă-ţi mişcai mâna prin spatele ei foarte repede, se producea o uşoară şi scurtă vălurire a imaginii pe care o vedeai, de parcă luminii îi lua o idee mai mult timp să treacă prin pălăria invizibilă.

Trebuia să fie acolo…

Ei bine, lumânarea avea să dea destulă lumină cât să se poată asigura. Dacă pălăria era acolo, totul avea să fie bine şi nu va mai conta ce gândesc ceilalţi…

Stătu în mijlocul covorului, în vreme ce lumina dansa peste munţii de afară, şi închise ochii.

Jos, în grădină, crengile merilor se legănau în vânt, cursele de vise şi plasele de blesteme ciocnindu-se şi zornăind…

— Să mă văd, zise ea.

Lumea amuţi, cufundându-se într-o tăcere deplină. Nu mai făcuse aşa până atunci. Dar Tiffany se furişă în vârful picioarelor până când ştiu că era în faţa ei înseşi, şi deschise ochii…

Se văzu acolo, văzu şi pălăria, la fel de limpede ca întotdeauna…

Iar imaginea lui Tiffany de dedesubt, o fată într-o rochie verde, deschise ochii, îi zâmbi şi zise:

— Noi te vedem. Acum, noi suntem tu.

Tiffany încercă să strige „Să nu mă mai văd!”, dar nu mai era nicio gură care să strige…

Fulgerul lovi undeva în apropiere. Fereastra se deschise brusc. Flacăra lumânării se lungi într-un izvor de lumină, apoi îşi dădu duhul.

Şi apoi rămase numai întunericul şi târâitul ploii.

Capitolul 6

Prisăcarul

Tunetele se rostogoleau deasupra Cretei.

Jeannie deschise cu grijă pachetul pe care i-l dăduse mama ei, în ziua în care părăsise tumulul din Lacul Lung. Era un dar tradiţional, unul pe care îl primea orice matcă tânără când pleca de acasă, pentru totdeauna. Mătcile nu se mai puteau întoarce niciodată acasă. Mătcile *erau* casa.

Darul era acesta: amintirea.

În săculeţ era un triunghi de piele de oaie tăbăcită, trei ţăruşi de lemn, un capăt de sfoară împletit din fire de urzici, o ploscă mică de piele şi un ciocan.

Ştia ce să facă, pentru că o văzuse pe mama ei făcând-o, în mai multe rânduri. Ciocanul era folosit ca să bată ţăruşii în jurul focului mocnit. Sfoara folosea la a lega cele trei colţuri ale triunghiului de piele de ţăruşi, astfel încât să atârne la mijloc, destul cât să ţină o găletuşă cu apă, pe care Jeannie o scosese cu mâinile ei din fântâna adâncă.

Îngenunche şi aşteptă până când apa, foarte încet, începu să treacă prin piele, apoi aţâţă focul.

Îşi dădea seama de toţi ochii Fulgerilor aţintiţi asupra ei din umbrele galeriilor din jur şi de deasupra. Niciunul nu s-ar fi apropiat când ea îşi fierbea căldarea. Mai degrabă şi-ar fi tăiat picioarele cu mâna lor. Ăsta era *mişmaş* pur.

Dar, în realitate, exact asta fusese o căldare, demult, în zilele de dinainte ca omul să înceapă să lucreze bronzul sau să toarne fierul. Părea magie. Se presupunea că e magie. Dacă ştiai însă trucul, puteai vedea cum căldarea avea să fiarbă până la ultima picătură, mai înainte ca pielea să ia foc.

Când apa din piele începu să scoată aburi, ea stropi focul, stingându-l, şi turnă în apă conţinutul micii ploşti, în care se afla apă din căldarea mamei sale. Aşa se făcea dintotdeauna, din mamă în fiică, de la începutul începuturilor.

Jeannie aşteptă până când căldarea se mai răci, apoi luă o cană, o umplu şi o bău. Se auzi un suspin dinspre Fulgerii din umbră.

Se întinse pe spate şi închise ochii, aşteptând. Nu se întâmplă nimic, în afară de faptul că tunetul făcu pământul să se cutremure, iar fulgerul prefăcu lumea în alb-negru.

Şi apoi, atât de blând încât aproape că se întâmplă mai înainte să-şi dea ea seama că începuse să se întâmple, trecutul o învălui. Acolo, în jurul ei, erau toate bătrânele mătci, începând cu mama ei, apoi bunicele ei, mamele lor... şi tot aşa, înapoi pe fir, până când nu mai era niciuna de care să-şi mai amintească... o singură mare amintire, purtată o vreme de mai multe, ponosită şi înceţoşată pe alocuri, dar bătrână ca un munte.

Însă toţi Fulgerii ştiau lucrul acesta. Şi numai matca ştia despre adevărata taină, care era următoarea: fluviul amintirii nu era un fluviu, era o mare.

Mătcile încă nenăscute aveau să-şi amintească şi ele, într-o bună zi. În nopţile care aveau să vină, aveau să stea şi ele întinse lângă căldarea lor şi să devină, pentru câteva minute, o parte din eterna mare. Ascultând mătcile nenăscute amintindu-şi trecutul lor, îţi aminteai viitorul tău...

Îţi trebuia pricepere să desluşeşti toate acele glasuri slabe, iar Jeannie încă nu le desluşise pe toate, dar *ceva* era acolo.

Când fulgerul prefăcu lumea din nou în alb-negru, se ridică drept în picioare.

— A găsit-o, şopti ea... O, biata micuţă!

Ploaia udase tot covorul când Tiffany se trezi. Lumina udă a zilei se revărsa în odaie.

Se ridică şi închise fereastra. Câteva frunze pătrunseseră înăuntru.

O-K.

Nu fusese un vis. Era sigură de asta. Se întâmplase ceva... ciudat. Avea furnicături în vârful degetelor. Se simţea... altfel. Deşi, acum că primise întreaga rezervă, nu era neplăcut. Nu. Noaptea trecută se simţise groaznic, dar acum, *acum* se simţea... plină de viaţă.

De fapt, se simţea fericită. Avea să preia comanda. Avea să preia controlul asupra vieţii *ei.* Ridică-te şi pleacă devenise m-am ridicat şi am venit.

Rochia verde era mototolită şi chiar avea nevoie de apă şi săpun. Avea s-o îmbrace pe cea veche, albastră, din scrin, însă, într-un fel, nu i se părea potrivit s-o poarte acum. Trebuia să se descurce cu cea verde până când avea să-şi facă rost de-o alta.

Se duse să-şi încalţe ghetele, dar se opri şi se uită lung la ele.

Pur şi simplu nu se potriveau, nu acum. Le scoase pe cele noi şi lucioase din valiză şi le încălţă.

Descoperi că ambele Miss Poloboc ieşiseră afară, în grădina udă, în cămăşile lor de noapte, culegând triste bucăţile de plase de vise şi merele căzute. Multe dintre ornamentele de grădină fuseseră zdrobite, deşi gnomii rânjind nebuneşte scăpaseră, din nefericire, de la distrugere.

Miss Poloboc îşi dădu la o parte părul dintr-o pereche de ochi şi zise:

— Foarte, foarte ciudat. Toate plasele de vise par să fi explodat. Chiar şi pietrele neînsemnate sunt aruncate! Ai observat ceva?

— Nu, Miss Poloboc, zise Tiffany, slab.

— Şi toate mrejele vechi din atelier sunt bucăţele! Vreau să spun, erau de fapt numai ornamentale şi nu le mai rămăsese nicio putere, dar ceva cu adevărat *ciudat* trebuie să se fi întâmplat.

Amândouă îi aruncară lui Tiffany o privire pe care Miss Poloboc o credea, probabil, foarte abilă şi vicleană, dar care o făcu să arate puţin nesănătoasă.

— Furtuna mi se pare efectul unei magii. Presupun că voi, fetele, n-aţi făcut ceva... ciudat noaptea trecută, nu-i aşa, draga mea? zise ea.

— Nu, Miss Poloboc. După părerea mea au fost doar prostioare.

— Pentru că, vezi tu, Oswald se pare că a plecat, zise Miss Poloboc. E foarte sensibil la ambient...

Îi luă un moment lui Tiffany ca să înţeleagă despre ce vorbea. Apoi zise:

— Dar întotdeauna era aici!

— Da, de când ţin eu minte! întări Miss Poloboc.

— Ai încercat să pui o lingură în sertarul cuţitelor?

— Da, bineînţeles! Nici măcar un zăngănit!

— Ai lăsat să cadă un cotor de măr? El întotdeauna...

— Ăsta a fost primul lucru pe care l-am încercat!

— Dar figura cu sarea şi zahărul?

Miss Poloboc şovăi.

— Păi, nu... Se însenină deodată. Chiar îi place asta, aşa că-i musai să se manifeste, nu?

Tiffany scoase marele sac de sare şi un altul, de zahăr, şi le răsturnă pe amândouă într-un vas. Apoi amestecă micile cristale albe cu mâna ei.

Ea descoperise că asta era o metodă ideală ca să-l ţină ocupat pe Oswald cât găteau ele. Să aleagă firele de sare de cele de zahăr şi să le pună înapoi în sacii potriviţi îi putea lua o întreagă fericită după-amiază. Dar acum amestecul rămase neatins, neoswaldat.

— Oh, ei bine... o să-l caut prin casă, zise Miss Poloboc, de parcă aceasta ar fi fost o bună metodă de a descoperi o persoană invizibilă. Tu du-te şi vezi pe la capre, vrei? Şi apoi o să încercăm să ne amintim cum se spală vasele!

Tiffany dădu drumul caprelor din şopron. De obicei, Meg cea Neagră numaidecât venea şi se aşeza pe platforma de muls, aruncându-i o privire plină de speranţe, de parcă i-ar fi spus: M-am gândit să-ţi fac o *nouă* figură.

Dar astăzi nu. Când Tiffany se uită înăuntrul şopronului, caprele stăteau îngrămădite una într-alta, în întuneric, în celălalt capăt al şopronului. Erau cuprinse de panică, nările le fremătau şi fugiră care-ncotro când se apropie de ele, dar izbuti s-o apuce pe Meg cea Neagră de lanţul de la gât. Capra se zbătu şi se luptă cu ea, în timp ce-o târî afară, spre locul de muls. Urcă pe platformă pentru că n-avu de ales decât asta sau a-i fi smuls capul din umeri, apoi rămase acolo fornăind şi zbierând.

Tiffany se uită atent la capră. Simţi furnicături în oase. Îi venea să... facă diverse lucruri, să urce pe cel mai înalt munte, să se arunce în cer, să alerge în jurul lumii. Şi se gândi: Asta-i o *prostie.* În fiecare zi încep cu o bătălie a minţii cu un *animal!*

Ei bine, ia să-i arătăm noi creaturii ăsteia cine-i şeful...

Ridică de jos mătura care era folosită la făcut curăţenie în şopronul de muls. Ochii alungiţi ai lui Meg cea Neagră se căscară larg de frică şi *zbang!* mătura lovi.

Nimeri în scăunelul de muls. Tiffany nu avusese intenţia să rateze. Voise să-i dea lui Meg bătaia pe care animalul o merita din plin, dar, nu ştiu cum, coada i se răsucise în mână. O ridică din nou, dar privirea din ochii ei şi lovitura de adineauri, din lemn, îşi făcuseră efectul. Meg se ghemui de frică.

— Gata cu joaca! şuieră Tiffany, lăsând mătura jos.

Capra rămase nemişcată, înlemnită. Tiffany o mulse, duse ciubărul în lăptărie, îl cântări, scrise greutatea cu cretă pe tăbliţa de lângă uşă şi turnă laptele într-un bidon mare.

Celelalte capre erau aproape la fel de zurbagii, dar o turmă învaţă repede.

Împreună, dădură trei galoane, ceea ce era foarte puţin pentru zece capre. Tiffany scrise totalul acesta cu cretă, fără entuziasm, şi rămase uitându-se la cifre, jucându-se cu creta în mână. Care să fi fost problema? Ieri, avusese capul plin cu planuri pentru brânzeturi experimentale, dar acum brânza i se părea *plicticoasă.*

De ce se afla ea aici, îndeplinind corvezi prosteşti, ajutând oamenii prea proşti ca să se ajute singuri? Când ea ar fi putut face... *orice!*

Privi în jos, la masa de lemn rindeluit.

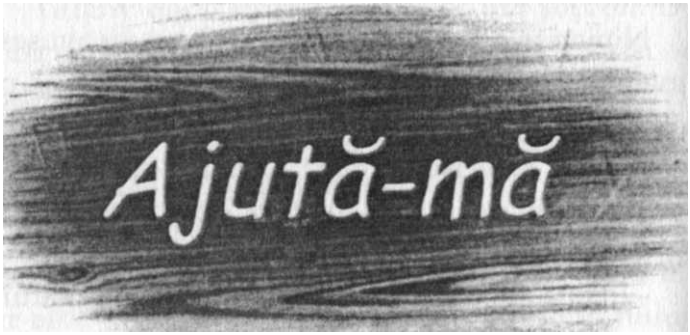

Cineva scrisese pe lemn cu creta. Iar bucata de cretă se afla încă în mâna ei...

— Suspicia a venit să te vadă, draga mea, zise Miss Poloboc, în spatele ei.

Tiffany împinse repede un ciubăr peste cuvinte şi se întoarse, cu un aer vinovat.

— Ce? zise ea. De ce?

— Doar să vadă dacă te simţi bine, cred, zise Miss Poloboc, uitându-se la Tiffany cu atenţie.

Fata bondoacă stătea, foarte nervoasă, pe treptele de la intrare, cu pălăria ei ţuguiată în mâini.

— Hm, m-am gândit că s-ar cuveni să-ţi fac o vizită, hm, să văd ce mai faci..., îngăimă ea, uitându-se ţintă la ghetele lui Tiffany. Hm, nu cred că a vrut careva cu adevărat să fie răutăcioasă...

— Nu eşti prea deşteaptă, dar eşti prea grasă, zise Tiffany. Se uită fix la faţa rotundă şi trandafirie pentru o clipă şi *ştiu*

lucruri. Şi încă mai ai un ursuleţ de pluş ajuta-mă şi crezi în zâne.

Trânti uşa, se întoarse în lăptărie şi se uită la vasele cu lapte proaspăt şi covăsit de parcă atunci le-ar fi văzut pentru prima oară.

Bună la brânză. Ăsta era unul din lucrurile pe care toată lumea şi-l amintea despre ea: Tiffany Suferind, păr brun, bună la brânză. Dar acum lăptăria i se părea cu totul nepotrivită şi nefamiliară.

Scrâşni din dinţi. Bună la brânză. Oare asta voia ea *cu adevărat* să fie? Dintre toate cele care puteau să fie oamenii pe lume, oare ea voia să fie cunoscută doar ca o persoană de nădejde şi să aibă în jur doar lapte stricat? Oare *chiar* voia să-şi petreacă toată ziua frecând podelele, spălând găleţi şi farfurii şi... şi... şi sârma asta ciudată de colea...

...cuţit de brânză...

...cuţitul ăsta de brânză? Oare voia ca toată viaţa ei să...

Stai puţin...

— Cine-i acolo? întrebă Tiffany. A zis cineva adineauri „cuţit de brânză”?

Scrută cu atenţie prin încăpere, de parcă ar fi putut fi cineva ascuns în spatele legăturilor de ierburi uscate. Nu se putea să fi fost Oswald. Oswald plecase şi, în orice caz, el nu vorbea niciodată.

Tiffany ridică ciubărul, scuipă în palmă şi şterse cuvintele scrise cu cretă:

Încercă să le şteargă. Dar mâna ei se încleştă de marginea mesei şi se ţinu zdravăn, oricât trase ea. Bătu prin aer cu mâna stângă, reuşind să dărâme o găleată cu lapte, care se vărsă peste litere... iar mâna ei dreaptă se descleştă imediat.

Uşa se deschisese larg. Ambele Miss Poloboc erau acolo. Când ea se aduna strâns ca acum, stând umăr la umăr, însemna că are ceva important de spus:

— Trebuie să-ţi spun, Tiffany, că după părerea mea...

— ...te-ai purtat urât cu Suspicia...

— ...adineauri. A plecat plângând.

Se uită mai bine la faţa lui Tiffany.

— Te simţi bine, copilă?

Tiffany ridică din umeri.

— Ăăă... da. Bine. Doar un pic cam ciudat. Am auzit o voce în capul meu. Acum s-a dus.

Miss Poloboc se uită la ea cu capetele plecate într-o parte, dreptul şi stângul în direcţii diferite.

— Dacă eşti tu sigură, fie. Mă duc să mă schimb. Ar fi bine să plecăm cât mai repede. Avem multe de făcut, astăzi.

— Multe de făcut, zise Tiffany, cu voce stinsă.

— Păi, da. E o dată piciorul lui Plicinuia, şi trebuie să mă duc să văd şi copilul bolnav al Furiei, şi e o săptămână de când l-am vizitat pe Ursuzache Străfund, şi, ia să vedem, domnul Fluierar are ţânţari iarăşi, şi ar fi bine să prind un moment să schimb o vorbă cu doamna Pantă... apoi e de gătit prânzul pentru domnul Ţesător, şi cred că va trebui să-l fac aici şi-apoi să dau fuga să i-l duc, şi, bineînţeles, doamna Ferestruică e gata să nască şi, suspină ea, la fel şi domnişoara Oiştengard, *din nou...* O să fie o zi plină. E chiar greu să le faci faţă tuturor, chiar e greu.

Tiffany gândi: Femeie neghioabă, stând acolo şi arătându-te îngrijorată pentru că n-ai destul timp să le dai oamenilor tot ce-ţi cer! Crezi c-o să le poţi da vreodată *destul* ajutor? Oameni lacomi, leneşi şi proşti, mereu *în nevoie,* tot timpul! Copilul lui Ursuzache? Coana Ursuzache are unsprezece copii! Cine i-ar simţi lipsa unuia?

Domnul Ţesător e mort deja! Numai că nu vrea să se ducă! Crezi că-ţi sunt recunoscători, dar tot ce fac e să se asigure că mai vii pe la ei! Asta nu-i recunoştinţă, e doar poliţă de asigurare!

Gândul făcu o parte din ea să se cutremure, dar se dezlănţuise şi se aprinsese acolo, în capul ei, fremătând de poftă să-i scape din gură.

— Trebuie să fac un pic de ordine pe aici, bolborosi ea.

— Oh, pot s-o fac eu, cât suntem plecate, zise Miss Poloboc cu voioşie. Haide, să zâmbim! Sunt multe de făcut!

Întotdeauna au fost multe de făcut, bombăni Tiffany în capul ei, în timp ce se târa în urma lui Miss Poloboc, către primul sat.

Multe şi mărunte. Şi niciodată nu se simţea nicio îmbunătăţire. *Nevoia* n-avea sfârşit.

Merseră de la o colibă mizerabilă şi urât mirositoare la alta, ajutând oameni prea bătuţi în cap să folosească săpunul, bând ceai din căni ciobite, bârfind cu babe având mai puţini dinţi în gură decât degete la picioare. O făceau să se simtă bolnavă.

Era o zi senină, dar i se păru că se întunecă, în timp ce mergeau mai departe. Simţământul era ca un tunet de furtună în interiorul capului ei.

Apoi începură coşmarurile de zi. Tocmai dădea o mână de ajutor la prinsul în aţele al braţului unui copil neghiob care şi-l rupsese, când îşi ridică privirile şi îşi văzu chipul în geamul ferestrei colibei.

Era un tigru, cu colţi uriaşi.

Ţipă şi se ridică-n picioare.

— Oh, ai grijă, zise Miss Poloboc şi atunci îi văzu faţa. S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

— Eu... eu... m-a muşcat ceva! minţi Tiffany. Asta era o scuză sigură în locuri ca acestea.

Puricii îi ciupeau pe şobolani, iar şobolanii îi muşcau pe copii.

Izbuti să iasă afară, la lumina zilei, cu capul vuindu-i. Miss Poloboc ieşi la vreo câteva minute după aceea şi o găsi sprijinindu-se de perete, tremurând.

— Arăţi *îngrozitor,* zise ea.

— Ferigi! zise Tiffany. Peste tot! Ferigi mari! Şi lighioane uriaşe, ca nişte vaci făcute din şopârle! Îi dărui un zâmbet larg, lipsit de veselie, lui Miss Poloboc, care făcu un pas înapoi. Poţi să le *mănânci!* Clipi des. Ce se întâmplă? şopti ea.

— Nu ştiu, dar o să cobor imediat aici, în clipa asta, ca să te iau, zise Miss Poloboc. Sunt călare pe mătură, acum!

— Au râs de mine când am spus că aş putea să prind una cu laţul. Ei bine, cine râde acum, răspunde-mi, ai?

Expresia de îngrijorare a lui Miss Poloboc se prefăcu într-una ce aducea a panică.

— Asta n-a mai sunat ca vocea ta. A sunat ca vocea unui bărbat. Te *simţi* bine?

— Mă simt... aglomerată, murmură Tiffany.

— Aglomerată? repetă Miss Poloboc.

— Amintiri... ciudate... ajuta-mă...

Tiffany se uită la braţul ei. Era acoperit cu solzi. Acum era acoperit cu păr. Acum era neted şi negru, şi ţinea...

— Un sandvici cu scorpion? zise ea.

— Mă mai auzi? întrebă Miss Poloboc, vocea venindu-i de la mare depărtare. Delirezi. Eşti sigură că voi, fetele, nu v-aţi jucat cu poţiunile sau ceva de soiul ăsta?

Coada de mătură pică din cer şi cealaltă parte din Miss Poloboc aproape căzu de pe ea. Fără vreo vorbă, ambele Miss Poloboc o suiră pe Tiffany pe mătură şi o parte din Miss Poloboc se sui în spatele ei.

Zborul înapoi până la colibă n-a durat prea mult. Tiffany zbura cu mintea plină de vată fierbinte şi nu era deloc dumirită de locul unde se afla, cu toate că trupul ei ştiu şi vomită din nou.

Miss Poloboc o ajută să se dea jos de pe coada de mătură şi o aşeză pe banca din grădină, imediat lângă uşa colibei.

— Acum, aşteaptă puţin aici, zise Miss Poloboc, care în cazuri de urgenţă vorbea neîncetat şi folosea cuvântul „puţin" foarte des, pentru că e un cuvânt liniştitor, şi eu o să-ţi aduc puţin ceva de băut şi apoi o să vedem puţin care-i problema... Urmă o pauză şi apoi torentul de cuvinte ieşi din nou din casă, aducând-o şi pe Miss Poloboc în urma sa... şi o să verific puţin... lucrurile. Bea puţin din asta, te rog!

Tiffany bău apa şi, cu colţul ochiului, o văzu pe Miss Poloboc împletind aţele în jurul unui ou. Încerca să facă o mreajă fără să observe Tiffany.

Imagini ciudate pluteau prin mintea lui Tiffany. Erau frânturi de voci, cioburi de amintiri... şi o voce slabă, care era a ei înseşi, firavă, temătoare şi din ce în ce mai stinsă:

Tu nu eşti eu. Tu doar îţi închipui că eşti. Să mă ajute cineva!

— Aşa, zise Miss Poloboc, acum hai să vedem puţin ce putem vedea...

Mreaja explodă, nu doar în bucăţi, ci în foc şi fum.

— Oh, Tiffany, zise Miss Poloboc, împrăştiind fumul înnebunită, cu mâna. Eşti bine?

Tiffany se ridică încet în picioare. Lui Miss Poloboc i se păru puţin mai înaltă decât şi-o amintea.

— Da, cred că da, zise Tiffany. Cred că am fost total anapoda, dar *acum* sunt bine. Şi mi-am pierdut timpul, Miss Poloboc.

— Ce...? începu Miss Poloboc.

Tiffany îndreptă un deget către ea.

— Ştiu de ce a trebuit să părăseşti circul, Miss Poloboc, zise ea. A fost ceva în legătură cu clovnul Floppo, scara ascunsă şi nişte *cremă de ouă...*

Miss Poloboc se albi la faţă.

— Cum se poate să ştii asta?

— Doar uitându-mă la dumneata! zise Tiffany, împingând-o şi trecând pe lângă ea, în lăptărie. Uită-te aici, Miss Poloboc!

Întinse un deget. O lingură de lemn se ridică la un inch deasupra mesei. Apoi începu să se rotească, din ce în ce mai repede, până când, cu un pârâit, se sparse în aşchii mărunte, care străbătură, în vârtej, toată încăperea.

— Şi pot să fac *asta!* strigă Tiffany.

Apucă un vas de lapte covăsit, îl răsturnă pe masă şi flutură mâna spre el. Laptele se transformă în brânză.

— Ei, uite *aşa* ar trebui să fie făcutul brânzei! zise ea. Când mă gândesc că am pierdut prosteşte *ani* de-a rândul ca să învăţ calea trudnică! Aşa face o vrăjitoare *adevărată!* Noi de ce ne târâm prin noroi, Miss Poloboc? De ce mergem de colo-colo cu ierburi şi bandajăm picioarele urât mirositoare ale bătrânilor? De ce suntem plătite cu ouă şi prăjituri furate? Anagrama e la fel de stupidă ca o găină, dar până şi ea vede că e greşit. De ce nu *folosim* noi magia? De ce îţi este atât de *frică?*

Miss Poloboc încercă să zâmbească.

— Tiffany, dragă, toate trecem prin asta, zise ea, iar vocea îi tremura. Deşi nu atât de... exploziv, ca tine, trebuie s-o recunosc. Iar răspunsul este... ei bine, e periculos.

— Da, dar asta e ce spun oamenii întotdeauna ca să sperie copiii, zise Tiffany. Avem poveşti spuse de alţii ca să ne sperie, să ne ţină speriaţi! Nu te duce în pădurea mare şi rea ajuta-mă pentru că e plină de lucruri înspăimântătoare, asta ni se spune. Dar, în realitate, pădurea mare şi rea ar trebui să fie speriată de *noi!* Plec de aici!

— Cred că asta ar fi o idee bună, zise Miss Poloboc, cu jumătate de gură. Până înveţi să te porţi.

— Eu *nu* trebuie să fac lucrurile cum le faci tu, rânji Tiffany dispreţuitor, trântind uşa în urma ei.

Mătura cu coadă a lui Miss Poloboc era sprijinită de perete, la câţiva paşi mai încolo. Tiffany se opri şi se uită la ea, cu mintea clocotind.

Încercă să se ţină la distanţă de ea. Miss Poloboc o ademenise să facă un zbor de încercare, cu Tiffany ţinându-se strâns de mătură cu mâinile şi picioarele, în vreme ce ambele Miss Poloboc fugeau pe lângă ea, ţinând de frânghii şi scoţând chiote încurajatoare. Se opriseră când Tiffany vomitase a patra oară.

Ei bine, asta fusese atunci!

Înşfăcă mătura, îşi aruncă un picior peste coada ei – şi descoperi că piciorul de sprijin rămânea lipit de pământ de parc-ar fi fost bătut în cuie. Mătura cu coadă se răsucea în loc nebunește, în timp ce ea încerca să ridice piciorul şi, când gheata în sfârşit se desprinse de la pământ, se răsturnă, astfel încât Tiffany se trezi cu capul în jos. Asta nu era cea mai confortabilă poziţie în care să-ţi faci o măreaţă ieşire din scenă.

Zise, calmă:

— N-am să mă învăţ eu cu tine, ci *tu* o să te înveţi cu *mine.* Altminteri, lecţia următoare va include un topor!

Mătura se întoarse în poziţie normală şi apoi se ridică uşor.

— Aşa, zise Tiffany.

Nu mai simţi nicio teamă, de data asta. Doar nerăbdare. Pământul care se-ndepărta vertiginos sub picioarele ei n-o mai îngrijora câtuşi de puţin.

Dacă el n-ar fi avut prevederea să stea departe de ea, ea l-ar fi *lovit...*

În vreme ce mătura se îndepărta, în iarba înaltă din grădină se porniră nişte şoapte.

— Ah, am ajuns prea târziu, Fură. Ăla a fozt prizăcarul, el a fozt.

— Da, dar aţi văzut ce-a făcut picioru' ăla? Încă n-a dovedit-o – cotoroanţa noastră e pe undeva pe acolo! Se luptă cu el! Nu poa' să învingă până când nu pune stăpânire şi pe ultima fărâmiţă dân ea. Wullie, vrei să nu mai încerci să şterpeleşti merele alea?

— Mă doare-n suflet că trebuie să spui asta, Fură, dar nimenea nu poa' să se lupte c-un prizăcar. Îi ca şi cum te-ai lupta cu tine. Cu cât te lupţi, cu atât te ia mai mult în stăpânire. Şi când te-a înhăţat dă tot...

— Mai tacă-ţi spurcata aia dă gură că faci muşiţă, Mare Yan! Asta n-o ză ze-ntâmple...

— Crivens! Vine cotoroanţa a mare!

Jumătate de Miss Poloboc ieşi în grădina devastată.

Se uită în sus, la mătura cu coadă care se îndepărta, clătinând din cap.

Wullie Flaimuc rămăsese descoperit, în câmp deschis, unde încerca să smulgă dintre crengi un măr căzut pe jos. Se întoarse s-o şteargă şi s-ar fi făcut nevăzut, dacă n-ar fi intrat drept într-un pitic de grădină ceramic. Fu aruncat înapoi, năucit, şi se clătină complet scăpat de sub control, încercând să se concentreze asupra mutrei uriaşe, grăsane şi cu obrajii purpurii din faţa lui. Era mult prea furios ca să mai audă declicul porţii grădinii şi zgomotul uşor al paşilor care se apropiau.

Când vine vorba să aleagă între a fugi şi a se bate, un Fulger nu se gândeşte de două ori. Nu gândeşte deloc.

— La ce rânjeşti, amice? întrebă el. Oh, da, te crezi ăl mai tare, ai, numa' pen'că ai o undiţă?

Apucă o ureche ascuţită şi roz în fiecare mână şi îşi repezi capul în ceea ce se dovedi a fi un nas de ceramică destul de dur. Se sparse totuşi în bucăţi, cum tind să facă obiectele în circumstanţe ca acestea, dar îl opri pe omuleţ şi-l făcu să se împleticească în cercuri.

Prea târziu o văzu pe Miss Poloboc îndreptându-se către el, din pragul uşii. Se întoarse să fugă, picând drept în braţele lui... Miss Poloboc.

Degetele ei se strânseră în jurul lui.

— Sunt o vrăjitoare, ştii, zise ea. Şi dacă nu încetezi să te mai zbaţi chiar în clipa asta, o să te supun la cea mai crâncenă tortură. Ştii ce-i aia?

Wullie Flaimuc clătină din cap îngrozit. Lungii ani de acrobaţii îi dăduseră lui Miss Poloboc o forţă de a strânge cu o mână ca de oţel. Jos, în iarba înaltă, restul Fulgerilor trăgeau cu urechea, gata să plesnească de încordare.

Miss Poloboc îl aduse mai aproape de gura ei.

— O să-ţi dau drumul chiar acum, fără să te las să guşti nimic din licoarea cu malţ de douăzeci de ani vechime a lui MacAbru, pe care o am în dulapul de vase, zise ea.

Fură Peoricine sări în picioare.

— Ah, *crivens,* doamnă, să-ţi râzi aşa dă bietul om! N-ai strop dă milă-n tine? strigă el. Eşti o cotoroanţă crudă, într-adevăr... Se opri. Miss Poloboc zâmbea. Fură Peoricine se uită în jur, îşi aruncă sabia la pământ şi zise: Ah, *crivens!*

Nac Mac Fulgerii respectă vrăjitoarele, chiar dacă le numesc cotoroanţe. Iar aceasta de acum le aduse afară o pâine mare şi o sticlă plină cu whisky, punându-le pe masă, drept trataţie. Nu puteai să nu respecţi pe cineva ca ea.

— Bineînţeles, am auzit de voi, şi Miss Tick a pomenit de voi, zise ea, privindu-i cum mănâncă, ceea ce nu era uşor de făcut. Dar întotdeauna am crezut că sunteţi doar un mit.

— Aha, păi, o zăă rămânem aşa, dacă nu te superi, zise Fură Peoricine şi râgâi. E ş-aşa dăstul dă rău cu arhi-ologii oameni, care ţin morţiş să ne sape în tumule, ca să nu le mai punem la socoteală pe doamnele dă folclor care vor să ne pună-n picturi şi celelalte.

— Şi voi aveţi grijă de ferma lui Tiffany, domnule Fură Peoricine?

— Aha, asta facem, şi nu cerem nicio plată, zise Fură Peoricine cu fermitate.

— Aha, nu lom decât vr'o câteva ouşoare, ceva fructe, bulendre vechi şi..., începu Wullie Flaimuc.

Fură îi aruncă o privire.

— Ăăă... a fozt una dintre dăţile-alea când n-ar fi trebuit să deschid gura asta mare şi slinoas'a mea? întrebă Wullie.

— Deah. A fozt, zise Fură. Se întoarse din nou către cele două Miss Poloboc. Poate că mai lom câte ceva dân ciup-păţeniile care zac prin...

— ...prin dulapurile încuiate şi altele d'astea..., adăugă Wullie Flaimuc fericit.

— ...dar nu lipseşte una, şi noi ţinem un ochi pă oi, în contu' ăstora, zise Fură, fulgerându-l cu privirea pe fratele său.

— Puteţi vedea marea de acolo? întrebă Miss Poloboc, intrată în starea de generală buimăceală în care cădea mai toată lumea când vorbea cu Fulgerii.

— Fură Peoricine se referă la oi[20], zise Groaznicu' Scoţiduş Billy.

Gonnaglobarzii ştiu ceva mai multe despre limbă.

— Deah, aşa am zis şî io, oi, zise Fură Peoricine. Oricum... deah, îi păzim ferma. Ea e cotoroanţa dealurilor noaztre, ca şi Buni a ei. Adăugă, cu mândrie: Prin ea dealurile ştiu că sunt vii.

— Şi un prisăcar e...?

Fură şovăi.

[20] Din nou omonimia sheep (oaie) – ship (corabie).

— Nu ştiu bine cum îi spun cotoroanţele, zise el. Groaznicu' Scoţiduş Billy, tu ştii vorbele alea lungi ale lor.

Billy înghiţi în sec.

— Există vechi poeme, doamnă. E ca o... o minte fără corp, cu excepţia că nu gândeşte. Unii zic că nu-i altceva decât frică, şi că nu moare niciodată. Şi ceea ce face... Micuţa lui faţă se boţi. E ca lucrurile alea dă le iei dă la oi, hotărî el.

Fulgerii care nu mâncau sau beau îi săriră în ajutor.

— Coarne?

— Lână?

— Cozi?

— Picioare?

— Scaun?

Ăsta fusese Wullie Flaimuc.

— Căpuşele oilor, zise Billy, gânditor.

— Un parazit, adică? zise Miss Poloboc.

— Deah, ăst-ar putea fi cuvântu', zise Billy. Se strecoară înăuntru, ştii. Caută oameni cu putere şi tărie. Regi, ştii, magicieni, căpetenii. Se zice că odinioară, demult, 'nainte d-a fi *fozt* oameni p-aci, locuiau în sălbăticiuni. Ăle mai puternice sălbăticiuni, ştii, ăle cu ăi mai mari şi mai mari dinţi. Şi când te găseşte, pândeşte o ocazie să intre în capu' tău şi să *devie* tu.

Fulgerii rămaseră tăcuţi, cu ochii la Miss Poloboc.

— Să devină tu? zise ea.

— Deah. Cu amintirile tale şi toate alea. Numa' că... te schimbă şi pă tine. Îţi dă o grămadă dă putere, da' ţi-o ia p-a ta dă tot, o face a lui. Şi ultima fărâmiţă dân tine care încă este tu... ei bine, aia poa' să se tot lupte, da' să prizăreşte şi să prizăreşte până când nu mai rămâne nimic şi tu eşti doar o amintire...

Fulgerii le pândeau pe ambele Miss Poloboc. Nu ştiai niciodată ce avea să facă o cotoroanţă într-un moment ca ăsta.

— Magii obişnuiesc să invoce demonii, zise ea. Poate că o mai fac şi acum, deşi cred că asta s-a studiat cu vreo cincisprezece secole în urmă. Dar cere multă magie. Şi poţi să stai de vorbă cu demonii, cred. Şi există nişte reguli.

— N-am auzit niciodat' dă vreun prizăcar că ar vorbi, zise Billy. Sau că ar asculta dă reguli.

— Dar de ce a ales-o pe Tiffany? zise Miss Poloboc. Ea nu-i puternică.

— Ea are puterea pământului în ea, zise Fură Peoricine ferm. Asta-i o putere care vine la nevoie, nu ca să faceţi jmecheriile voaztre cu conjura-rea. Am văzut-o noi, doamnă!

— Dar Tiffany nu face *nicio* vrajă, zise Miss Poloboc, descumpănită. E foarte isteaţă, dar nu poate nici măcar împleti o mreajă. Cu siguranţă că vă înşelaţi în privinţa ei.

— Vreunu' dintre voi, băieţi, a văzut-o pă cotoroanţă făcând vreun mişmaş în ultima vreme? întrebă Fură Peoricine.

Toate capetele se scuturară cu tărie, într-o ploaie de mărgele, gândaci, pene şi diverse alte podoabe de păr.

— Voi o iscodiţi – vreau să spun, aveţi grijă de ea *tot* timpul? zise Miss Poloboc, uşor îngrozită.

— Oh, deah, zise Fură, dându-şi ifose. Nu în privată, bineînţeles. Şi acuma e mai greu în dormitoru' ei, că a astupat o grămadă de crăpături, din nu-ş' ce motive.

— Nu pot să-mi închipui de ce, zise Miss Poloboc cu prudenţă.

— Nici noi, zise Fură. Am socotit c-ar fi dân cauză c-o trage curentu'.

— Da, bănuiesc că de-asta, zise Miss Poloboc.

— Aşa că, de obicei, intrăm printr-o gaură de şoarece şi ne ascundem în vechea ei casă de păpuşi pân' ce-adoarme, zise Fură. Nu te mai uita aşa la mine, doamnă, toţi băieţii zunt gentlemeni perrrfecţi şi ţin ochii strâns închişi când se-mbracă în cămaşa dă noapte. Apoi, unu' păzeşte la fereastra ei, iar altu' la uşă.

— O păziţi de ce anume?

— Dă orice.

Pentru o clipă, Miss Poloboc avu în minte imaginea unui dormitor tăcut, luminat de razele lunii, în care dormea un copil. Văzu, lângă fereastră, în lumina lunii, una dintre siluetele mici stând de pază, iar cealaltă în umbră, la uşă. De ce anume o păzeau? *De orice...*

Şi acum ceva, creatura asta, o luase în stăpânire, iar ea era închisă undeva, înăuntru. Dar niciodată nu făcuse ceva magic! Ar mai fi putut să înţeleagă dacă ar fi fost una dintre celelalte fete, care se pregăteau pe-acolo, prin ţinut, dar... Tiffany?

Unul dintre Fulgeri ridicase încet o mână.

— Da? zise ea.

— Eu sunt, doamnă, Marele Yan. Nu ştiu dacă asta e o adevărată învârteală de cotoroanţă, doamnă, zise el nervos, da'

eu şi Aproape Marele Angus am văzut-o făcând ceva ciudat dă vreo câteva ori, nu, Aproape Mare Angus? Fulgerul de lângă el dădu energic din cap, în vreme ce vorbitorul continuă. A fozt atunci când şi-a luat rochia nouă şi pălăria nouă…

— Şi arăta foarte drăguţ, de altfel, zise Aproape Marele Angus.

— Deah, chiar aşa. Da' s-a îmbrăcat cu ele şi apoi a stat în mijlocul odăii şi a zis… ce-a zis, Aproape Mare Angus?

— „Să mă văz", zise Aproape Marele Angus dintr-un suflu.

Miss Poloboc parcă împietrise. Vorbitorul, acum parcă regretând puţin că deschisese subiectul acesta, continuă:

— Apoi, după puţină vreme, i-am auzit dân nou glasul zicând: „Să nu mă mai văz", după care şi-a potrivit pălăria, ştii, poate într-un unghi dă-i venea ei mai bine.

— Oh, vrei să spui că se uita la ea însăşi în ceea ce se numeşte o *oglindă,* zise Miss Poloboc. Asta e un fel de…

— Ştim bine ce sunt chestiile alea, doamnă, zise Aproape Marele Angus. Are şi ea una micuţă, foarte crăpată şi murdară. Dar nu era bună pentru tot corpul şi ea voia să se vadă cum trebuie.

— Foarte bune dă furat, oglinzile astea, zise Fură Peoricine. I-am adus lu' Jeannie a noaztră una dă argint cu granate pă ramă.

— Şi a zis „Să mă văd"? întrebă Miss Poloboc.

— Deah, şi 'poi „Să nu mă mai văz", zise Marele Yan. Şi între momentele astea două, a stat foarte nemişcată, ca o staşuie.

— S-ar zice că încerca să născocească un soi de vrajă de invizibilitate, cugetă Miss Poloboc. Dar nu se procedează aşa, bineînţeles.

— Noi am socotit că doar încerca să-şi arunce vocea, zise Aproape Marele Angus. Că aşa suna, de parcă venea din altă parte, ştii? Şi Scoţiduş Aiai poate face aşa, dă păcăleală, când zuntem la vânătoare.

— Să-şi arunce vocea? zise Miss Poloboc, încruntându-se. De ce credeţi asta?

— Fiin'că atuncea când a zis ea „Să nu mă mai văz", a sunat de parcă nu venea dinspre ea şi buzele ei nu s-au mişcat.

Miss Poloboc făcu ochii mari la Fulgeri. Când vorbi, după aceea, glasul ei era puţin schimbat.

— Spuneţi-mi, zise ea, când stătea acolo, nu se mişca *deloc, deloc?*

— Doar respira foarte uşor, doamnă, zise Marele Yan.

— Şi ochii ei erau închişi?

— Da!

Miss Poloboc începu să respire foarte repede.

— A ieşit afară din corpul ei! Nu există nicio...

— ...vrăjitoare dintr-o sută care să poată face asta! zise ea. E împrumutare, asta e! Şi e mai bun decât orice truc de la circ! Înseamnă să-ţi pui...

— ...mintea în altă parte! Trebuie să...

— ...înveţi cum să te protejezi mai înainte de a *încerca* vreodată asta! Iar *ea* a inventat-o doar pentru că nu avea o oglindă? Prostuţa, şi de ce n-a...

— *...spus? A* ieşit din corpul ei şi l-a lăsat pradă oricui să pună stăpânire pe el! Mă întreb ce...

— ...îşi *închipuia* ea că...

— ...face?

După o vreme, Fură Peoricine tuşi politicos.

— Noi zuntem mai tari la întrebări despre bătaie, beţie şi furt, mormăi el. Noi n-avem conoştinţele vrăjitorelii.

Capitolul 7

Problema lui Brian

Ceva care îşi zicea Tiffany zbura peste vârfurile copacilor.

Se credea Tiffany. Îşi putea aminti totul – aproape totul – despre a fi Tiffany. Arăta ca Tiffany. Ba chiar şi gândea ca Tiffany, mai mult sau mai puţin. Avea tot ce-i trebuia ca să fie Tiffany...

...mai puţin pe Tiffany. Mai puţin acea micuţă parte din ea care era... eu.

Privea prin ochii ei, încerca să audă cu urechile ei, să gândească în creierul ei.

Un prisăcar îşi ia în stăpânire victima nu prin forţă, propriu-zis, ci pur şi simplu pătrunzând în orice spaţiu, ca un elefant eremit[21]*. Te ia pe sus numai pentru că asta face el, până când e peste tot şi nu mai rămâne niciun locşor neocupat... Mai puţin...*

...tocmai avea o problemă. Zburase prin ea ca o maree a întunericului, dar mai era un loc, bine strâns şi pecetluit, care încă mai era închis. Dacă ar fi avut creierul unui copac, ar fi fost nedumerit.

Dacă ar fi avut creierul unui om, ar fi fost speriat...

Tiffany condusese mătura cu coadă pe jos, foarte aproape de vârfurile copacilor, şi aterizase fără ezitare în grădina doamnei Urechelniţă. Chiar nu era mare scofală, hotărî ea. Trebuia doar *să vrei* să zbori.

Apoi i se făcu iarăşi rău sau, cel puţin, dădu să i se facă, dar de vreme ce vomitase de două ori în văzduh nu-i mai rămăsese

[21] Elefantul eremit din Cumnaibade are o piele foarte subţire, cu excepţia celei de pe cap, iar exemplarele cele mai tinere se vor muta adesea într-o colibă mică de noroi, când proprietarii acesteia nu sunt acasă. Este mult prea timid ca să facă rău cuiva, dar cei mai mulţi oameni îşi părăsesc colibele foarte curând după ce vreun elefant s-a mutat acolo. Şi asta pentru că el ia coliba şi-o ridică de la pământ, cărând-o în spinare prin tot veldtul, aşezând-o peste orice petic de iarbă deasă pe care îl găseşte. Din pricina asta, treburile casnice devin foarte imprevizibile. Totuşi, un întreg sat de elefanţi eremiţi călătorind prin stepă este una dintre cele mai frumoase privelişti de pe continent (n.a.).

prea mult din care să i se facă. Era ridicol! Ei nu-i mai era frică de zbor, dar stomacului ei, da!

Se şterse cu grijă la gură şi privi în jur.

Aterizase pe o peluză. Auzise despre ele, dar nu văzuse una adevărată niciodată până atunci. Iarbă era pretutindeni în jurul casei lui Miss Poloboc, dar aceea era, ei bine, doar iarbă de luminiş. Toate celelalte grădini pe care le văzuse foloseau la creşterea legumelor, cu eventual doar un mic loc pentru flori, dacă gospodina respectivă se dădea în vânt după aşa ceva. O peluză însemna că eşti destul de înstărit ca să-ţi permiţi să renunţi la un spaţiu valoros pe care să cultivi cartofi.

Peluza avea dungi.

Tiffany se întoarse către mătura cu coadă şi-i spuse „Stai!”, apoi traversă peluza către casă. Era mult mai mare decât coliba lui Miss Poloboc, dar, din ceea ce auzise Tiffany, doamna Urechelniţă era o mult mai mare vrăjitoare senioară. Ea era, de asemenea, măritată cu un magician, cu toate că el nu se mai ocupa cu magia, în prezent. Era destul de ciudat, zicea Miss Poloboc, dar nu aveai ocazia să întâlneşti prea des un magician sărac.

Bătu la uşă şi aşteptă.

În portic atârna o plasă de blesteme. Ai crede că o vrăjitoare n-are nevoie de astfel de talismane, dar Tiffany bănui că le foloseau doar ca ornamente. Mai era şi o mătură cu coadă rezemată de perete, şi o stea de argint în cinci colţuri pe uşă. *Reclama* doamnei Urechelniţă.

Tiffany bătu din nou la uşă, mult mai tare.

Îi deschise numaidecât o femeie înaltă şi slabă, îmbrăcată toată în negru. Dar era un negru foarte bogat, de efect, tot numai dantelă şi volane, şi însoţit de mai multe bijuterii de argint decât îşi închipuise Tiffany c-ar putea exista. Nu avea doar inele pe degete. Unele degete aveau un soi de mănuşi cu degetele din argint, făcute să arate ca nişte gheare. Scânteia ai-doma cerului nopţii.

Pe cap avea pălăria ţuguiată, spre deosebire de Miss Poloboc care n-o purta niciodată când se afla acasă. Era mai înaltă decât oricare altă pălărie pe care o văzuse vreodată Tiffany. Avea stele pe ea, şi acele de pălărie, de argint, sclipeau.

Toate acestea ar fi trebuit să-i facă înfăţişarea şi mai impresionantă. N-o făcură. Pe de-o parte pentru că era chiar prea mult din *toate,* dar mai ales din pricina doamnei

Urechelniţă. Avea o faţă lungă şi ascuţită şi sugera foarte puternic că ar fi fost gata să se vaite de pisica vecinilor care-i tăvălea iarba peluzei. Şi arăta aşa tot timpul. Mai înainte să deschidă gura, se uită foarte atent la uşă, ca să vadă dacă bătaia puternică a lui Tiffany lăsase vreo urmă.

— Ei? zise ea, cu semeţie sau cu ceea ce probabil credea ea că e semeţie. Sună cam straniu.

— Binecuvântaţi să fie toţi ai casei tale, zise Tiffany.

— Ce? A, da. Runele favorabile să lumineze această întâlnire a noastră, zise doamna Urechelniţă grăbită. Ei?

— Am venit s-o văd pe Anagrama, zise Tiffany.

Era într-adevăr *prea* mult argint.

— Oh, eşti una dintre fetele ei? întrebă doamna Urechelniţă.

— Nu... chiar, zise Tiffany. Lucrez cu Miss Poloboc.

— Oh, cu *ea,* zise doamna Urechelniţă, măsurând-o cu privirea din cap până-n picioare. Verdele e o culoare periculoasă. Cum te numeşti, copilă?

— Tiffany.

— Hmm, făcu doamna Urechelniţă, deloc aprobator. Atunci, ai face mai bine să intri. Îşi ridică privirile şi scoase un *ţţţ!* Oh, uită-te şi tu! Şi am cumpărat-o de la un târg meşteşugăresc din Feliaţi. A fost *foarte* scumpă!

Plasa de blesteme atârna în zdrenţe.

— Nu tu ai făcut asta, nu-i aşa? întrebă doamna Urechelniţă.

— E prea sus, doamnă Urechelniţă, zise Tiffany.

— Se pronunţă O-ră-şel-ni-că[22], zise doamna Urechelniţă, cu răceală.

— Pardon, doamnă Urechelniţă.

— Intră.

Era o casă ciudată. Nu te puteai îndoi că în ea locuieşte o vrăjitoare, şi nu doar pentru că toate cadrele de uşă aveau o scobitură ca un ţugui înalt, pentru a-i permite pălăriei doamnei Urechelniţă să treacă în bună regulă. Miss Poloboc nu avea nimic pe pereţi, în afară de afişele de circ, dar doamna Urechelniţă avea nişte picturi, cu adevărat mari, pretutindeni, şi

[22] Joc de cuvinte – doamna Urechelniţă spune că numele ei *earwig* (urechelniţă) s-ar pronunţa *awe* (veneraţie, teamă respectuoasa); autorul s-a inspirat probabil din comedia *Keeping Up Appearances* (Păstrând aparenţele), unde un personaj feminin snob, foarte asemănător cu doamna Urechelniţă, pe nume Hyacinth Bucket (Zambilă Găleată) insistă de fiecare dată că numele său se pronunţă „bouquet” (buchet).

erau toate... vrăjitoreşti. Numeroase seceri de lună şi tinere femei cu, sincer vorbind, nu prea multe haine pe ele, şi bărbaţi uriaşi cu coarne şi, ooh, nu numai coarne. Erau sori şi luni pe dalele pardoselii, iar tavanul încăperii în care fu condusă Tiffany era boltit, albastru şi pictat cu stele. Doamna Urechelniţă (pronunţat *O-ră-şel-ni-că)* îi făcu semn spre un jilţ cu picioare de grifon şi pernuţe în formă de seceră.

— Ia loc acolo, zise ea. O să-i spun Anagramei că eşti aici. Nu lovi în picioarele jilţului, te rog.

Ieşi pe o altă uşă.

Tiffany se uită în jur –

– *prisăcarul se uită în jur* –

– şi gândi: Trebuie să fiu cea mai puternică. În momentul în care eu o să fiu cea mai puternică, o să fiu în siguranţă. *Asta* de adineauri e slabă. Crede că poţi cumpăra magia.

— Oh, dar *eşti* chiar tu, zise o voce tăioasă din spatele ei. Fata cu brânza.

Tiffany se ridică în picioare.

– prisăcarul stăpânise multe fiinţe, inclusiv o seamă de magicieni, pentru că magicienii caută puterea tot timpul şi câteodată îl găsesc, în cercurile lor înşelătoare, nu pe vreun demon care să fi fost atât de prost încât să se lase păcălit cu ameninţări şi ghicitori, ci pe prisăcarul atât de prost încât nu poate fi păcălit în nici un fel. Iar prisăcarul îşi aminti –

Anagrama bea dintr-un pahar cu lapte. Odată ce-o văzuseşi pe doamna Urechelniţă, înţelegeai ceva despre Anagrama. Avea aerul că lua notiţe despre lumea înconjurătoare ca să întocmească o listă cu sugestii de îmbunătăţiri.

— Salut, zise Tiffany.

— Bănuiesc că ai venit până aici ca să te rogi să fii primită, totuşi, şi tu alături de noi, nu-i aşa? Cred că ai putea fi amuzantă.

— Nu, nu de asta. Dar s-ar putea să te las pe tine să fii alături de *mine,* zise Tiffany. Îţi place laptele ăla?

Paharul de lapte se prefăcu într-un ghem de spini şi iarbă. Anagrama îi dădu drumul jos, grăbită. Când lovi podeaua, deveni din nou un pahar cu lapte şi se sparse, împroşcând.

Tiffany arătă spre tavan. Stelele pictate pâlpâiră orbitor, umplând încăperea de lumină. Dar Anagrama se uita lung la balta de lapte.

— Ştii că se spune că puterea vine? întrebă Tiffany, mergând în jurul ei. Ei bine, a venit la *mine.* Vrei să fii prietena mea? Sau vrei să fii... în calea mea? Aş curăţa laptele ăsta, dacaş fi în locul tău.

Se concentră. Nu ştia de unde anume îi venise asta, dar părea să ştie exact ce să facă.

Anagrama se ridică vreo câţiva inchi de la podea. Se zbătu şi încercă să fugă, dar nu reuşi decât să se învârtă în loc. Spre înspăimântătoarea încântare a lui Tiffany, fata izbucni în plâns.

— Tu ai spus că ar trebui să ne folosim puterile, zise Tiffany, mergând în jurul ei, în vreme ce Anagrama încerca să se elibereze. Tu ai spus că dacă avem darul, oamenii ar trebui să afle de el. Eşti o fată cu capul bine înfipt pe umeri. Tiffany se aplecă puţin ca să se uite în ochii ei. N-ar fi *îngrozitor* dacă nu l-ai avea bine înfipt?

Flutură din mână şi prizoniera căzu pe pământ. Dar dacă Anagrama era nesuferită, nu era laşă, şi se ridică în picioare cu gura deschisă ca să ţipe şi cu o mână în sus...

— Bagă de seamă, zise Tiffany. Pot s-o fac din nou.

Anagrama nu era nici stupidă. Îşi lăsă mâna jos şi dădu din umeri.

— Ei bine, ai *avut* noroc, zise ea printre dinţi.

— Dar încă mai am nevoie de ajutorul tău, zise Tiffany.

— De ce-ai avea nevoie de ajutorul meu? zise Anagrama, posacă.

Ne trebuie aliaţi, gândi prisăcarul cu mintea lui Tiffany. *Ei ne pot apăra. Dacă e nevoie, îi putem sacrifica. Se vor găsi întotdeauna alte fiinţe care să vrea să fie prietene cu cel puternic, iar aceasta de aici adoră puterea...*

— Ca să încep cu începutul, zise Tiffany, de unde pot lua o rochie ca a ta?

Anagrama făcu ochii mari.

— Oh, ai nevoie de Zakzak Fierbinţeală, din târgul Fără Ieşire, zise ea. El vinde *totul* pentru vrăjitoarea modernă.

— Atunci, vreau totul, zise Tiffany.

— O să ceară să fie plătit, continuă Anagrama. Este un pitic. Piticii deosebesc aurul adevărat de aurul imaginar. Toată lumea

încearcă să-l ducă de nas cu asta, bineînţeles. El doar râde. Dar, dacă încerci şi a doua oară, se plânge la stăpâna ta.

— Miss Tick spunea că o vrăjitoare ar trebui să aibă exact câţi bani are nevoie, zise Tiffany.

— Foarte adevărat, zise Anagrama. Exact cât îi trebuie ca să cumpere tot ce vrea! Doamna Urechelniţă spune că tocmai pentru că suntem vrăjitoare, nu trebuie să trăim ca ţărăncile. Dar Miss Poloboc este de modă veche, nu-i aşa? Probabil n-are niciun ban în casă.

Iar Tiffany zise:

— Oh, ştiu de unde pot face rost de nişte bani. O să trec pe aici **te rog, ajuta-mă** pe după-amiază şi o să-mi poţi arăta unde este locul cu pricina.

— Ce-a fost asta? zise Anagrama, tăios.

— Am zis că **opreşte-mă** o să trec pe aici..., începu Tiffany.

— Uite, din nou! E un soi de... ecou ciudat în vocea ta, zise Anagrama. Ca două persoane care-ar vorbi în acelaşi timp.

— Oh, asta, zise prisăcarul. Asta nu-i nimic. O să se oprească, foarte curând.

Era o minte interesantă şi prisăcarului îi plăcea s-o folosească – dar întotdeauna exista acel mic colţişor, acel mic colţişor care era închis; şi asta era supărător, ca o căpuşă care nu se dădea dusă...

Nu gândea. Mintea prisăcarului era ceea ce mai rămăsese din toate celelalte minţi în care locuise vreodată. Ca ecourile după ce muzica s-a încheiat. Dar chiar şi ecourile, ciocnindu-se unul de altul, pot produce noi armonii.

Se ciocneau acum. Şi îngânau lucruri ca: *Adaptează-te. Nu eşti încă destul de puternic ca să-ţi faci duşmani. Fă-ţi prieteni...*

Prăvălia lui Zakzak, cu tavan scund şi întunecoasă, avea din belşug pe ce să-ţi cheltui banii. Zakzak era într-adevăr un pitic, şi aceştia nu sunt prin tradiţie interesaţi de folosirea magiei, dar cu siguranţă el ştia cum să-şi expună marfa, lucru la care piticii sunt foarte pricepuţi.

Existau baghete, majoritatea de metal, câteva din lemn nobil. Unele aveau cristale strălucitoare incrustate pe ele, ceea ce bineînţeles le făcea şi mai scumpe. Existau sticluţe de sticlă colorată, în sectorul „poţiuni”, şi, destul de ciudat, cu cât mai mică era sticluţa, cu atât mai scumpă era.

— Asta pentru că în ele sunt adesea ingrediente foarte rare, ca lacrimile unui şarpe rar sau altele asemenea, zise Anagrama.

— Nu ştiam că şerpii plâng, zise Tiffany.

— Ba aşa se pare. Oh, ei bine, bănuiesc că de aceea lacrimile lor sunt scumpe.

Erau din belşug şi alte accesorii. Mreje atârnau de tavan, mult mai frumoase şi mai interesante decât acelea în funcţiune, pe care le văzuse Tiffany. De vreme ce erau împletite până la capăt, cu siguranţă că erau moarte, întocmai ca acelea pe care Miss Poloboc le păstra ca ornamente. Dar arătau bine – şi înfăţişarea era importantă.

Erau chiar şi nişte pietre de uitat *în ele.*

— Globuri de cristal, zise Anagrama, când Tiffany ridică unul în mână. Atenţie! Sunt *foarte* scumpe!

Îi făcu semn către o plăcuţă care fusese plasată dinadins printre globurile sclipitoare. Pe ea scria:

Încântător de privit
Plăcut de ţinut în palmă
Dacă îl scapi pe jos
O să fii sfâşiat de cai sălbatici[23].

Tiffany îl ţinea în palma ei pe cel mai mare şi-l văzu pe Zakzak îndepărtându-se pe nesimţite de tejgheaua lui, gata să dea fuga spre ea cu o notă de plată, dacă l-ar fi scăpat pe jos.

— Miss Tick foloseşte o farfurie cu apă, în care toarnă puţină cerneală, zise ea. Şi de obicei împrumută apa şi cerşeşte cerneala, pentru asta.

— Oh, e-o *fundamentalistă,* zise Anagrama. Letiţia – adică doamna Urechelniţă – spune că ele ne trag în jos formidabil. Oare chiar vrem ca oamenii să creadă că vrăjitoarele sunt doar o adunătură de femei smintite care arată ca nişte ciori? E aşa de prost gust, ca şi casa de turtă dulce! Ar trebui să dăm dovadă de ceva profesionalism în lucrurile astea.

— Hmm, zise Tiffany, aruncând globul de cristal în aer şi prinzându-l din nou, cu o singură mână. Oamenilor ar trebui să le fie *frică* de vrăjitoare.

[23] Un anunţ care se citeşte, de obicei, în magazinele de cadouri, cu excepţia ultimelor două rânduri care, în mod normal, sunt: „Dacă-l deteriorezi, consideră-l vândut”.

— Păi, ăăă, cu siguranţă ar trebui să ne respecte, zise Anagrama. Hm... eu aş avea mai multă grijă cu globul ăla, în locul tău...

— De ce? întrebă Tiffany, aruncând globul peste umăr.

— Era din cel mai fin cuarţ! strigă Zakzak, dând fuga de după colţul tejghelei.

— Oh, *Tiffany,* zise Anagrama, uluită, dar încercând să nu chicotească.

Zakzak trecu în goană pe lângă ele, oprindu-se în locul unde globul spart zăcea în sute de foarte scumpe fragmen...

...ba *nu* zăcea în foarte scumpe fragmente.

Atât el, cât şi Anagrama se întoarseră către Tiffany.

Ea rotea globul de cristal pe vârful degetului.

— Iuţeala mâinii înşală ochiul, zise ea.

— Dar l-am auzit spărgându-se! zise Zakzak.

— Înşală şi urechea, de asemenea, zise Tiffany, punând globul înapoi pe raftul lui. Nu-l vreau pe ăsta, *dar* – şi arătă cu degetul – o să iau lănţişorul ăla şi pe cel cu pisicile, şi inelul ăla şi un set din *astea* şi două, nu, trei din astea şi... astea ce sunt?

— Hm, aia e o Carte a Nopţii, zise Anagrama, cu nervozitate. E un soi de jurnal magic. Scrii în el la ce lucrezi...

Tiffany luă cartea legată în piele. Pe copertă, avea un ochi, montat într-o piele mai groasă. Ochiul se rostogoli să se uite la ea. Acesta era un adevărat jurnal de vrăjitoare, mult mai impresionant decât un anumit ruşinos de ieftin carneţel, cumpărat de la un negustor ambulant.

— Al cui ochi a fost ăsta? întrebă Tiffany. Cineva interesant?

— Ăăă, am luat cartea de la magicienii de la Universitatea Nevăzută, zise Zakzak, încă tremurând. Nu sunt ochi adevăraţi, dar sunt destul de deştept făcuţi ca să se învârtă până când văd un alt ochi.

— Tocmai a clipit, zise Tiffany.

— Foarte deştepţi indivizi, magicienii, zise piticul, care recunoscuse chilipirul când văzuse unul. Să-l împachetez pentru tine?

— Da, zise Tiffany. Împachetează tot ce-am cerut. Şi acum **mă aude cineva?** Arată-mi raionul de haine...

...unde erau pălării. Există curente de modă în vrăjitorie, la fel ca în toate celelalte. Câţiva ani, pălăria cu ţuguiul în zigzag captivase atenţia, şi chiar vedeai unele vârfuri întorcându-se atât de mult încât aproape că arătau către pământ. Existau

varietăţi chiar şi în modelele tradiţionale (Con Vertical, Negru), cum ar fi „Provinciala” (cu buzunare interioare, impermeabilă), „Spărgătorul-de-nori” (coeficient redus de frecare la folosirea măturii cu coadă) şi, chiar important, „Siguranţa” (garanta supravieţuirea 80% în cazul caselor căzătoare[24]).

Tiffany şi-o alese pe cea mai înaltă cu con vertical. Avea mai mult de două picioare înălţime şi nişte stele mari cusute pe ea.

— Ah, Zgârie-Cerul. Foarte bine îţi stă, zise Zakzak, agitându-se prin preajmă şi deschizând sertare. E pentru o vrăjitoare în ascensiune, care ştie ce vrea şi căreia nu-i pasă câte broaşte costă asta, aha. Întâmplător, multe doamne preferă o pelerină asortată. Acuma, avem Miezulnopţii, lână curată, fin tricotată, foarte călduroasă, dar – îi aruncă lui Tiffany o privire de cunoscător – de regulă avem stoc *foarte* limitat din Hula Zefirului, proaspăt sosită, foarte rară, neagră ca tăciunele şi subţire ca umbra. Absolut nefolositoare pentru a-ţi ţine de cald sau a te apăra de ploaie, dar arată *fabulos* chiar şi-n cea mai slabă adiere de vânt. Ia uitaţi...

Ridică pelerina şi suflă uşurel. Se umflă aproape orizontal, fluturând şi zbuciumându-se ca o velă într-o furtună.

— Oh, *da,* şopti Anagrama.

— O iau, zise Tiffany. Am s-o port la Procesul Vrăjitoarelor, sâmbătă.

— Ei bine, dacă o să câştigi, ai grijă să le spui tuturor că ai cumpărat-o de aici, zise Zakzak.

— *Când* o să câştig, o să le spun c-am obţinut-o cu o considerabilă reducere de preţ, zise Tiffany.

— Oh, eu nu fac reduceri, zise Zakzak, cu toată demnitatea pe care o poate afişa un pitic.

Tiffany se uită la el, apoi luă una dintre cele mai scumpe baghete de pe raftul exponatelor. Scânteia.

— Asta-i un Numărul Şase, şopti Anagrama. Doamna Urechelniţă are una dintr-astea!

— Văd că are nişte rune pe ea, zise Tiffany, şi ceva din modul în care o spuse îl făcu pe Zakzak să pălească.

— Păi, *bineînţeles,* zise Anagrama. Trebuie să ai *rune.*

— Astea sunt în ogam[25], zise Tiffany, zâmbind răutăcios către Zakzak. Este un foarte vechi limbaj al piticilor. Să-ţi spun ce zic ele? Zic aşa „Oh Ce Minune E Să Mânuieşti Asta”.

[24] Precum cea din *Vrăjitorul din Oz.*

[25] Vechi alfabet al celţilor.

— Nu folosi tonul ăsta supărător şi mincinos cu mine, tânără lady! zise piticul. Cine e stăpâna ta? Cunosc eu soiul tău! Înveţi o vrajă şi te crezi doamna Vremerea! N-o să înghit purtările astea! *Brian!*

Se auzi un zornăit dinspre perdelele de mărgele care acopereau uşa ce ducea în spatele prăvăliei şi un magician îşi făcu apariţia.

Puteai să spui fără greş că e un magician. Magicienii niciodată nu vor să te lase să ghiceşti. Avea o robă lungă şi largă, cu stele şi simboluri magice pe ea; se vedeau chiar şi vreo câţiva ţechini. Barba i-ar fi fost lungă şi fluturând în vânt, dacă ar fi fost într-adevăr genul de tânăr care şi-ar fi putut lăsa o barbă. În loc de asta, era tocită şi subţire ca fuiorul, şi nu foarte curată. Iar efectul general era de asemenea stricat de faptul că fuma o ţigară, avea o cană de ceai în mână şi o mutră care arăta puţin ca a unei făpturi ce trăieşte sub buştenii jilavi.

Cana era ciobită şi pe ea se citeau următoarele cuvinte vesele: „Nu Trebuie Să Fii Obiect Magic Ca Să Lucrezi Aici, Dar Nu Strică!!!!!”

— Mda? zise el, adăugând mustrător: *Eram* în pauza mea de ceai, ştii.

— Această tânără... lady s-a purtat neplăcut, zise Zakzak. A făcut vrăji pe-aici. Răspunde obraznic şi face pe deşteaptă cu mine. Problemele obişnuite.

Brian se uită la Tiffany. Ea-i zâmbi.

— Brian a fost la Universitatea Nevăzută, zise Zakzak, cu un soi de încrezut „aşa să ştii”. Şi-a luat *licenţa.* Ce nu ştie despre magie poate umple cel mult o carte! Aceste doamne au nevoie să fie conduse la ieşire, Brian.

— Atunci, bine, doamnelor, zise Brian, nervos, punându-şi cana jos. Faceţi ce spune domnul Fierbinţeală şi întindeţi-o, bine? Nu vrem necazuri, nu-i aşa? Haide, fiţi copii cuminţi!

— De ce ai nevoie de un magician să te apere, cu toate aceste amulete magice de pe aici, domnule Fierbinţeală? întrebă Tiffany, cu dulceaţă.

Zakzak se întoarse către Brian.

— Ce mai aştepţi? întrebă el. A făcut-o din nou! Te plătesc, nu-i aşa? Supune-le voinţei tale sau ceva!

— Păi, ăăă... fata asta s-ar putea să fie o clientă mai dificilă..., zise Brian, făcând semn cu capul spre Tiffany.

— Dacă ai studiat ca să te faci magician, Brian, atunci ştii despre conservarea masei, nu-i aşa? întrebă ea. Vreau să spun, ştii ce se întâmplă *de fapt* când încerci să prefaci pe cineva într-o broască?

— Păi, ăăă..., începu magicianul.

— Ha! E doar un fel de-a spune! se răsti Zakzak. Mi-ar plăcea să te văd pe *tine* prefăcând pe cineva într-o broască!

— Dorinţă îndeplinită, zise Tiffany, şi agită bagheta.

Brian începuse să spună:

— Uite, când am spus că am fost la Universitatea Nevăzută, mă refeream la...

Dar sfârşi prin a spune „Oac”.

Să ne luăm ochii de la Tiffany, şi să urcăm prin prăvălie sus, sus, deasupra satului, până când peisajul se deschide într-un mozaic de câmpuri, păduri şi munţi.

Magia se împrăştia ca micile unde concentrice, făcute când o piatră e aruncată în apă. Pe o distanţă de câteva mile în jurul acelui loc, făcu mrejele să se rotească şi rupse legăturile plaselor de blesteme. Pe măsură ce undele se lărgeau, magia devenea mai slabă, cu toate că nu dispărea de tot, şi încă mai putea fi simţită de lucruri mult mai sensibile decât o mreajă...

Să ne lăsăm privirea să se plimbe şi să cadă asupra pădurii *acesteia, acestui* luminiş, *acestei* colibe...

Pe pereţi nu e nimic decât var alb, pe podea nimic decât dale de piatră rece. Uriaşul cămin nici măcar nu are o plită de gătit. Un ibric de ceai negru atârnă de un cârlig negru deasupra a ceea ce cu greu poate fi numit un foc – e doar o grămăjoară de crenguţe.

Aceasta este casa unei vieţi descojite până la miez.

Sus, la etaj, o bătrână, îmbrăcată toată în negru ponosit, stă întinsă pe un pat îngust. Dar nu trebuie să credeţi că-i moartă, pentru că e o pancartă mare, legată cu sfoară de gâtul ei, pe care scrie:

NU SUNT MOARTĂ !

...şi trebuie s-o crezi, de vreme ce e scrisă astfel.

Ochii ei sunt închişi, mâinile sunt încrucişate pe piept, gura îi este căscată.

Şi albinele se strecoară în gura ei, şi peste urechile ei, şi pe toată perna ei. Umplu toată încăperea, zburând înăuntru şi afară pe fereastra deschisă, unde cineva a pus un şir de farfurii pline cu apă cu zahăr, pe pervaz.

Niciuna dintre farfurii nu seamănă cu alta, bineînţeles. O vrăjitoare niciodată n-are veselă asortată. Dar albinele lucrează mai departe, venind şi plecând... harnice ca albinele.

Când micile valuri de magie trec pe aici, zumzetul se ridică într-un muget. Albinele dau buzna pe fereastră înăuntru, ca măturate de-o vijelie. Aterizează pe bătrâna nemişcată, până când capul şi umerii ei devin o masă fremătătoare de mici corpuri maronii.

Şi atunci, ca o singură insectă, se ridică într-un nor şi zboară afară, în văzduhul plin de seminţe rotitoare de la sicomorii din împrejurimi.

Doamna Vremerea se ridică în capul oaselor şi zise:

— Bzzz!

Apoi îşi vârî un deget în gură, scormoni puţin şi scoase afară o albină care se zbătea. Suflă peste ea şi o goni pe fereastră.

Pentru o clipă, ochii ei părură să aibă mai multe faţete, întocmai ca o albină.

— Aşa, zise ea. A învăţat cum să Împrumute, nu? Sau a fost ea Împrumutată?

Anagrama leşină. Zakzak se holba, prea *înspăimântat* să leşine.

— Vezi tu, zise Tiffany, când ceva prin aer făcu *glup, glup* pe deasupra lor, o broască nu cântăreşte decât vreo câteva uncii din cât cântăreşte Brian, oh, aproape o sută douăzeci de livre[26], da? *Aşadar,* ca să prefaci pe cineva mare într-o broască, trebuie să găseşti ceva de făcut cu toate acele bucăţele care nu încap într-o broască, este?

Se aplecă şi ridică de jos pălăria ţuguiată a magicianului.

— Eşti fericit, Brian? întrebă ea.

O broască mică, strivită sub un maldăr de haine, îşi ridică ochii în sus şi zise:

— *Oac!*

Zakzak nu se uită la broască. Se uita la acel ceva ce făcea *glup, glup.* Era ca un mare balon roz plin cu apă, chiar frumos, tremurând când se lovea uşor de tavan.

[26] Aproximativ 54 de kilograme.

— L-ai omorât! îngăimă el.

— Ce? Oh, nu. Asta-i doar materia de care nu are nevoie în clipa asta. E un soi de... *prisos* de Brian.

— *Oac,* zise Brian. *Glup,* făcu restul din el.

— Despre reducerea aceea..., începu Zakzak, grăbit. Zece procente ar fi...

Tiffany flutură bagheta. În spatele ei, toate globurile de cristal expuse se ridicară în aer şi începură să se rotească unul în jurul altuia, într-un mod sclipitor şi mai presus de toate *fragil.*

— Bagheta aia n-ar trebui să poată face asta! zise el.

— Bineînţeles că nu poate. E o prostie. Dar eu pot, zise Tiffany. Nouăzeci la sută reducere, aşa te-am auzit spunând? Gândeşte-te repede, încep să mă plictisesc. Iar prisosul de Brian devine... greu.

— Poţi să le iei pe toate! strigă Zakzak. Pe gratis! Numai nu-l lăsa să se spargă! Te rog!

— Nu, nu, mi-ar plăcea să-ţi păstrezi afacerea, zise Tiffany. O reducere de nouăzeci de procente ar fi în regulă. Mi-ar plăcea să te gândeşti la mine ca la... o prietenă...

— Da! Da! *Sunt* prietenul tău! Sunt o persoană foarte prietenoasă! Acum, te rog, pune-l înapoooi! Te rog! Zakzak se lăsă să cadă în genunchi, ceea ce nu însemna de prea sus. *Te rog!* El nu-i un magician adevărat! N-a luat acolo decât nişte lecţii de decoraţiuni, la seral! Au desfiinţat clasele, ceva de genul ăsta. El crede că nu ştiu! Dar a citit pe ascuns câteva cărţi de magie, şi a şterpelit nişte robe, şi poate vorbi pe limba magicienilor, aşa că ar fi greu să observi vreo deosebire! Te rog! Niciodată n-aş fi găsit un *adevărat* magician, tocmit pe simbria pe care i-o plătesc lui! Nu-i face rău, *te rog!*

Tiffany flutură din mână. Urmă un moment chiar şi mai neplăcut decât acela care sfârşise cu prisosul de Brian lovindu-se uşor de tavan, după care întregul Brian rămase în picioare, clipind des.

— Îţi mulţumesc! Îţi mulţumesc! Îţi mulţumesc! zise Zakzak cu răsuflarea tăiată.

Brian clipi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Zakzak, pierdut cu firea de groază şi de uşurare, îl bătu pe spinare cu palma, înnebunit.

— Eşti aici în întregime? zise el. Nu eşti un balon?

— Hai, termină! zise Brian, împingându-l deoparte.

Se auzi un geamăt din partea Anagramei. Deschise ochii, o văzu pe Tiffany şi încercă să se ridice în picioare *şi* să se dea înapoi, ceea ce însemnă că se dădu înapoi ca un păianjen.

— Te rog nu-mi face asta şi mie! Te rog, nu! strigă ea.

Tiffany fugi după ea şi o ridică în picioare.

— *Ţie* nu ţi-aş face nimic, Anagrama, zise ea, fericită. Tu eşti prietena mea! Suntem *cu toţii* prieteni! Nu-i *drăguţ* **te rog te rog opreşte-mă...**

Trebuie să vă reamintesc că picţeii nu erau elfi ai casei. În teorie, elfii casei ţi-ar face treburile casei în locul tău, dacă le-ai lăsa o farfurioară cu lapte.

Nac Mac Fulgerii... nu le-ar face.

Oh, ar încerca, dacă le-ai fi pe plac şi nu i-ai insulta cu *lapte* în farfurie. S-ar oferi *să fie* de ajutor. Dar pur şi simplu n-ar fi buni la asta. Pentru că, de pildă, degeaba încerci să elimini o pată încăpăţânată de pe o tavă, lovind-o cu capul de mai multe ori.

Şi chiar n-ai vrea să vezi o chiuvetă plină cu ei şi cu porţelanurile tale cele mai bune. Sau vreo oală preţioasă rostogolindu-se înainte şi-napoi pe podea, în timp ce Fulgerii dinăuntru s-ar lupta simultan să cureţe murdăria dinăuntru *şi* unul cu altul.

Dar Miss Poloboc, odată ce le luă porţelanurile din cale, descoperi că îi plăcea pe Fulgeri. Era ceva de neînfrânat în ei. Şi erau absolut neimpresionaţi de o femeie cu două corpuri.

— Ah, asta nu-i ni'ca, spuse Fură Peoricine. Când făceam noi raiduri pentru Regină, o dată am găsit o lume pă unde oamenii aveau câte cinci corpuri dă căciulă. Dă toate mărimile, ştii, bune la tot soiul dă treburi.

— Zău? se mirară ambele Miss Poloboc.

— Deah, şi ăl mai mare dântre corpuri avea o mână stângă uriaşă, numai ca să deschiză borcanele cu murături.

— Capacele lor se pot înţepeni rău, e adevărat, încuviinţă Miss Poloboc.

— Oh, am văzutără nişte locuri cumplit dă murdare, când făceam raiduri pentru Regină, continuă Fură Peoricine. Dar am renunţat la serviciu, pentru că era o muiere intrigantă, cărpănoasă şi sărăntoacă, asta era!

— Da, şi n-a fozt pen'că ne-a zvârlit afar' dân Tărâmul Basmelor, fiin'că eram complet ţuţ, la ora două, ziua-n amiaza

mare, orice-ar putea vreun scârbavnic să mphf mphf..., zise Wullie Flaimuc.

— Ţuţ? repetă întrebător Miss Poloboc.

— Deah... oh, deah, asta-nsemnează... obosâţi. Deah. Obosâţi. Asta-nsemnează, zise Fură Peoricine, ţinându-şi palmele cu străşnicie peste gura fratelui său. Şi tu nu ştii cum să vorbeşte în faţa unei doamne, scârbavnic dă scoţiduş dă toată ruşinea!

— Ăăă... mulţumesc pentru spălatul vaselor, zise Miss Poloboc. Chiar n-ar fi trebuit să...

— Ah, n-a fozt nicio pro'lemă, zise Fură Peoricine vesel, dându-i drumul lui Wullie Flaimuc. Şi-s zigur că toate farfuriile-alea şi ălelalte o să se dreagă dă minune c-oleac' dă clei.

Miss Poloboc îşi ridică ochii spre orologiul fără limbi.

— S-a făcut târziu, spuse ea. Ce anume propui dumneata să facem, domnule Fură Peoricine?

— Ce?

— Ai vreun plan?

— Oh, da!

Fură Peoricine scotoci prin marsupiul lui, o pungă de piele pe care majoritatea Fulgerilor o poartă atârnată la brâu. Conţinuturile sunt, de obicei, de neînţeles, dar uneori includ dinţi interesanţi.

Flutură un petic de hârtie, împăturit de foarte multe ori.

Miss Poloboc îl despături cu grijă.

— „PLN"? zise ea nedumerită.

— Deah, zise Fură cu mândrie. Am venit pregătiţi! Uite, e *scris pă hârtie.* Pe Le Ne. Plan.

— Ăăă... cum să-ţi explic eu...? chibzui Miss Poloboc. Ah, da. Aţi bătut atâta cale ca s-o salvaţi pe Tiffany de o creatură care nu poate fi văzută, atinsă, mirosită sau omorâtă. Ce aveţi de gând să faceţi când o s-o găsiţi?

Fură Peoricine se scărpină în cap, stârnind o aversă de mici obiecte.

— Gândesc că poate ai pus degetu' pă unu' dân punctele slabe, doamnă, recunoscu el.

— Vrei să spui că vă aruncaţi cu capul înainte?

— Oh, deah, ăsta-i planu', mai mult ca sigur, zise Fură Peoricine, înseninat deodată.

— Şi pe urmă ce se întâmplă?

— Păi, în general oamenii o să-ncerce să ne pună la pământ pân'atunci, aşa că o să izbândim chiar în timp ce purcedem.

— Da, Robert, dar creatura este în capul ei!

Fură Peoricine îi aruncă lui Billy o privire întrebătoare.

— Robert e un lugu-lugu fel de-a spune Fură[27], zise gonnaglobardul, şi ca să scurteze îi traduse lui Miss Poloboc: Asta-nseamnă cumva elegant.

— Ah, o să intrăm şi-n capu' ei, dacă trebuie, zise Fură. Năd ăjduiam s-ajungem 'nainte să puie chestia stăpânire pă ea, dar putem s-o urmărim.

Chipul lui Miss Poloboc era ca o mască. Două măşti.

— *În capul* ei? zise ea.

— Oh, deah, zise Fură, de parcă genul acesta de lucruri i se întâmplau în fiecare zi. No problemo. Putem intra şi ieşi dă orişiunde. Poate cu ekscepţia crâşmelor, pă care, dân anumite motive, avem greutăţi când e să le părăsim. Un cap? Floare la ureche.

— Îmi cer iertare, dar vorbim despre un cap adevărat aici, nu-i aşa? stărui Miss Poloboc, îngrozită. Ce-o să faceţi, o să intraţi prin urechi?

Încă o dată, Fură se uită la Billy, care păru zăpăcit.

— Nu, doamnă. Ar fi prea mici, zise el, răbdător. Da' ne putem mişca între lumi, ştii. Suntem neam dă spiriduşi.

Miss Poloboc dădu din ambele sale capete. Era adevărat, dar îi venea greu să se uite la trupele adunate ale Nac Mac Fulgerilor şi să-şi aducă aminte că erau, totuşi, spiriduşi. Era ca şi cum ai fi privit pinguinii înotând sub apă, trebuind să-ţi aminteşti că erau păsări.

— Şi? întrebă ea.

— Putem intra în vise, vedeţi 'mneavoastră... Şi ce-i o minte, dacă nu o altă lume dă vise?

— Nu, trebuie să interzic asta! zise Miss Poloboc. Nu vă pot lăsa să bântuiţi prin capul unei fete! Vreau să spun, uitaţi-vă la voi! Sunteţi mari... adică, sunteţi bărbaţi! Ar fi ca... ei bine, ar fi ca şi când v-aţi uita în jurnalul ei!

Fură Peoricine păru încurcat.

— Oh, deah? zise el. Ne-am uitat în jurnalul ei d-o grămadă de ori. Nu s-a-ntâmplat nimic rău.

— V-aţi *uitat* în *jurnalul* ei? exclamă Miss Poloboc oripilată. De ce?

[27] În original, Rob.

De fapt, se gândi ea mai târziu, ar fi trebuit să se aştepte la răspunsul lor.

— Fin'că era-ncuiat, zise Wullie Flaimuc. Dacă voia să nu se uite nimenea-n el, dă ce-l ţinea în fundu' sertarului ei cu ciorapi? Oricum, 'năuntru nu era dăcât o căruţă dă cuvinte pă care n-am putut să le-nţelegem şi-un desen cu inimioare şi flori pă el.

— Inimioare? Tiffany? zise Miss Poloboc. *Serios?* Se scuturã. Dar n-ar fi trebuit să faceţi una ca asta! Şi să intri în mintea cuiva e chiar şi mai rău!

— Prizăcaru' e 'năuntru, doamnă, zise Groaznicu' Scoţiduş Billy, cu glas scăzut.

— Dar aţi spus că nu puteţi face nimic împotriva lui!

— Ar putea *ea.* Dacă îi putem lua urma, zise gonnaglobardul. Dacă putem să găsim bucăţica aia mică dân ea care încă e *ea.* E-o bună luptătoare când se înfurie. Vedeţi 'mneavoastră, doamnă, o minte e ca o lume în sine. Ea stă pitită pe undeva pe-acolo, văzând cu ochii ei, ascultând cu urechile ei, 'cercând să facă lumea s-o audă, 'cercând să n-o lase pă fiară z-o găsească... iar ăla o z-o hăituiască tot timpu', 'cercând z-o doboare...

Miss Poloboc începu să se simtă hăituită ea însăşi. Cincizeci de feţe mici, pline de îngrijorare şi nădejde, cu nasuri sparte, se uitau în sus, la ea. Şi ea ştiu că n-avea alt plan mai bun. Nici măcar un PLN.

— Bine, zise ea. Dar barem faceţi o baie înainte. Ştiu că asta-i o prostie, dar o să mă facă să mă simt mai bine, în legătură cu toată afacerea.

Fu un geamăt general.

— O baie? Da' am mai făcut una, acu' nici un an, zise Fură Peoricine. Sus, la marea baltă dă rouă pentru oi!

— Ah, *crivens!* zise Marele Yan. Nu-i poţi cere unui om să facă înc-o baie aşa dă curând, doamnă! N-o să mai rămâie ni'ca dă noi!

— Cu apă caldă şi săpun! zise Miss Poloboc. Vorbesc serios! Pregătesc eu apa şi... o să atârn o sfoară de marginea căzii ca să puteţi să vă căţăraţi şi să ieşiţi, dar *o să vă curăţaţi.* Eu sunt o vrăj... o cotoroanţă, şi voi mai bine faceţi cum spun eu!

— Oh, fie! zise Fură. O z-o facem şi p'asta pentru mica mare cotoroanţă a scoţiduşilor. Da' n-o ză şpiunezi', OK?

— *Să şpiunez?* făcu Miss Poloboc. Întinse un deget tremurător. Treceţi la baie, în clipa asta!

Miss Poloboc trase totuşi cu urechea la uşă. E genul de lucru pe care-l face o vrăjitoare.

Nu era nimic de auzit, la început, în afară de pleoscăitul uşor al apei, dar apoi:

— Nu-i aşa dă rău cum credeam!

— Deah, tare plăcut.

— Hei, e o raţă mare, galbenă, acilea. La cine-arăţi tu, cu ciocu' ăla, scârnăvie...?

Se auzi un măcăit înecat şi nişte gâlgâituri, când raţa de cauciuc se scufundă.

— Fură, ar trebui să ne luom una d'ăstea z-o punem acasă, în tumul. Foarte călduroasă pe vreme dă iarnă.

— Aşa-i, nu le prieşte deloc la oi să bea dân troaca aia după ce ne-am spălat noi în ea. E groaznic să auzi o oaie 'cercând să zcuipe.

— Ah, ba o să ne facă molâi! Nu mai e bun spălatu', dacă nu-i gheaţă să se facă pojghiţă pă capu' tău!

— Cui-i spui tu molâu?

Aici au urmat mult mai multe pleoscăituri şi apa începu să se scurgă pe sub uşă. Miss Poloboc ciocăni.

— Acum ieşiţi afară şi ştergeţi-vă! porunci ea. Fata ar putea să se întoarcă în orice clipă.

De fapt, aveau să mai treacă încă vreo două ceasuri, timp în care Miss Poloboc deveni atât de nervoasă că lănţugurile de la gât îi zornăiau neîncetat.

Se apucase de vrăjitorie mai târziu decât majoritatea colegelor ei, fiind de la sine calificată, graţie celor două corpuri, dar nu fusese niciodată foarte fericită de magie. Şi adevărul era ăsta: cele mai multe vrăjitoare puteau să-şi petreacă toată viaţa fără să fie nevoite să facă magie serioasă, incontestabilă (să faci mreje, plase de blesteme şi curse de vise, asta nu prea conta, fiind mai curând îndemânare meşteşugărească, iar restul, în mare parte, însemna practică medicală, bun-simţ şi abilitatea de a părea hotărâtă cu o pălărie ţuguiată pe cap). Dar să fii o vrăjitoare şi să porţi o pălărie mare, neagră, era ca şi cum ai fi fost poliţist. Oamenii vedeau uniforma, nu pe tine. Când nebunul cu toporul alerga pe stradă, nu-ţi era îngăduit să te dai înapoi, murmurând „N-ai putea găsi pe altcineva? De fapt, eu

mai mult mă ocup cu, ştii tu, câinii vagabonzi şi siguranţa circulaţiei...” Erai acolo, aveai pălărie, atunci tu îndeplineai misiunea. Asta era o regulă de bază a vrăjitoriei: *Depinde de tine.*

Era două pachete de nervi când Tiffany se întoarse acasă, şi stătea umăr la umăr, ţinându-se de mâini cu ea însăşi, ca să-şi dea ei înseşi încredere.

— Pe unde-ai fost, dragă?

— Pe-afară, zise Tiffany.

— Şi ce-ai făcut?

— Nimic.

— Văd că ai fost la cumpărături.

— Da.

— Cu cine?

— Cu nimeni.

— Ah, da, şi Miss Poloboc scoase un tril, complet fără noimă. Îmi amintesc când obişnuiam să ies şi eu pe-afară şi să nu fac nimic. Uneori poţi să-ţi fii cea mai proastă tovărăşie. Crede-mă, eu ştiu...

Dar Tiffany o ştersese deja pe scări în sus.

Fără ca vreunul să pară că se mişcă, într-adevăr, Fulgerii începură să se ivească de pretutindeni în odaie.

— Eah, ar fi putut să-ţi iasă mai bine, zise Fură Peoricine.

— Pare atât de schimbată! izbucni Miss Poloboc. Se şi mişcă diferit! Pur şi simplu n-am mai ştiut ce să fac! Şi hainele alea!

— Da. Lucind ca un croncan tânăr, zise Fulger.

— Ai văzut toţi sacii ăia? De unde o fi luat banii? Eu cu siguranţă n-am aşa o corn...

Se opri puţin şi apoi ambele Miss Poloboc vorbiră deodată.

— Oh, nu...

— ...cu siguranţă că nu! N-ar fi...

— ...făcut-o, nu-i aşa?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, zise Groaznicu’ Scoţiduş Billy, da’ nu ce-ar fi făcut *ea* e problema. Că prisăcaru’ face tot gânditu’!

Miss Poloboc îşi pocni toate cele patru mâinile, cu deznădejde.

— Oh, Doamne... *trebuie* să mă duc până-n sat şi să verific!

Una dintre ea alergă la uşă.

— Ei bine, cel puţin a adus mătura cu coadă înapoi, murmură Miss Poloboc care rămăsese pe loc. Începuse să

afişeze expresia un pic decalată pe care o avea când cele două trupuri ale sale nu se aflau în acelaşi loc.

Din odaia de sus, se auzeau zgomote.

— Propun s-o pocnim niţel în cap, zise Marele Yan. Ăla nu ne poate face nicio figură dacă adoarme, este?

Miss Poloboc îşi tot strângea şi răşchira nervos degetele.

— Nu, zise ea. O să mă duc eu sus şi-o să port o discuţie *serioasă* cu ea!

— V-am mai spus, doamnă, că nu mai e ea, zise Groaznicu' Scoţiduş Billy, cu lehamite.

— Bine, atunci o să aştept măcar până când îl voi vizita pe domnul Ţesător, zise Miss Poloboc, stând în bucătăria ei. Sunt aproape acolo... ah... doarme. O sa scot doar uşurel caseta.... daca i-a luat banii, o să mă înfurii *aşa* de tare...

Era o pălărie *bună,* se gândi Tiffany. Cel puţin la fel de înaltă ca pălăria doamnei Urechelniţă, şi lumina întunecat. Stelele licăreau.

Celelalte pachete acoperiseră podeaua şi patul. Scoase încă una din rochiile negre, cea acoperită cu dantelă, şi pelerina, pe care o scutură în aer, întinzând-o. Chiar îi plăcea pelerina. Şi când aerul era neclintit flutura şi se umfla ca biciuită de-o furtună. Dacă voiai să devii o vrăjitoare, se cuvenea să începi prin a arăta ca una.

Se învârti cu ea pe umeri o dată sau de două ori, apoi spuse ceva fără să se gândească, aşa că partea de prisăcar din ea fu prinsă pe picior greşit.

— Să mă văd.

Prisăcarul fu deodată scos afară din trupul ei, iar Tiffany fu liberă. Nu se aşteptase la asta...

Se simţi ea însăşi până-n vârful degetelor. Se aruncă spre pat, înşfăcă una dintre cele mai bune baghete magice de la Zakzak şi-o agită disperată în faţa ei, ca pe o armă.

— Tu stai afară! zise ea. Stai deoparte! E corpul meu, nu al tău! M-ai silit să fac lucruri oribile! Tu i-ai furat banii domnului Ţesător! Uită-te la toate hainele astea stupide! Şi chiar nu ştii nimic despre băut şi mâncat? Stai deoparte! N-ai să vii înapoi! Să nu îndrăzneşti! Am puteri, ştii!

La fel şi noi, zise propria ei voce, în propriul ei cap. *Pe ale tale.*

Se luptară. Un privitor din afară n-ar fi văzut decât o fată într-o rochie neagră, învârtindu-se prin odaie şi dând din mâini de parc-ar fi fost înţepată de albine, dar Tiffany se luptă pentru fiecare deget de la mâini şi de la picioare. Se buşi de un perete, se izbi de scrin, se repezi într-un alt perete...

...şi uşa se deschise brusc.

Una dintre Miss Poloboc se ivi în prag. Nu mai era nervoasă, ci răvăşită de turbare. Ridică spre ea un deget tremurător.

— Ascultă aici, oricine-oi fi tu! I-ai furat cumva domnului Ţesăt...? începu ea.

Prisăcarul se întoarse.

Prisăcarul lovi.

Prisăcarul... ucise.

Capitolul 8

Tărâmul secret

E destul de rău să fii mort. Dar să te trezeşti şi să vezi un Nac Mac Fulger stând pe pieptul tău şi zgâindu-se intens la tine, de la un inch distanţă, nu face decât să înrăutăţească situaţia.

Miss Poloboc gemu. Se părea că stătea întinsă pe podea.

— Ah, asta e vie, fără'ndoială, zise Fulgerul. Io ţi-am zis! Mi-eşti datoare un cap de nevăstuică!

Miss Poloboc clipi cu o pereche de ochi şi apoi încremeni de groază.

— Ce s-a întâmplat cu mine? şopti ea.

Fulgerul din faţa ei fu înlocuit de mutra lui Fură Peoricine. Asta nu însemna o îmbunătăţire.

— Câte degete ţin în sus? întrebă el.

— Cinci, şopti Miss Poloboc.

— Nu, zău? Ah, bine, s-ar putea să ai dreptate, s-ar putea ca tu să ştii dichisul cu număratu', zise Fură, lăsându-şi mâna jos. Ai păţit olecuţă de accident, ştii. Eşti olecuţă moartă.

Capul lui Miss Poloboc căzu greu pe spate. Printr-o ceaţă care nu era exact durere, îl auzi pe Fură Peoricine spunându-i cuiva pe care nu-l putea vedea:

— Hei, io i-am *dat* vestea cu binişoru'! Am zis „olecuţă" dă două ori, este?

— E ca şi cum o parte din mine s-ar afla... foarte departe, murmură Miss Poloboc.

— Aşa-i, aici cam ai dreptate, zise Fură, neîntrecut la purtări prevenitoare.

Câteva amintiri se ridicară săltând la suprafaţa supei groase din mintea lui Miss Poloboc.

— Tiffany m-a omorât, nu-i aşa, zise ea. Mi-amintesc c-am văzut silueta neagră răsucindu-se pe călcâie şi expresia de pe faţa ei era oribilă...

— Ăla a fozt prizăcaru', zise Fură Peoricine. N-a fozt nicio Tiffany! Ea se lupta cu el! Şi-ncă o mai face, pe dinăuntru' ei! Da' ăla nu şi-a adus aminte că tu *aveai* două corpuri! Trebuie z-o ajutăm, doamnă!

Miss Poloboc se sforţă să se ridice în picioare. Nu *era* durere ceea ce simţea, ci era... stafia durerii.

— Cum am murit? întrebă ea, pierită.

— A fozt aşa, ca o ixplozie, şi fum, şi alea-alea, zise Fură. Curăţel, pă cuvânt.

— Oh, ei bine, asta-i o mică mângâiere, oricum, zise Miss Poloboc, lăsându-se uşor pe spate.

— Da, a fozt doar aşa, ca un mare nor purpuriu, ca un soi de praf, zise Wullie Flaimuc.

— Unde e... nu-l pot simţi... unde-i celălalt corp al meu?

— Aşa-i, el a fozt ăl de-a eksplodat în noru' ăla mare, fără'ndoială, zise Fură. Bună treabă că ai o rezervă, eh?

— Totu-i vraişte-n capu' ei, şopti Groaznicu' Scoţiduş Billy. Ia-o uşurel, eh?

— Cum o scoateţi voi la capăt, văzând numai o jumătate a lucrurilor? zise Miss Poloboc către lume, în general. Cum o să mai izbutesc să fac eu totul cu numai o pereche de mâini şi una de picioare? Să fii doar într-un singur loc tot timpul... cum de izbutesc oamenii? Este cu neputinţă...

Închise ochii.

— Doamnă Poloboc, avem *nevoie* de tine! îi strigă Fură Peoricine la ureche.

— Nevoie, nevoie, nevoie, murmură Miss Poloboc. Toată lumea are nevoie de o vrăjitoare. Nimănui nu-i pasă dacă o vrăjitoare are şi ea vreo *nevoie. Să dai, să dai, să dai* mereu... o zână nănaşă niciodată nu-mplineşte vreo dorinţă, îngăduiţi-mi să vă spun...

— Doamnă Poloboc! zbieră Fură. Nu poţi să ne dai colţu', nuu!

— Sunt obosită, şopti Miss Poloboc. Sunt foarte, foarte ţuţ.

— Doamnă Poloboc! răcni Fură. Marea cotoroanţă a scoţiduşilor zace pă podea ca o persoană moartă, da-i rece ca gheaţa şi năduşeşte ca un cal! Se luptă cu fiara înăuntrul ei, doamnă! Şi pierde! Fură se uită scrutător la faţa lui Miss Poloboc şi clătină din cap. *Auchtahelweit!* A leşinat! Hai, băieţi, puneţi umăru' s-o mutăm!

Ca multe făpturi mici, Fulgerii sunt extraordinar de puternici pentru dimensiunile lor. Totuşi fu nevoie de zece dintre ei ca s-o care pe Miss Poloboc pe scările înguste, fără să-i buşească mai mult decât era nevoie capul de trepte, cu toate că se folosiră într-adevăr de picioarele ei ca să deschidă uşa de la odaia lui Tiffany.

Tiffany zăcea pe podea. Uneori i se zbătea câte un muşchi.

Miss Poloboc fu proptită să stea, ca o păpuşă.

— Cum o z-o aducem pă marea cotoroanţă în fire? întrebă Marele Yan.

— Am auzit că-n cazuri d'ăstea, ar trebui să le pui persoanelor capul între picioarele lor[28], zise Fură, cu îndoială.

Wullie Flaimuc oftă şi-şi trase sabia din teacă.

— Mie-mi sună un piculeţ cam drastic, zise el, da' dacă mă ajută careva s-o ţină nemişcată...

Miss Poloboc deschise ochii, destul de la moment, îţi aţinti privirea nesigură asupra Fulgerilor şi zâmbi – cu un mic zâmbet ciudat şi fericit.

— Ooo, spiriduşi! bâigui ea.

— Ah, nuu, bate câmpii, zise Fură Peoricine.

— Nu, vrea să spună spiriduşi, aşa cum *cred* matahalele că suntem noi, zise Groaznicu' Scoţiduş Billy. Creaturi micuţe, care scot clinchete de clopoţei, stau prin flori, zboară pă lângă fluturi, îmbrăţişându-i, şi chestii d-ăstea.

— Ce? Da' n-au văzut niciodată spiriduşi adevăraţi? Îs mai răi ca viespile! exclamă Marele Yan.

— N-avem noi *timp* dă d-astea! se răsti Fură Peoricine.

Sări pe genunchiul lui Miss Poloboc.

— Aşa-i, doamnă, suntem spiriduşi dă pă tărâmul... Ăăă...

Se opri şi se uită implorator la Billy.

— Clinchet? sugeră Billy.

— Aşa-i, dă pă tărâmul Clinchetului, ştii, şi-am găsit-o pă biata micuţă...

— ...prinţesă, zise Billy.

— Aşa-i, prinţesă, care a fost atacată dă o ceată dă mişei...

— ...goblini răi, zise Billy.

— ...deah, goblini răi, aşa-i, şi-i într-o stare proastă, ajadar ne-ntrebam dacă n-ai putea care cumva să ne zici cum să avem grijă dă ea...

— ...până când prinţul cel frumos se întoarce călare p-un cal alb cu perdele în jur şi o trezeşte cu un sărut fermecat, zise Billy.

Fură îi aruncă o privire disperată şi se întoarse înapoi spre năucită Miss Poloboc.

— Deah, cum tocmai zâse prietenul meu Spiriduşul Billy, reuşi el să scoată cămaşa.

Miss Poloboc încercă să se adune.

---

[28] Joc de cuvinte între *a aduce în fire* şi *a aduce în corzi, a încolţi (un adversar),* care în wrestling se poate face prin figura descrisă de Fură.

— Sunteţi foarte *urâţi,* pentru nişte spiriduşi, zise ea.

— Deah, ei bine, ăia pă care îi vezi în general sunt pen' floricelele *frumoase,* ştii, zise Fură Peoricine, inventând cu disperare. Noi zuntem mai mult pen' ghimpii dă-nţeapă, şi pen' mărăcini, şi pen' iarba-găii, şi pen' scaieţi, OK? N-ar fi cinstit să ai spiriduşi numa' pentru florile chipeşe, nu-i aşa? Ar fi pro'abil împotriva legii, eh? Acuşa, ne poţi ajuta, rogu-te, cu prinţesa asta d'cilea, 'nainte ca scârbavnicii...

— ...dă goblini răi..., zise Billy.

— Aşa, 'nainte ca ăia să se întoarcă? zise Fură.

Gâfâind, îi urmărea faţa lui Miss Poloboc. Părea să desluşească pe ea o certă creştere a gândirii.

— Are pulsul accelerat? murmură Miss Poloboc. Ai zis că are pielea rece, dar năduşeşte? Respiră iute? Pare să fie un şoc. Aveţi grijă să-i fie cald. Ridicaţi-i picioarele. Urmăriţi-o cu atenţie. Încercaţi să înlăturaţi... cauza...

Capul îi căzu pe spate.

Fură se întoarse spre Groaznicu' Scoţiduş Billy.

— Un cal cu *perdele* în jur? îl luă el la rost. Dă unde ţi-au venit toate aiurelile astea?

— E un conac mare lângă Lacul Lung şi acolo citesc poveşti pentru puradeii lor şi m-am dus şi eu ş-am ascultat printr-o gaură dă şoarece, zise Groaznicu' Scoţiduş Billy. Într-o zi m-am furişat înăuntru şi m-am uitat la picturi, şi am văzut matahalele dă le zice cavaleri cu scuturi şi armuri şi cai cu perdele...

— Ei bine, a prins, oricât dă aiureală a fozt, zise Fură Peoricine. Se uită la Tiffany. Stătea întinsă pe podea, aşa că-i venea aproape în dreptul bărbiei. Era de parc-ar fi mers în jurul unei coline. *Crivens,* nu-mi face dăloc bine s-o văz pă micuţa dă ea în halu' ăsta, zise el, clătinând din cap. Hai, băieţi, aduceţi pătura aia dă pă pat şi puneţi-i perna aia sub picioare.

— Ăăă, Fură? începu Wullie Flaimuc.

— Ce-i? întrebă Fură, continuând să se uite în sus la Tiffany, leşinată.

— Cum avem ză intrăm *în* capu' ei? Ar trebui ză fie ceva ză ne arate pă unde.

— Deah, Wullie, şi io ştiu ce are să fie, fiin'că io mi-am folosit capu' pentru gândit! zise Fură. Am văzut-o pă marea cotoroanţă a scoţiduşilor dăstul dă des, este? Ei bine, vezi lănţugul ăsta dă la gât?

Întinse mâna spre el. Calul de argint de la gâtul lui Tiffany alunecase într-o parte, cum stătea ea întinsă pe podea. Şi atârna de lănţug, printre celelalte amulete şi mărgele negre, sclipitoare.

— Deah, zise Wullie.

— Era un cadou dă la fiu' Baronului, zise Fură. Şi ea l-a păstrat. A încercat să se prefacă într-o creatură d-ălea, d-ale nopţii, da' ceva a făcut-o să-l ţină p-ăsta. O să fie şi-n capu' ei, aşijderea. E important pentru ea. Tot ce trebuie noi să facem e să înhămăm o piatră pă roţi la el şi-o să ne ducă drept acolo undă iaste ea[29].

Wullie Flaimuc se scărpină în creştet.

— Da' am crezut că *ea* credea că el e doar un maldăr dă bătăi dă cap, zise el. Am văzut-o plimbându-se p-afar', şi când trecea el călare p-acolo, ea-şi ridica nasu-n vânt şi se uita în partea-ailaltă. Dă fapt, uneori am văzut-o aşteptând într-un loc şi douăj'cinci dă minute întregi ca să treacă el, numai ca să poată face ea aşa.

— Ah, păi, niciun bărbat nu poa' ză ştie cum lucrează mintea unei femei, zise Fură Peoricine, afectat. Ne lom după cal.

Din „Despre spiriduşi şi cum să ne ferim de ei", de Miss Perspicacia Tick:

Nimeni nu ştie exact cum trec Nac Mac Fulgerii dintr-o lume în alta. După spusele celor care au văzut cu ochii lor Fulgerii călătorind astfel, se pare că-şi trag umerii pe spate şi îşi pun un picior în faţă. Apoi îşi mişcă puţin piciorul de sprijin şi în clipa următoare s-au dus. Figura este cunoscută ca „pas înfipt" şi singurul comentariu despre acest subiect făcut de un Fulger este: „Totul stă-n jocul dă gleznă, ştii". Se pare că pot călători în mod magic între lumi de tot soiul, dar nu în *interiorul unei* lumi. Pentru *acest* scop, îi asigură ei pe oameni, au „ţurloaie".

Cerul era negru, chiar dacă soarele era sus. Atârna în locul lui de imediat după prânz, luminând peisajul la fel de strălucitor ca într-o fierbinte zi de vară, dar cerul era negru ca la miezul nopţii, lipsit de stele.

Acesta era peisajul din mintea lui Tiffany Suferind.

[29] Dacă ştie cineva ce înseamnă asta, cu siguranţa ştie mult mai mult despre modul de-a călători al Nac Mac Fulgerilor (n.a.).

Fulgerii se uitară în jur. Păreau să fie dealuri sub picioarele lor, rotunjite şi verzi.

— Ea îi spune pământului ce e el. Pământul îi spune ei cine este ea, şopti Groaznicu' Scoţiduş Billy. Ea *chiar* ţine sufletu' pământului în *capu* ei...

— Deah, aşa-i, murmură Fură Peoricine. Da' nu eksistă nicio vietate, ştii. Nici oi. Nici păzărici.

— Poate... poate le-a speriat ceva şi le-a gonit? încercă Wullie Flaimuc o explicaţie.

Într-adevăr, nu se vedea niciun semn de viaţă, încremenirea şi liniştea erau atotstăpânitoare. De fapt, Tiffany, care ţinea mult la utilizarea corectă a cuvintelor, ar fi spus că era o reducere la tăcere, ceea ce nu-i totuna cu liniştea. O reducere la tăcere e ceea ce găseşti în catedrale la miezul nopţii.

— OK, băieţi, şopti Fură Peoricine. Nu ştim peste ce-o dăm, aşa c-o să-mi umblaţi p-aci cât pot ţurloaiele voastre să calce dă uşor, priceput? Hai s-o găsim pă mica noaztră mare cotoroanţă.

Dădură toţi din cap şi porniră la drum, ca stafiile.

Pământul se ridica încet înaintea lor, ca un soi de rambleu. Înaintară spre el, cu grijă, temându-se de-o ambuscadă, dar nimic nu le tăie calea cât urcară două valuri lungi de pământ, înierbate, care alcătuiau un soi de cruce.

— Lucrate dă mâna omului, zise Marele Yan, când ajunseră în vârf. Ca în vremurile dă dămult, Fură.

Liniştea îi absorbi cuvintele.

— Aici e adânc în mintea marii cotoroanţe a scoţiduşilor, zise Fură Peoricine, privind în jur neliniştit. N-avem dă unde şti *cine* le-a făcut.

— Mie nu-mi miroase a bine, Fură, zise un Fulger. E prea linişte.

— Aşa-i, Puţin Zdravăn Georgie, e ca şi cum...

— *Eşti soarele meu, singurul meu soa*[30]*...*

— Wullie Flaimuc! mârâi Fură Peoricine, fără să-şi ia ochii de la straniul peisaj.

Cântatul se opri.

— Da, Fură? întrebă Wullie din spatele lui.

— Mai ştii c-am zis io c-o să-ţi spui io când te faci vinovat dă prostie şi dă purtare ne-co-res-pun-ză-toa-re?

---

[30] *You are my sunshine,* celebră melodie din anii 1940 a interpretului Jimmie Davis, care a devenit imnul oficial al statului Louisiana (SUA).

— Da, Fură, zise Wullie Flaimuc. Asta a fozt încă una dân dăţile alea, nu-i aşa?

— Deah.

Porniră din nou la drum, privind încordaţi în jurul lor. Şi reducerea la tăcere continua. Era pauza de dinainte de a începe orchestra, liniştea de dinaintea furtunii. Era ca şi când toate zgomotele mici ale dealurilor s-ar fi oprit ca să lase loc unui zgomot uriaş.

Şi atunci au găsit Calul.

Îl mai văzuseră şi dincolo, pe Creta. Dar acum era aici, nu săpat în coasta dealului, ci întins înaintea lor. Se uitară la el cu ochi holbaţi.

— Groaznicu' Scoţiduş Billy? zise Fură, făcându-i semn tânărului gonnaglobard să se apropie. Tu eşti un gonnaglobard, tu ştii dăspre poezie şi visuri. Ce-i asta? Dă ce-i aici, sus? N-ar fi trebuit să fie pă *vârful* dealurilor!

— Dedesubturi serioase, domnule Fură, zise Billy. Astea-s dedesubturi *serioase.* Nu pot să-mi dau seama încă.

— Ea cunoaşte Creta. Dă ce l-a greşit p-ăsta?

— Mă gândesc la asta, domnule Fură.

— N-ai binevoi să gândeşti ceva mai repede, ai?

— Fură? zise Marele Yan, cu sufletul la gură.

Fusese în recunoaştere, ceva mai în faţă.

— Deah? mârâi Fură, ursuz.

— Mai bine vii să vezi asta…

Pe vârful unui deal rotund era o colibă de păstor cu patru roţi, cu un acoperiş boltit şi un horn pentru o sobă pântecoasă de fier. Înăuntru, pereţii erau acoperiţi cu hârtie de ambalaj galbenă cu albastru de la sute de pachete de tutun Jolly Sailor. Saci vechi atârnau pe-acolo şi dosul uşii era acoperit cu semnele de cretă pe care le făcuse Buni Suferind numărând oile şi zilele. Şi mai era şi un pat strâmt de fier, făcut confortabil cu piei vechi de oaie şi saci de nutreţ.

— Ai descurcat 'nţelesu' ăsteia, Groaznicu' Scoţiduş Billy? întrebă Fură. Poţi ză ne spui unde-i marea cotoroanţă a scoţiduşilor?

Tânărul gonnaglobard păru îngrijorat.

— Ăăă, domnule Fură, ştii că eu abia am fost făcut gonnagobard, adică, ştiu cântecele şi alea, dar n-am prea multă experienţă la d-astea…

— Deah? zise Fură Peoricine. Şi totuşi cum făceau gonnaglobarzii dă dânaintea ta să meargă prin visu' unei cotoroanţe?

— Ăăă... n-am auzit dă niciunu' vreodată, domnule Fură, mărturisi Billy.

— Aşa. Atunci deja ştii mai multe despre asta decât ştiu vestiţii ăia dă eroi, zise Fură şi îi zâmbi. Fă cum ştii tu mai bine, băiete. Nu mă aştept la nimic mai mult d-atât.

Billy se uită spre uşa şopronului şi trase adânc aer în piept:

— Atunci, eu zic că aş crede că ea s-ascunde pă undeva p-aproape, ca o vietate hăituită, domnule Fură. Asta-i doar o părticică din memoria ei, sălaşul bunică-sii, locul unde ea întotdeauna s-a simţit în siguranţă. Eu zic că aş crede că acu' zuntem în sufletu' şi-n miezu' ei. E bucata dân ea care *este* ea. Şi mi-e frică pentru ea. Mi-e frică până-n vârful bocancilor mei.

— Dă ce?

— Pen' că eu am urmărit umbrele, domnule Fură, zise Billy. Soarele se mişcă. Alunecă pă cer în jos.

— Deah, păi, asta-i treaba lui dă soare..., începu Fură.

Billy clătină din cap.

— Nţţ, domnule Fură. N-ai înţeles! Eu îţi zic că ăsta nu-i soarele din lumea cea mare. Ăsta-i soarele sufletului ei.

Fulgerii priviră cu toţii spre soare, spre umbre şi înapoi spre Billy. El îşi scoase curajos bărbia în afară, dar tremura.

— O să moară, când o să se întunece? întrebă Fură.

— Sunt lucruri mai rele ca moartea, domnule Fură. Prizăcaru' o s-o stăpânească, din cap până-n picioare...

— Asta n-o să se întâmple! strigă Fură Peoricine, atât de neaşteptat, că Billy se dădu câţiva paşi înapoi. Ea e o mică fetişcană puternică! Ea s-a bătut cu Regina, fără nimic al'ceva dăcât o tigaie!

Groaznicu' Scoţiduş Billy înghiţi în sec. Erau nenumărate lucruri pe care le-ar fi făcut mai bucuros decât să-l înfrunte pe Fură Peoricine acum. Dar stărui.

— Îmi pare rău, domnule Fură, da' eu îţi spun că atunci avea fier la ea şi stătea cu picioarele pă iarba ei. Acum e foarte, foarte departe dă casa ei. Iar el o să stoarcă locul ăsta, când o ză-l găsească, dă n-o ză mai lase niciun pic de spaţiu, iar noaptea vine, şi...

— Scuză-mă, Fură. Am o idee.

Era Wullie Flaimuc, frământându-şi mâinile, nervos. Toată lumea se întoarse să se uite la el.

— *Tu* ai o idee? zise Fură.

— Da, şi dacă ţi-o zic ţie, nu vreau să zici că e ne-po-tri-vi-tă, OK, Fură?

Fură Peoricine oftă.

— OK, Wullie, ai cuvântul meu la chestia asta.

— Păiii, începu Wullie, împletindu-şi şi despletindu-şi degetele. Ce altceva e locul *ăsta,* dacă nu adevăratul ei loc? Ce altceva e, dacă nu adevărata ei iarbă? Dacă nu se poate bate aici cu creatura, atunci nu se poate bate nicăieri!

— Dar ăla n-o ză vină aici, zise Billy. N-are nevoie de asta. Cu cât ei îi slăbesc puterile, cu atât locul ăsta se va şterge.

— Oh, *crivens,* murmură Wullie Flaimuc. Păi, era o idee bună, nu-i aşa? Chiar dacă nu merge?

Fură Peoricine nu-i mai dădea atenţie. Se uita în jurul colibei de păstor. Bărbatu' meu tre' să-şi bată capul şi pentru altceva decât bătuţii în cap, spusese Jeannie.

— Wullie Flaimuc are dreptate, zise el, liniştit. Ăsta e locu' ei sigur. Ea ţine pământul, îl are sub ochi. Creatura n-o poate atinge niciodată aici. *Aici,* ea are puterea. Da' o ză fie o închisoare dă casă pentru ea, cel puţin dacă nu să bate cu monstrul. O ză fie încuiată aici şi-o să-şi privească viaţa ei du-cându-se în ouătoare. O ză ză uite afară la lume ca un prizonier printr-o ferestruică mică, şi o ză ză vadă cum devine urâtă dă lume şi temută. Aşa că o ză aducem bestia dă prizăcar pân-aci împotriva voinţei lui şi aci o ză moară!

Fulgerii izbucniră în urale. Nu erau foarte lămuriţi ce-o să se petreacă, dar le plăcea cum suna.

— Cum? întrebă Groaznicu' Scoţiduş Billy.

— Ierea musai să-ntrebi tu asta, eh? zise Fură Peoricine cu amărăciune. Şi eu o potrivisem aşa dă bine cu gânditu'...

Se întoarse. Se auzea un râcâit pe uşa din faţa lui.

Acolo, sus, peste şirurile şi şirurile de semne pe jumătate şterse, litere proaspete apăreau una după alta, ca scrise cu creta de o mână invizibilă.

— Cuvinte, zise Fură Peoricine. Ea-ncearcă să ne spună ceva!

— Da, şi cuvintele zic aşa..., începu Billy.

— Ştiu foarte bine ce zic ele! se răsti Fură Peoricine. Am cunoaşterea cititului! Ele zic aşa...

Se uită din nou la uşă.

— OK, ele zic... Ăsta-i un om care stă jos, şi asta-i litera dă seamănă cu o casă cu acoperiş săltat, şi litera-n zigzag în sus şi-n jos, ş-apoi iar o casă, da' făr'acoperiş, şi apoi aici e ceea ce numim un „spaţiu", după care vine una dân literele alea rotunde ca un soare, şi ăsta-s io, da – un par cu capu-n-fipt în el –, şi litera care e un om dă stă jos, şi iar litera rotundă ca soarele, şi p'ormă e omul gras care merge, şi pă linia următoare avem... omul cu mâinile întinse-n lături, şi pieptenul lângă el, şi ha, iarăşi omul cel gras care merge, şi pă urmă e pieptenul, şi omul gras care şi-a strâns prea tare centura la brâu, şi pă urmă pieptenele, şi litera-n zigzag în sus şi-n jos, şi omul de-şi ţine braţele-n lături, şi apoi sunt io, şi zigzagul, şi sfârşim şiru' cu casa din nou făr'acoperiş... iar pe linia *următoare* începem cu cârligu' turtit, apoi e litera rotundă ca soarele, pă urmă ăia doi oameni stând jos, acolo e litera dă-ntinde mâinile la soare, apoi acilea e un spaţiu, fiin'că nu e nicio literă, apoi e şarpele, şi litera ca o casă făr'acoperiş, ş-apoi e litera care sunt io, da, şi încă un băiat dă stă jos, şi o altă literă mare şi rotundă, şi, ha, vechiul nostru prieten, omu' gras care merge! Sfârşit!

Se dădu înapoi, proţăpindu-se, cu mâinile în şold, şi întrebă:

— Poftim! A fozt citit ceea ce tocmai am făcut io sau n-a fozt?

Se auziră aclamaţii din partea Fulgerilor şi câteva aplauze.

Groaznicii' Scoţiduş Billy se uită în sus, la cuvintele scrise cu creta:

Şi apoi se uită la expresia lui Fură Peoricine.

— Da, da, zise el, te-ai descurcat minunat, domnule Fură. Lâna oilor, terebentina şi Jolly Sailor.

— Ah, ei bine, oricine poate citi tot dintr-o suflare, zise Fură Peoricine, pe-un ton care încheia orice comentarii. Da' trebuie să fii *buun* ca să te arunci între toate aceste pungaşe de litere. Şi foarte *buun* ca să ai cunoaşterea înţelesului întregului lor.

— Care-i ăla? întrebă Groaznicu' Scoţiduş Billy.

— Înţelesul, gonnaglobardule, e că o ză vă duceţi la *furat!*

Izbucniră urale din partea restului Fulgerilor. Nu izbutiseră să urmărească totul, dar cuvântul *ăsta* îl recunoscuseră fără şovăire.

— Şi o ză fie un furt de-o ză ză ţină minte! zbieră Fură, stârnind încă o serie de urale. Wullie Flaimuc!

— Aici!

— Tu o ză fii şefu'! N-oi fi având tu creier nici cât un gândac, fratele meu, da' când vine vorba dă şterpelit, n-ai seamăn pă lumea asta! O ză te duci s-aduci terebentină, nişte lână proaspătă dă oaie şi nişte tiutiun Jolly Sailor! Şi o ză i le dai marii cotoroanţe cu două corpuri! Spune-i că-i musai să-l facă pe prizăcar să le *miroasă,* bine? Asta o ză-l aducă aici! Şi ar fi bine să te grăbeşti, că soarele dă să apună. Ai fura tu şi de la Timpu' însuşi – este? Ai vreo întrebare?

Wullie Flaimuc ridică un deget.

— Gata la poruncă, Fură, zise el, dar a fozt olecuţă cam dureros dân partea ta să zâci că eu n-aş avea creier nici cât un gândac...

Fură şovăi, dar numai pentru o clipă.

— Aşa-i, Wullie Flaimuc, ai dreptate în ce spui tu. A fozt nejust din partea mea să spun asta. A fozt dân febra momentului, şi-mi pare pă dăplin rău pă chestia asta. Şi cum stau eu aci, în faţa ta, acuma, o ză spun: Wullie Flaimuc, tu *ai* creier cât un gândac, şi-o ză-l snopesc pă orice scârbavnic de-o zice altminteri!

Faţa lui Wullie Flaimuc înflori într-un zâmbet uriaş, apoi se zgârci într-o încruntătură.

— Da' tu eşti şefu', Fură, zise el.

— Nu şi la furtul ăsta, Wullie. Eu o ză stau aci. Am toată încrederea că tu o ză fii un şef pă cinste la furtu' ăsta şi că n-ai să strici totu' dăfinitiv, cum ai făcut în ultimele şaptesprezece daţi!

Se auzi un mormăit general din partea mulţimii.

— Uită-te la soare, vrei? zise Fură, arătându-l cu degetul. S-a mişcat iar, cât am stat noi dă vorbă! Cineva trebuie să rămână cu ea! N-o să înghit să se zică p'ormă că am lăsat-o să moară singură! Acuma, mişcaţi-vă, puşlamalelor, or' o ză simţiţi latul sabiei mele!

Îşi ridică sabia şi mârâi. Fulgerii dispărură.

Fură Peoricine îşi lăsă sabia în jos cu grijă, apoi se aşeză pe treapta colibei de păstor, să urmărească soarele.

După un timp, îşi dădu seama de altceva...

Capturtit aviatorul îi aruncă măturii cu coadă a lui Miss Poloboc o uitătură chiondorâşă. Atârna la vreo câteva picioare deasupra solului şi-l neliniştea.

Îşi ridică mai bine în spinare bocceaua care conţinea paraşuta sa, cu toate că, din punct de vedere tehnic, era „paraizmana", de vreme ce era făcută din sfoară şi o fostă pereche de izmene de duminică ale lui Tiffany, dintre cele mai bune, bine spălate. Încă mai avea floricele, dar nimic nu se compara cu ele pentru a-l aduce pe un Fulger în siguranţă, pe pământ. Avea o presimţire că asta (sau astea) aveau să-i fie de mare folos.

— N-are pene, se plânse el.

— Uite ce-i, n-avem timp să ne certăm! zise Wullie Flaimuc. Ne grăbim, ştii doar, şi tu eşti singuru' care ştie să zboare!

— O mătură cu coadă nu înseamnă *zbor,* zise Capturtit. E magică. N-are niciun fel de aripi! Nu cunosc tipu' ăsta!

Dar Marele Yan deja aruncase o bucată de sfoară peste capătul stufos al măturii şi se căţăra spre ea. Ceilalţi Fulgeri îl urmară.

— Dă altfel, cum strunesc ele chestiile astea? continuă Capturtit.

— Păi, tu cum faci cu păsările tale? întrebă Wullie Flaimuc.

— Oh, cu ele-i uşor. Doar îţi mişti centrul dă greutate, dar...

— Ah, o ză învăţăm din mers, zise Wullie. Zborul nu poate fi chiar atât de greu. Până şi *raţele* îl pot face şi ele n-au niciun pic de creier.

Şi chiar n-avea niciun rost să se certe, drept pentru care, câteva minute mai târziu, Capturtit se târa pe coada de mătură, spre vârf. Ceilalţi Fulgeri se agăţaseră bine de capătul stufos, pălăvrăgind.

Legată zdravăn de pământuf era o boccea, alcătuită din ceea ce păreau nişte beţe şi nişte zdrenţe, cu o pălărie ponosită şi barba furată deasupra.

Şi această greutate în plus însemna, în ultimă instanţă, că vârful băţului era îndreptat în sus, către o deschizătură printre pomii fructiferi. Capturtit oftă, trase adânc aer în piept, îşi aşeză ochelarii pe ochi şi puse o mână pe o bucată strălucitoare a băţului, chiar din faţa lui.

Uşurel, băţul începu să se mişte prin aer. Fulgerii salutară mişcarea cu urale.

— Vezi? Ţi-am spus io c-o să fie OK, strigă Wullie Flaimuc. Dar n-ai putea s-o faci să meargă olecuţă mai repede?

Cu prudenţă, Capturtit atinse din nou porţiunea strălucitoare.

Băţul se cutremură, rămase neclintit pentru o clipă, apoi ţâşni drept în sus, lăsând în urma lui un zgomot, ceva care aducea foarte bine cu: *Aaaaamaaaaaaaaaahhhhhhhhhhhhhh...*

În lumea mută din capul lui Tiffany, Fură Peoricine îşi luă din nou sabia în mână şi se furişă prin iarba din ce în ce mai întunecată.

Era ceva acolo, mic, dar care se mişca.

O tufă pricăjită de mărăcini creştea atât de repede că rămurelele i se mişcau vizibil. Umbrele sale dansau pe iarbă.

Fură Peoricine se uita fix la ea. Trebuia să însemne ceva. O privi cu atenţie. Mica tufă crescând...

Şi atunci îşi aminti ce le povestise bătrâna matcă, pe când era el copil.

Cândva, pământul fusese tot numai o pădure, deasă şi întunecoasă. Apoi veniseră oamenii şi tăiaseră copacii. Lăsaseră soarele să pătrundă. Iarba crescuse în luminişuri. Matahalele creşteau acolo oi, care mâncau iarba, şi, de asemenea, ceea ce creştea în iarbă: *seminţele copacilor.* Şi, astfel, pădurile întunecoase muriseră. Nu fusese prea multă viaţă în ele, nu şi pe vremea când trunchiurile se închideau ca un zid în urma ta; fusese la fel de întuneric ca pe fundul mării, frunzele de sus de tot ţinând lumina la distanţă. Uneori se mai auzeau ba un trosnet de creangă, ba răpăituri şi pocnete, când ghindele pe care le scăpau veveriţele căzeau din creangă în creangă, în întunericul de dedesubt. Dar cel mai mult era doar canicula şi

linişte. Pe la marginile pădurii se aflau sălaşele multor vietăţi. Adânc în pădure, în eterna pădure, era doar sălaşul lemnului.

Dar iarba *trăia* în soare, cu sutele ei de frunze şi flori şi gâze. Nac Mac Fulgerii ştiau asta mai bine ca oricine, fiind atât de aproape de ea. Ceea ce părea un deşert verde, de la înălţime, era o *junglă* mai mică, în continuă creştere, în vuiet continuu…

— Ah, făcu Fură Peoricine. Vasăzică, ăsta ţi-e jocu', nu-i aşa? Ei bine, n-ai să năpădeşti şi locu' ăsta!

Reteză cu mişcări iuţi vrejurile spinoase şi se dădu un pas înapoi.

Fojgăitul frunzelor îl făcu să se întoarcă.

Se deschideau încă doi lăstari. Şi un al treilea. Se uită peste iarbă şi văzu o duzină, sute de mici arbuşti începându-şi cursa către soare.

Deşi îngrijorat, şi era îngrijorat până-n vârful ghetelor, Fură Peoricine rânji. Dacă exista vreun lucru pe care un Fulger să-l adore, era să ştie că oriunde ar fi lovit, ar fi nimerit într-un duşman.

Soarele se apropiase de orizont, umbrele se mişcau şi iarba murea.

Fură trecu la *asalt.*

Aaaaaaaaaaaaaaaahhhhhhhhhhhhhh…

Ceea ce s-a întâmplat când Nac Mac Fulgerii au căutat mirosurile de care aveau nevoie a rămas bine întipărit în amintirea mai multor martori (lăsând cu totul la o parte toate bufniţele şi liliecii care se pomeneau învârtindu-se bezmetic în aer din pricina unei cozi de mătură zburând condusă de o ceată de omuleţi albaştri ţipători).

Unul dintre aceştia era Numărul 95, un berbec aparţinând unui fermier cu nu prea multă imaginaţie. Dar tot ce-şi amintea el era un zgomot subit în noapte şi un fior rece pe spinare. Fenomenul acesta îl entuziasmase tot atât ca şi numele de Numărul 95, aşa că se întorsese la gândurile lui despre iarbă.

Aaaaaaaaaaaaaaaahhhhhhhhhhhhhh…

Apoi a fost Blajina Împingătoare, în vârstă de şapte ani, care era fiica fermierului ce-l deţinea pe Numărul 95. Într-o zi, când avea să crească şi să devină bunică, avea să le povestească nepoţilor ei despre noaptea în care a coborât din odaie, cu o

lumânare aprinsă, ca să bea nişte apă, şi a auzit zgomote sub spălător...

— Şi erau nişte voci subţirele, vezi tu, şi una zicea „Ah, Wullie, nu poţi să bei aia, uite, scrie *Otravă!!* pe sticlă", şi o altă voce care zicea „Aşa-i gonnaglobardule, ei pun chestia asta pă sticle ca să-l sperie p'ăla de-ar vrea şi el o înghiţitură", iar prima voce zicea „Wullie, e otravă dă guzgani!", iar a doua voce zicea „Atunci, e-n regulă, că io nu-s guzgan!". Şi apoi am deschis dulapul de sub spălător şi, ce credeţi, era plin de spiriduşi! Şi ei s-au uitat la mine şi eu m-am uitat la ei, iar unul dintre ei a zis „Hei, ăsta-i un vis pă care-l visezi tu, mică mare fetiţă!" şi toţi ceilalţi au încuviinţat imediat! Şi cel dintâi a zis „Aşadar, în visu' dă-l ai tu acuma, mică mare fetiţă, n-ai vrea să ne spui şi nouă unde-i terebentina, he?" Şi atuncea eu le-am spus că era afară, în hambar, iar el a zis „Zău? Atunci am şters-o. Da' ţine-aicea un dar dă la spiriduşi pentru o mică mare fetiţă care o ză ză ducă direct la culcare!" Şi au dispărut!

Unul dintre nepoţi, care avea să asculte cu gura căscată, avea să întrebe:

— Şi ce dar ţi-au dat, bunico?

— Asta! şi Blajina avea să ridice o lingură de argint. Şi lucrul de mirare a fost că era întocmai ca una dintre cele pe care le-avea mama mea şi care dispăruse în mod misterios din sertar, chiar în aceeaşi noapte! Iar eu am ţinut-o la loc sigur, mereu, de atunci!

Asta avea să stârnească admiraţia tuturor. Iar unul dintre nepoţi avea să mai întrebe:

— *Cum* arătau spiriduşii, bunico?

Blajina bunică avea să se gândească bine.

— Nu atât de drăguţi pe cât v-aţi putea aştepta, avea să zică ea, într-un târziu. Dar cu siguranţă mai urât mirositori. Şi îndată ce au plecat s-a auzit un zgomot ca un...

Aaaaaaaaaaaaaaaahhhhhhhhhhhhh...

Oamenii din Picioarele Regelui (proprietarul băgase de seamă că erau o mulţime de hanuri şi taverne care se numeau Capul Regelui sau Braţul Regelui, şi întrezărise o breşă pe piaţă) îşi ridicaseră privirile, când auziseră zgomotul de afară.

După vreun minut sau două, uşa se deschise la perete.

— Noapte bună, domniilor voaztre, preteni matahale! mugi o siluetă din prag.

Încăperea căzu într-o tăcere mormântală. Foarte dezlânat, cu picioarele mişcându-se în toate direcţiile, creatura ca o sperietoare de ciori se bălăbăni nesigur spre tejghea şi-o apucă uşurată, ţinându-se bine, în timp ce o lăsau genunchii.

— O picătură uriaş de zdravănă dân ăl mai bun whisky al tău, bunule preten hangiu omule, se rosti de undeva de sub pălărie.

— Mie mi se pare că ai băut deja destul, prietene, răspunse hangiul, a cărui mână se strecură către ciomagul pe care-l ţinea sub tejghea, pentru clienţii speciali.

— Cui îi spui tu „preten", omule? mugise creatura, încercând să se ridice în picioare. Asta-i vorbă dă bătaie, asta-i! Şi n-am băut dăstul, omule, fiin'că dac-aş fi băut, de ce-aş mai fi avut încă toţi banii ăştia, ai? Răspunde-mi la asta!

O mână se scufundă într-un buzunar de la haină şi ieşi smucit, trântindu-se lată pe tejghea. Vechi monede de aur se rostogoliră în toate direcţiile şi vreo două linguri de argint căzură din mânecă.

Tăcerea din crâşmă deveni mult mai adâncă. Zeci de ochi urmăriră discurile strălucitoare învârtindu-se pe tejghea şi rostogolindu-se pe podea.

— Şi mai vreau ş-o uncie dă tutun Jolly Sailor, zise creatura.

— Păi, desigur, *sir,* zise hangiul, care fusese crescut în respectul pentru monedele de aur.

Pipăi pe sub tejghea şi se schimbă la faţă.

— Oh. Îmi pare foarte rău, *sir,* l-am vândut pe tot. Foarte popular, Jolly Sailor. Dar mai avem destul din...

Necunoscutul se întorsese deja cu faţa către restul clienţilor din încăpere.

— OK, îi dau un pumn de aur primei puşlamale care-mi dă tutun Jolly Sailor de-o pipă plină! zbieră el.

Încăperea explodă. Hârjâiră mesele, trecând peste ele. Răsturnară băncile cu picioarele-n sus.

Sperietoarea de ciori înşfăcă prima pipă şi azvârli monedele în aer. Cum imediat se porni bătaia, se întoarse spre tejghea şi zise:

— Şi-o să beau picătura aia dă whisky 'nainte să plec, hangiule. Ah, ba n-ai să bei, Mare Yan! *Să-ţi fie ruşine!* Hei, voi, picioare, aţi putea să vă-n-chideţi fleoanca în clipa asta! O pintă dă whisky n-o ză ne facă niciun rău! Oh, zău? *Cine-a murit şi te-*

a făcut pă tine Mare Om, ai? Ascultă, bă, scârbavnicule, Fură al nostru e acilea! *Deah, şi-ar vrea şi el ceva dă băut!*

Clienţii încetară să se mai îmbrâncească unul pe altul ca să ajungă la monede, şi se ridicară dând nas în nas cu un corp certându-se cu el însuşi.

— În orice caz, io sunt capu', este? Capu' e şefu'. Nu trebuie s-ascult de-o adunătură dă genunchi! *Am zis io că e o idee proastă, Wullie, ştii că avem necazuri să ieşim dân crâşme!* Ei bine, vorbind pentru binele picioarelor, doar n-o ză stăm deoparte să privim cum capu' se face ţuţ, o nu, mulţumim foarte frumos!

Spre groaza clienţilor, întreaga jumătate de jos a necunoscutului se răsuci şi începu să meargă către uşă, făcând jumătatea de sus să cadă grămadă. Se agăţă cu disperare de marginea tejghelei, izbutind să mai zică:

— OK! Da' un ou bine prăjit cu murături e cu totu' scos dân discuţie?

Şi-apoi corpul... se rupse de tot în două. Picioarele se mai împleticiră vreo câţiva paşi spre uşă şi căzură de-a berbeleacul.

În încremenirea generală, o voce de undeva din pantaloni zise:

— *Crivens!* E timpu' s-o ştergem!

Aerul se văluri o clipă şi uşa se trânti.

După o vreme, unul dintre clienţi făcu un pas înainte, cu băgare de seamă, şi împunse în maldărul de haine vechi şi beţe – tot ce mai rămăsese din vizitator. Pălăria se rostogoli şi omul făcu un salt înapoi.

O mănuşă care încă mai atârna de tejghea căzu pe podea cu un *paf!* care sună foarte puternic.

— Ei bine, luaţi-o aşa, zise hangiul. Orice o fi fost, baremi şi-a lăsat buzunarele...

De afară se auzi:

Aaaaaaaaaaaaaaaahhhhhhhhhhhhhh...

Coada de mătură izbi cu putere acoperişul de paie al căsuţei lui Miss Poloboc, şi rămase înfiptă în el. Fulgerii căzură, încă bătându-se.

Strânşi ghem, opintindu-se şi cărându-şi pumni, se rostogoliră în colibă, conduseră ostilităţile de gherilă pe scări în sus şi aterizară buluc, pocnindu-se în cap şi trăgându-şi lovituri de picioare, în odaia lui Tiffany, unde cei care fuseseră lăsaţi în

urmă, să le păzească pe fata adormită şi pe Miss Poloboc, li se alăturară, fără părtinire.

Încetul cu încetul, bătăuşii deveniră conştienţi de un sunet. Era ţiuitul şoarecelui-cimpoi, sfârtecând prin bătălie ca o sabie. Mâinile încetară strânsoarea gâtlejurilor, pumnii încremeniră la jumătatea croşeurilor, şuturile rămaseră suspendate în aer.

Lacrimile curgeau şiroaie pe faţa Groaznicului Scoţiduş Billy în timp ce cânta *Drăguţele flori,* cel mai trist cântec din lume. Era despre casă, şi despre mame, şi despre vremurile bune trecute, şi chipuri ce nu se mai aflau acolo. Fulgerii îşi dădură drumul unii altora şi îşi pironiră privirile în pământ, în vreme ce sunetele deznădăjduite li se implântau dureros în inimi, vorbindu-le despre minciună şi trădare, şi legăminte încălcate…

— Ruşine să vă fie! strigă Groaznicu' Scoţiduş Billy, lăsând muştiucul cimpoiului din gură. Să vă fie ruşine! Trădătorilor! Mincinoşilor! Ruşinea casei şi-a stirpei! Cotoroanţa voastră se luptă pentru însuşi sufletul ei! N-aveţi niciun pic dă onoare-n voi? Îşi aruncă şoarecele-cimpoi care tăcu, după un vaiet. Îmi blestem picioarele care mă lasă să mai stau aici, în faţa voastră! Sunteţi o ruşine pentru soarele dă vă luminează! Sunteţi o ruşine pentru matca dă v-a născut! Trădătorilor! Lepădăturilor! Ce-oi fi greşit dă mă aflu în şleahta asta dă puşlamale? Există vreunu' dintre voi gata dă bătaie? Atunci, să se bată cu mine! Da, *să se bată cu minei* Şi jur pă iadeş c-o să-l arunc pă fundul mării şi-apoi o să-i trag un şut d-o să-l azârl în craterele lunii, şi-o să-l fac să călărească până-n Talpa Iadului p-o şa făcută din arici! Vă spun, mânia mea e tăria furtunii care sfărâmă munţii prefăcându-i în nisip! Care dintre voi îmi va sta împotrivă?

Marele Yan, care era aproape de trei ori mai mare decât Groaznicu' Scoţiduş Billy, se dădu înfricoşat înapoi când micul gonnaglobard se proţăpi în faţa lui. Niciun Fulger n-ar fi ridicat o mână în clipa aceea, fiind înspăimântaţi de moarte. Furia unui gonnaglobard era o privelişte cumplită. Un gonnaglobard putea folosi cuvintele ca pe săbii.

Wullie Flaimuc înaintă, încurcat.

— Văd că eşti supărat, gonnaglobardule, îngăimă el. Asta-i vina mea, din pricină că-s flaimuc. Ar fi trebuit să-mi aduc aminte despre noi şi crâşme.

Arăta atât de deprimat, că Groaznicu' Scoţiduş Billy se mai calmă niţel.

— Prea bine, atunci, zise el, deşi mai degrabă cu răceală, fiindcă nu se poate să pierzi atâta mânie toată deodată. N-o să mai vorbim a doua oară despre asta. Dar *o să ţinem minte,* bine? Făcu un semn către Tiffany care dormea. Acuma, puneţi mâna pă lâna aceea, pă tutun şi pă terebentină, s-a înţeles? Cineva să scoată dopul sticlei dă terebentină şi să toarne o picătură pă o bucăţică dă cârpă. Şi niciunu', sper să fiu bine înţeles, să nu bea nicio *duşcă* din ea!

Fulgerii se întrecură pe ei înşişi să-i dea ascultare. Se auzi un sfâşiat de pânză, când „bucăţica de cârpă" fu obţinută din poalele rochiei lui Miss Poloboc.

— Aşa, zise Groaznicu' Scoţiduş Billy. Wullie Flaimuc, tu o să iei toate cele trei lucruri şi o să i le pui pe piept marii cotoroanţe a scoţiduşilor, unde le poate mirosi.

— Cum le poate mirosi când e atât dă rece p-afară? întrebă Wullie.

— Nasul nu doarme, zise gonnaglobardul, sec.

Cele trei mirosuri ale colibei de păstor au fost depuse cu solemnitate chiar sub bărbia lui Tiffany.

— Acum aşteptăm, zise Groaznicu' Scoţiduş Billy. Aşteptăm şi sperăm.

Era foarte cald în micul dormitor cu vrăjitoarele adormite şi o mulţime de Fulgeri. N-a trecut mult şi mirosurile de lână, terebentină şi tutun se ridicară, se îngemănară şi umplură aerul...

Nasul lui Tiffany le adulmecă.

Nasul este un mare gânditor. Are o memorie bună – foarte bună. Atât de bună încât un miros te poate azvârli deodată în amintire, cu atâta forţă încât te doare. Creierul nu se poate împotrivi. Creierul n-are nicio legătură cu treaba asta. Prisăcarul putea controla creierul, dar nu putea controla stomacul, care voma când era zgâlţâit în zbor pe o mătură cu coadă. Şi era *neputincios* în privinţa nasurilor...

Mirosul de lână de oaie, de terebentină şi de tutun Jolly Sailor poate purta o minte foarte departe, până la un loc liniştit, unde era căldură şi siguranţă, în afara oricărei primejdii...

Prisăcarul deschise ochii şi se uită în jur.

— Coliba de păstori? zise el.

Se ridică în capul oaselor. Lumina roşiatică pătrundea prin uşa deschisă şi printre mlădiţele de pomi crescute peste tot. Multe dintre ele erau acum destul de înalte şi aruncau umbre lungi, punând zăbrele soarelui la apus. În jurul colibei de păstor, totuşi, fuseseră retezate fără milă.

— Asta-i o păcăleală, zise el. N-o să ţină. Noi suntem tu. Noi gândim ca tine. Suntem mai buni la gândit decât eşti tu.

Nu se întâmplă nimic.

Prisăcarul arăta ca Tiffany, cu toate că aici era puţin mai înalt, fiindcă Tiffany se credea puţin mai înaltă decât era de fapt. Ieşi afară din colibă şi calcă pe iarbă.

— S-a făcut târziu, zise el, către tăcerea din jur. Uită-te la copaci! Locul ăsta e pe moarte. N-are cum să ne scape. Curând, totul va face parte din noi. Tot ce ai fost tu cu adevărat. Eşti mândră de peticul tău de pământ. Noi ne putem aminti totul, de când nu exista niciun fel de lume! Noi... tu poţi schimba toate astea cu o fluturare a mâinii! Poţi face lucrurile bine sau le poţi face greşit, *tu* decizi care şi cum. Tu nu vei muri niciodată!

— Atunci de ce năduşeşti, maldăr de gunoaie ce eşti? Ah, ce mai scârbavnic! zise o voce din spatele său.

Pentru o clipă, prisăcarul şovăi. Forma i se schimbă, de mai multe ori într-o fracţiune de secundă. Se întrezăriră solzi, înotătoare, colţi, o pălărie ţuguiată, gheare... şi apoi din nou Tiffany, zâmbind.

— Oh, Fură Peoricine, suntem bucuroşi să te vedem, zise prisăcarul. Poţi să ne ajuţi...?

— Nu mă lua pe mine cu zăhărelu'! strigă Fură, ţopăind pe loc, furios. Cunosc un prizăcar dă cum văd unu'! *Crivens,* ce-ai mai merita un şut!

Prisăcarul se schimbă din nou, deveni un leu cu colţii cât săbiile şi scoase un răget spre Fulger.

— Ah, aşa faci, ai? zise Fură Peoricine. Stai un pic aci!

Alergă vreo câţiva paşi şi dispăru. Prisăcarul se preschimbă din nou în Tiffany.

— Micul tău prieten a plecat, zise el. Hai, arată-te acum. Arată-te *acum.* De ce ţi-e frică de noi? Noi *suntem* tu. Tu n-ai să fii ca toţi ceilalţi, animalele proaste, regii nătângi, vrăjitorii lacomi. Împreună...

Fură Peoricine se întoarse, urmat de... ei bine, de toată lumea.

— Nu poţi să mori, răcni el. Dar o zăte facem noi să-ţi doreşti să fi putut!

Porniră la atac.

Fulgerii erau în avantaj în mai toate luptele, pentru că erau mici şi se luptau cu duşmani mari. Dacă eşti mic şi rapid, eşti greu de nimerit. Prisăcarul riposta schimbându-şi forma, tot timpul. Săbiile zăngăneau pe solzi, capetele se izbeau în colţi – creatura gonea într-un vârtej peste iarbă, mârâind şi răgând, reînviind formele avute odinioară pentru a para fiecare atac. Dar Fulgerii erau greu de ucis. Săltau în sus, când prisăcarul se repezea la ei, ţâşneau îndărăt când dădea să-i calce-n picioare şi se fereau cu uşurinţă de colţi şi de gheare. S-au luptat...

...iar pământul s-a cutremurat atât de brusc încât până şi prisăcarul şi-a pierdut echilibrul.

Coliba de păstor a trosnit şi a început să se adâncească în iarbă, care se deschidea în jurul ei la fel de uşor ca untul. Copăceii tremurau şi se prăbuşeau la pământ, unul după altul, de parcă le reteza cineva rădăcinile pe sub iarbă.

Pământul... se ridică.

Căzând de-a dura pe pantele mişcătoare, Fulgerii văzură dealurile urcând până la cer. Ce era acolo, ce fusese dintotdeauna acolo, începu să se vadă mult mai clar.

Înălţându-se spre cerul întunecat se iviră un cap, nişte umeri, un piept... Cineva care stătuse întins, crescând iarba, braţele şi picioarele sale fiind dealurile şi văile ţinutului, se ridica în capul oaselor. Se mişcau, cu uriaşa încetineală a pietrelor, milioane de tone de dealuri, scuturându-se şi pârâind. Ceea ce semănase cu două valuri lungi de pământ în forma unei cruci, deveniră nişte braţe gigantice, întinzându-se în lături.

O mână cu degete mai lungi decât casele se pogorî, îl înşfăcă pe prisăcar şi-l ridică în văzduh.

În depărtare, ceva bubui înfundat de trei ori. Bătăile păreau să vină de dincolo de lume. Fulgerii, întorcându-se şi privind din vârful unui deluşor, care era unul dintre genunchii uriaşei fetiţe, nu le luară în seamă.

— Ea îi spune pământului ce e el, iar el îi spune ei cine e ea, zise Groaznicu’ Scoţiduş Billy, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Nu pot să scriu un cântec dăspre asta! Nu-s dăstul dă bun!

— Asta-i marea cotoroanţă a scoţiduşilor visând că ea e Creta sau sunt dealurile Cretei visând că ele sunt marea cotoroanţă a scoţiduşilor? întrebă Wullie Flaimuc.

— Amândouă, poate, zise Fură Peoricine.

Priviră uriaşa mână strângându-se şi se chirciră fără să vrea.

— Dar nu poţi să omori un prisăcar, zise Wullie Flaimuc.

— Nu, da' poţi să-l pui pă fugă, zise Fură Peoricine. E un mare univers acolo, afară. Dac-aş fi în locu' lui, nu m-aş mai gândi să încerc a doua oară s-o iau în stăpânire pă *ea!*

Se auziră încă trei bubuituri în depărtare, ceva mai tare, de data asta.

— Cred, continuă el, că-i timpul s-o ştergem.

La coliba lui Miss Poloboc, cineva bătea puternic la uşa din faţă. *Bum. Bum. Bum.*

Capitolul 9

Sufletul şi miezul

Tiffany deschise ochii, îşi aminti şi se gândi: A fost un vis sau a fost realitate?

Iar gândul următor fu: De unde ştiu că eu sunt eu? Şi dacă nu sunt eu, ci doar mă gândesc c-aş fi eu? După ce-aş putea spune dacă sunt eu sau nu? Cine este acest „eu” care pune întrebarea? Eu gândesc gândurile astea? Cum aş fi ştiut, dacă n-ar fi fost?

— Nu mă întreba pă mine, zise o voce de lângă capul ei. Asta-i una dintre înşelăciunile alea?

Era Wullie Flaimuc. Şedea pe perna ei.

Tiffany privi cu atenţie în jur. Era în patul din casa lui Miss Poloboc. Un kilt verde era întins în faţa ei. Un kilt. Verde. Nu iarbă, nu dealuri... dar arăta ca nişte dealuri, din locul de unde-l privea.

— Am zis toate astea cu glas tare? întrebă ea.

— Oh, deah.

— Ăăă... atunci s-a întâmplat totul, nu-i aşa? zise Tiffany.

— Oh, deah, zise Wullie Flaimuc, înveselit. Marea cotoroanţă a fost p-aci până adineauri, da’ a zis că probabil n-o să te trezeşti vr’un monstru.

Mai multe crâmpeie de amintiri aterizară în memoria lui Tiffany ca o ploaie de meteoriţi încinşi pe o planetă liniştită.

— Eşti teafăr?

— Oh, deah, zise Wullie Flaimuc.

— Şi Miss Poloboc?

Iar acest meteorit de amintire era uriaş, ca un munte arzător care făcea un milion de dinozauri să fugă ca să scape cu viaţă. Tiffany îşi duse fără să vrea mâinile la gură.

— Am omorât-o! zise ea.

— Ei, acuma, nu tu ai...

— Ba da! Mi-am simţit mintea gândindu-se la asta. Mă înfuriase! Iar eu am făcut o dată din mână, uite-aşa – o duzină de Nac Mac Fulgeri se scufundară la adăpost –, iar ea pur şi simplu a explodat, prefăcându-se în nimic! *Eu* am fost! Îmi aduc aminte!

— Deah, da' marea cotoroanţă a cotoroanţelor a zis că ăla se folosea dă mintea ta ca să gândească prin ea..., începu Wullie Flaimuc.

— Am păstrat amintirile! Eu am fost, cu mâinile astea! – Fulgerii care îşi ridicaseră capetele, le ascunseră la loc. Şi... amintirile care mi-au rămas... îmi amintesc bine praful, prefăcându-se în stele... lucruri... căldura... sângele... gustul sângelui... îmi amintesc... îmi amintesc de trucul meu cu Să mă văd! Oh, nu! Pur şi simplu l-am *invitat* înăuntrul meu! Am omorât-o pe Miss Poloboc!

Umbrele se strângeau în jurul vedeniilor sale şi urechile îi ţiuiau. Tiffany auzi uşa deschizându-se şi nişte mâini o ridicară în braţe de parc-ar fi fost uşoară ca un balon de săpun. Fu aruncată pe un umăr şi dusă uşurel pe scări în jos, apoi afară, în lumina strălucitoare a dimineţii, unde fu lăsată pe pământ.

— ...Şi noi toţi... am ucis-o... ia unul dintre crucifixele de argint..., îngăimă ea.

O palmă o plesni puternic peste faţă. Se holbă prin ceaţa lăuntrică la silueta înaltă şi întunecată din faţa ei. Un mâner de găleată îi fu apăsat cu hotărâre în mână.

— Mulge caprele acum, Tiffany! Acum, Tiffany, auzi? Creaturile încrezătoare se uită la tine. Te aşteaptă! Tiffany, mulge caprele. Fă-o, Tiffany! Mâinile ştiu cum, mintea o să-şi amintească şi-o să devină mai puternică, Tiffany!

Se simţi împinsă pe scăunelul de muls şi, prin ceaţa din capul ei, desluşi forma temătoare a... a lui... Meg cea Neagră.

Mâinile îşi amintiră. Aşezară găleata, apucară un sfârc şi, când Meg ridică piciorul să se joace de-a piciorul-în-găleată, i-l prinse şi o sili să-l aşeze, fără probleme, înapoi pe platforma de muls.

Se mişca încet, cu mintea împânzită de o ceaţă fierbinte, lăsându-şi mâinile să lucreze cum ştiau ele. Găleţile se umpleau şi se goleau, caprele mulse primeau o măsură de tărâţe din bidon...

Mâncărici pe Burtă era mai degrabă nedumerit că mâinile sale mulgeau o capră. Se opri.

— Cum te numeşti? întrebă o voce din spatele lui.

— Mâncărici. Mâncărici pe Bur...

— Nu! Acela era vrăjitorul, Tiffany! A fost cel mai puternic ecou, dar tu nu eşti el! Treci în lăptărie, TIFFANY!

Se împletici în încăperea răcoroasă, la porunca vocii aceleia, iar lumea se concentra, limpezindu-se. Era o brânză stricată pe etajeră, mustind şi puţind.

— Cine a pus asta aici? întrebă ea.

— Prisăcarul, Tiffany. A încercat să facă brânză folosind magia, Tiffany. Ha! făcu vocea. Şi tu nu eşti el, Tiffany! Tu *ştii* cum să faci brânza aşa cum trebuie, nu-i aşa, Tiffany? Într-adevăr ştii! Cum te numeşti?

...totul era năuceală şi mirosuri ciudate. Cuprinsă de panică, scoase un răget... Faţa îi fu din nou pălmuită.

— Nu, acela era tigrul cu colţi-sabie, Tiffany! Sunt doar amintiri vechi pe care prisăcarul ţi le-a lăsat în urmă, Tiffany! A purtat o mulţime de creaturi, dar acestea nu sunt tu! Vino încoace, Tiffany!

Auzea cuvintele fără să le priceapă pe de-a întregul. Erau doar pe undeva pe afară, între persoane care nu erau decât umbre. Dar era de neconceput să nu li te supui.

— Drace! zise silueta înaltă şi ceţoasă. Unde-i mititelul acela albastru? Domnul Peoricare.

— Aici, stăpână. Mă cheamă Fură Peoricine, stăpână. Te rog fierbinte să nu mă prefaci în ceva nenatural, stăpână!

— Ai spus că avea o cutie cu suveniruri. Adu-o încoace în clipa asta! M-am temut c-aşa o să se întâmple. *Urăsc* să procedez în felul ăsta!

Tiffany fu întoarsă pe călcâie şi încă o dată privi la faţa aceea împăienjenită, în vreme ce mâini puternice o strângeau de braţe. Doi ochi albaştri se uitau ţintă într-ai săi. Străluceau prin ceaţă ca safirele.

— Cum te cheamă, Tiffany? întrebă vocea.

— Tiffany!

Ochii o sfredeliră.

— Zău? Chiar aşa? Cântă-mi primul cântec pe care l-ai învăţat, Tiffany! *Acum!*

— *Hzan, hzana, m'taza...*

— Stop! Aşa ceva nu s-a învăţat niciodată pe un deal de cretă! Nu eşti Tiffany! Cred că eşti regina aceea părăsită, care şi-a omorât doisprezece bărbaţi cu sandviciuri cu scorpioni! Eu pe Tiffany o caut! Înapoi în întuneric cu tine!

Imaginile se tulburară din nou. Putea auzi discuţii în şoaptă prin ceaţă şi vocea zicând:

— Ei bine, asta s-ar putea să meargă. Cum te numeşti, picţelule?

— Groaznicu' Scoţiduş Billy Barbălată Mac Fulger, stăpână.

— Eşti *foarte* mic, nu-i aşa?

— Doar ca înălţime, stăpână.

Tiffany îşi simţi din nou braţele în strânsoare. Ochii albaştri sclipiră.

— Ce înseamnă numele tău în Limba Veche a Nac Mac Fulgerilor, Tiffany? Gândeşte-te...

Se ridică din străfundurile minţii sale, trăgând ceaţa în spatele său. Se înălţă peste vocile gălăgioase şi o purtă dincolo de atingerea mâinilor fantomatice. Deasupra capului, norii se risipiră.

— Numele meu este Pământul de Sub Val, zise Tiffany şi se clătină în faţă.

— Nu, nu, nici gând de-aşa ceva, nu putem să îngăduim aşa ceva, zise persoana care o ţinea. Ai dormit destul. Bine, ştii cine eşti! Acum trebuie să te trezeşti şi să treci la treabă! Trebuie să fii Tiffany cât de tare poţi tu, iar celelalte voci te *vor* lăsa-n pace, în funcţie de cât izbuteşti. Cu toate că s-ar putea să fie o idee bună să nu faci sandviciuri, o vreme.

Se simţea într-adevăr mai bine. Îşi spusese numele. Larma din mintea ei se potolise, deşi încă mai exista o sporovăială care o împiedica să gândească numaidecât. Dar acum, cel puţin, putea vedea limpede. Silueta îmbrăcată în negru care o ţinea nu era înaltă, dar era atât de pricepută să se poarte ca şi cum ar fi fost, încât păcălea aproape pe toată lumea.

— *Oh... dumneata eşti... doamna Vremerea?*

Doamna Vremerea o apăsă uşor pe umeri, aşezând-o pe un scaun. De pe toate suprafeţele orizontale din bucătărie, Nac Mac Fulgerii o priveau pe Tiffany.

— Eu sunt. Şi avem aici o minunată harababură. Odihneşte-te un moment, că apoi trebuie să începem să facem...

— Bună dimineaţa, doamnelor. Ăăă, cum se simte?

Tiffany întoarse capul. Miss Poloboc stătea în prag. Părea palidă şi se sprijinea în baston.

— Am stat în pat şi m-am gândit: Ei bine, nu-i niciun motiv pentru care să stau aici, părându-mi rău după mine însămi, zise ea.

Tiffany se ridică în picioare.

— Îmi pare atât de r..., începu ea, dar Miss Poloboc dădu vag din mână.

— N-a fost vina ta, zise ea, aşezându-se cu greutate la masă. Cum te mai simţi? Şi, ca să fim bine înţelese, *cine* eşti tu?

Tiffany roşi.

— Încă sunt eu, cred, bolborosi ea.

— Am ajuns ieri-seară aici şi-am avut grijă de Miss Poloboc, zise doamna Vremerea. Am avut grijă şi de tine, copilă. Vorbeai în somn sau, mai exact, Mâncărici pe Burtă, ce a mai rămas din el, vorbea. Vrăjitorul ăla bătrân a fost chiar de ajutor, având în vedere că nu-i decât un maldăr de amintiri şi obiceiuri.

— Nu înţeleg ce-i cu vrăjitorul, zise Tiffany. Nici cu regina părăsită.

— Nu? se miră vrăjitoarea. Ei bine, un prisăcar colecţionează persoane. Încearcă să le adauge la el însuşi, am putea spune, folosindu-le ca să gândească prin ele. Domnul Mâncărici i-a studiat acum câteva sute de ani şi a întins o capcană ca să prindă unul. În loc de asta, prostănacul de el a fost el însuşi prins de un prisăcar. L-a ucis, în cele din urmă. Pe toţi îi ucide, în cele din urmă. Îşi pierd minţile, într-un fel sau altul, şi nu-şi mai aduc aminte ce trebuie să facă. Dar el păstrează un soi de... copie palidă a lor, un soi de memorie vie... Se uită la expresia nedumerită a lui Tiffany şi ridică din umeri. Ceva ca o fantomă, adăugă ea.

— Şi mi-a lăsat fantomele lui în capul meu?

— Mai degrabă fantomele fantomelor, la drept vorbind, zise doamna Vremerea. Ceva pentru care nu avem un cuvânt, probabil.

Miss Poloboc se cutremură.

— Ei bine, mulţumesc Cerului că ai scăpat de chestia aia, cel puţin, zise ea cu glas tremurat. Ar vrea cineva o ceaşcă bună de ceai?

— Ah, lasă asta în seama noastră! strigă Fură Peoricine, sărind drept în sus. Wullie Flaimuc, tu şi băieţii, ia faceţi un ceai pentru doamne!

— Mulţumim, zise Miss Poloboc firav, iar în spatele ei deja începură să se audă zdroncănituri de vase. Mă simt aşa de stânga... *ce?* Am crezut c-aţi spart toate ceştile când aţi spălat vasele!

— Oh, deah, zise Fură vesel. Da' Wullie a găsit o grămadă de ceşti vechi închise într-un dulap...

— Acel set foarte valoros de porţelan mi-a fost lăsat de un foarte drag prieten! strigă Miss Poloboc.

Sări în picioare şi se întoarse către spălător. Cu o uimitoare repeziciune pentru cineva care era în parte moartă, smulse ceainicul, ceaşca şi farfuriuţa din mâinile picţeilor luaţi prin surprindere şi le ţinu cât de sus putea.

— *Crivens!* zise Fură Peoricine, holbându-se la porţelanuri. Ei, uite *asta* numesc eu mişmaş!

— Îmi pare rău c-am fost atât de brutală, dar au o mare valoare sentimentală! zise Miss Poloboc.

— Domnule Peoricine, tu şi oamenii tăi binevoiţi să vă daţi la o parte de lângă Miss Poloboc şi să *tăceţi din gură!* interveni grăbită doamna Vremerea. Vă rog n-o tulburaţi pe Miss Poloboc cât timp pregăteşte ceaiul!

— Dar ţine în mână..., începu Tiffany, uluită.

— Şi ai s-o laşi şi tu să-şi vadă de treabă, fără să comentezi, copilă! o întrerupse tăios vrăjitoarea.

— *Da, dar a luat ceainicul fără...,* începu o voce.

Capul bătrânei vrăjitoare se răsuci spre ei. Fulgerii se feriră ca arborii îndoiţi de furtună.

— William Flaimuc, zise ea cu răceală, mai e loc în fântâna mea pentru încă vreo doi broscoi, numai că tu nu ai creierul unuia!

— Ahahaha, foarte corect, stăpână, zise Wullie Flaimuc, scoţându-şi bărbia în afară cu mândrie. Te-am dus la faza asta! Eu am creierul unui gândac!

Doamna Vremerea îl fulgeră cu privirea, apoi se întoarse către Tiffany.

— Eu am prefăcut pe cineva într-un broscoi! zise Tiffany. A fost groaznic! N-a încăput în întregime, aşa că l-am strâns într-un soi de balon roz uriaş...

— Lasă asta acuma, zise doamna Vremerea cu o voce deopotrivă brusc foarte îngăduitoare şi obişnuită, care răsună ca un clinchet de clopoţel. Presupun că găseşti lucrurile un pic mai altfel decât erau acasă la tine, nu?

— Ce? Păi, da, acasă niciodată nu mă trezeam..., începu Tiffany surprinsă, apoi văzu că, aproape în poala ei, bătrâna femeie făcea gesturi circulare nebuneşti, care cumva voiau să-i spună: *Continuă să vorbeşti ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.*

Aşadar sporovăiră cu îndârjire despre oi, despre care doamna Vremerea zise că erau foarte lânoase, nu-i aşa, iar

Tiffany răspunse că da, erau, chiar extrem de lânoase, şi doamna Vremerea spuse că aşa auzise şi ea, că erau extrem de lânoase... asta în timp ce toată lumea din odaie n-o scăpa din ochi pe Miss Poloboc...

...făcând ceaiul şi folosindu-şi patru braţe, dintre care două nu mai existau, dar ea nu-şi dădea seama.

Ibricul negru făcu înconjurul odăii şi aparent se potrivi singur în lăcaşul plitei. Ceştile, farfurioarele, linguriţele şi zaharniţa pluteau cu un scop.

Doamna Vremerea se aplecă spre Tiffany.

— Sper că încă te mai simţi... singură? şopti ea.

— Da, mulţumesc. Vreau să spun, am... un soi de... senzaţie că ar mai fi şi ei pe aici, dar nu-mi stau în cale... Ăăă... mai devreme sau mai târziu o să-şi dea seama şi ea... vreau să spun, nu-i aşa?

— Foarte curioasă, într-adevăr, mintea omenească, şopti bătrâna femeie. A trebuit odată să vizitez un sărman tânăr căruia îi căzuse un copac peste picioare. Şi-a pierdut ambele picioare de la genunchi în jos. A fost nevoie să i se cioplească nişte proteze de lemn. Totuşi, i le-au făcut tocmai din copacul cu pricina, ceea ce eu am presupus că-i oferea o oarecare mângâiere, iar el a acceptat ideea destul de bine. Dar îmi amintesc că l-am auzit spunând: „Doamnă Vremerea, încă îmi mai simt degetele de la picioare, uneori". E ca şi cum capul nu s-a împăcat cu gândul celor întâmplate. Şi nu e de parcă ea... ar fi genul de persoană obişnuită în asemenea cazuri, vreau să spun, obişnuia să aibă braţe pe care nu le putea vedea...

— Iată, zise Miss Poloboc, repezindu-se spre ele cu trei ceşti, cu farfurioare şi cu zaharniţa. Una pentru tine, una pentru tine şi una pentru... Oh...

Zaharniţa căzu din mâna invizibilă şi zahărul se împrăştie pe masă. Miss Poloboc se uită la el cu groază, în vreme ce, în mâna cealaltă, care nu era de faţă, o ceaşcă şi o farfurioară tremurau, fără vreun mijloc vizibil de suport.

— Închide ochii, Miss Poloboc!

Şi era ceva în vocea ei, o notă ciudată sau un ton care o făcu şi pe Tiffany să-şi închidă ochii.

— Bun! Acuma, tu ştii că ceaşca este aici, îţi poţi simţi mâna, zise doamna Vremerea, ridicându-se în picioare. Ai încredere în ea! Ochii tăi nu sunt atotcunoscători! Acum, aşază uşurel ceaşca jos... aaaşa, bine. Acum poţi să deschizi ochii, dar

ceea ce vreau eu să faci, aşa, ca un favor pentru mine, este *să-ţi pui mâinile pe care le poţi vedea pe masă, lipite de tăblie.* Exact. Bine. Acum, fără să-ţi iei mâinile de pe masă, du-te până la dulap şi adu-mi şi mie cutia aia de tablă cu biscuiţi, vrei? Întotdeauna îmi place să ronţăi un biscuit la ceai. Mulţumesc foarte mult.

— Dar... dar nu mai pot să fac asta acum...

— Treci peste „nu mai pot”, Miss Poloboc, i-o reteză doamna Vremerea. Nu te gândi la asta, doar fă-o! Mi se răceşte ceaiul!

Aşadar, şi *asta* e tot vrăjitorie, gândi Tiffany. E ca şi vorbitul cu animalele al lui Buni Suferind. E vocea! Aspră şi blândă, rând pe rând, folosind cuvinte scurte pentru porunci şi încurajare, şi continuând să vorbeşti, făcând cuvintele să umple lumea animalului, astfel încât câinii ciobăneşti să te asculte, iar oile speriate să se liniştească...

Cutia cu biscuiţi pluti, îndepărtându-se de dulap. În timp ce se apropia de bătrâna doamnă, capacul se deşurubă şi rămase suspendat în aer, lângă ea. Bătrâna se servi din cutie, cu delicateţe.

— Ooh, de la prăvălia cu Accesorii pentru Ora ceaiului, zise ea, luând patru biscuiţi şi vârându-i repede în buzunar. Foarte elegant.

— E groaznic de greu să faci asta! gemu Miss Poloboc. E ca şi când ai încerca să nu te gândeşti la un rinocer roz!

— Ei şi? se miră doamna Vremerea. Ce-i aşa de special în a nu te gândi la un rinocer roz?

— Este imposibil să nu te gândeşti la unul, dacă îţi spune cineva că n-ar trebui, îi explică Tiffany.

— Ba nu e, zise doamna Vremerea cu hotărâre. Eu nu mă gândesc la vreunul în clipa asta, şi ai cuvântul meu pe chestia asta. Vrei să preiei controlul asupra întregului tău creier, Miss Poloboc. Aşadar, ai pierdut un corp de prisos? Ce altceva înseamnă un alt corp, când totul e zis şi făcut? Doar mai mult de îngrijit, o altă gură de hrănit, mai mult de purtat şi de distribuit pe mobile... pe scurt, o bătaie de cap în plus. Adună-ţi minţile, Miss Poloboc, şi lumea va fi...

Bătrâna vrăjitoare se aplecă spre Tiffany şi-i şopti:

— Cum se numeşte chestia aia care trăieşte în mări, foarte mică, pe care o mănâncă oamenii?

— Crevetă? sugeră Tiffany, un pic zăpăcită.

— Crevetă? Prea bine. Şi lumea va fi creveta ta, Miss Poloboc. Nu doar că vei face mare economie la haine şi mâncare, ceea ce nu-i deloc de dispreţuit, în vremurile astea grele, dar când oamenii or să te vadă mişcând lucrurile aşa prin aer, ei bine, or să spună: „E o vrăjitoare şi jumătate, fără nicio îndoială!” şi or să aibă dreptate. Tu doar păstrează-ţi această îndemânare, Miss Poloboc. Menţine-o. Gândeşte-te la ce ţi-am spus eu. Şi acum stai şi odihneşte-te. O să vedem ce trebuie să facem astăzi. Tu doar fă-mi o listă, iar Tiffany va şti drumul.

— Ei bine, într-adevăr, chiar mă simt... întrucâtva zdruncinată, zise Miss Poloboc, cu mintea preocupată, dându-şi la o parte părul din ochi cu o mână invizibilă. Stai să văd... ai putea numai să treci puţin pe la domnul Umbreluş, şi pe la doamna Anapoda, şi pe la tânărul Boit, şi să vezi ce mai face vânătaia doamnei Târgoveţ, şi să-i duci nişte alifie Numărul Cinci domnului Văcaru, şi să-i faci o vizită scurtă bătrânei doamne Vânător, la Colţul Ştrengăresc şi... ei, pe cine am uitat?...

Tiffany îşi dădu seama că-şi ţinea respiraţia. Fusese o zi oribilă, şi o noapte îngrozitoare, dar ceea ce se închega din bucăţele şi-şi aştepta rândul pe limba lui Miss Poloboc avea să fie, cumva, mai rău decât orice.

— ...Ah, da, să schimbi o vorbă cu Miss Oiştengard la Stâncagoală, şi apoi probabil va trebui să vorbeşti şi cu doamna Oiştengard, de asemenea, şi apoi să laşi doar câteva pachete în drum, cele din coşul meu, am scris pe ele pentru cine sunt. Şi cred că asta-i tot... oh, nu, aiurită ce sunt, aproape c-am uitat... şi trebuie să treci şi pe la domnul Ţesător.

Tiffany dădu drumul aerului din piept. Chiar nu voia. Mai degrabă n-ar mai fi respirat niciodată, decât să dea ochii cu domnul Ţesător şi să deschidă o casetă goală.

— Eşti sigură că... eşti într-adevăr în apele tale, Tiffany? întrebă Miss Poloboc, iar Tiffany se agăţă de această scuză ca de un colac de salvare, ca să nu se ducă.

— Păi, adevărul e că mă simt un pic..., începu ea, dar doamna Vremerea o întrerupse cu:

— Nu mai are nimic, Miss Poloboc, în afară de ecouri. Prisăcarul a plecat din casa asta, crede-mă.

— Serios? se miră Miss Poloboc. Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar cum de poţi fi atât de sigură?

Doamna Vremerea arătă spre masă. Fir cu fir, zahărul risipit se rostogolea pe tăblia mesei şi cădea în zaharniţă.

Miss Poloboc plesni tare din palme.

— Ah, *Oswald,* zise ea, cu faţa numai zâmbet, te-ai întors!

Miss Poloboc, şi probabil şi Oswald, le petrecură cu privirea la plecare, din poartă.

— O să fie în regulă cu omuleţii tăi ţinându-i companie, zise doamna Vremerea, când ea şi Tiffany se întoarseră şi o porniră pe drumeagul ce ducea spre pădure. S-ar putea să fie şansa ei, ştii, să fie pe jumătate moartă.

Tiffany era şocată.

— Cum poţi fi atât de crudă?

— O să câştige mai mult respect, când oamenii or s-o vadă mişcând lucrurile prin aer. Respectul e hrana şi băutura pentru o vrăjitoare. Fără respect, nu obţii nimic. Şi până acum n-a căpătat prea mult, Miss Poloboc a noastră.

Asta era adevărat. Oamenii n-o respectau pe Miss Poloboc. O plăceau, fără să se gândească de ce, şi asta era tot. Doamna Vremerea avea dreptate, iar Tiffany îşi dori să nu fi avut.

— Şi atunci de ce dumneata şi Miss Tick m-aţi trimis la ea? întrebă ea.

— Pentru că ea iubeşte lumea, zise vrăjitoarea, privind drept înainte. Îi pasă de oameni. Chiar şi de cei proşti, vreau să zic, de băloşi, de mamele cu prunci mucoşi şi fără minte, de cei fără nicio valoare, de tonţii şi de neghiobii ce-o tratează ca pe un soi de servitoare. Ei, *asta* numesc eu magie – să vezi toate astea, să ai de-a face cu toate astea, şi totuşi să mergi mai departe. Să stai toată noaptea la căpătâiul vreunui sărman bătrân care părăseşte lumea asta, să alini cât poţi o astfel de suferinţă, să le alungi groaza, să-i vezi plecaţi în siguranţă pe drumul lor... şi apoi să-i speli, să-i întinzi, să-i găteşti pentru înmormântare, s-o ajuţi pe văduva care plânge să strângă patul şi să spele cearşafurile – ceea ce nu este, dă-mi voie să ţi-o spun, nicicum o însărcinare pentru firile slabe – şi să rămâi în picioare şi în noaptea următoare, ca să priveghezi sicriul înainte de înmormântare, şi apoi să te întorci acasă, să te aşezi pentru cinci minute, înainte să vină vreun om strigând *furios* şi bătând cu pumnii în uşa ta, fiin’că nevastă-sa are greutăţi la naşterea primului lor copil, iar moaşa care se află la ea s-a pierdut cu firea, şi atunci să te ridici, să-ţi iei geanta şi să porneşti iar la

drum... Noi facem toate astea, în felul nostru, ba ea o face chiar mai bine decât mine, dacă e s-o mărturisesc cu mâna pe inimă. Asta e rădăcina, inima, sufletul şi miezul vrăjitoriei, şi nimic altceva. Sufletul şi miezul! Doamna Vremerea bătu cu pumnul în palmă, subliniind cuvintele: Sufletul... şi... *miezul!*

Ecourile se întoarseră dinspre copaci, în liniştea brusc aşternută. Chiar şi cosaşii de alături de potecă se opriseră din târâit.

— Iar doamna Urechelniţă, zise doamna Vremerea, cu vocea scăzându-i până la mârâit, *doamna Urechelniţă* le spune fetelor ei că e vorba despre echilibrul cosmic, şi stele, şi cercuri, şi culori, şi baghete magice şi... şi *jucării,* nimic altceva decât jucării. Pufni. Oh, aş îndrăzni să zic că toate sunt foarte bune ca *decoruri,* ceva plăcut de privit, în timp ce munceşti, ceva cu care să iei ochii, dar începutul şi sfârşitul, *începutul şi sfârşitul,* înseamnă să-i ajuţi pe oameni când viaţa le este pe muchie de cuţit. Chiar şi pe oamenii pe care nu-i înghiţi. Cu stelele e simplu, cu oamenii e mai greu.

Se opri din vorbă. Trecură alte câteva secunde până când păsările să înceapă din nou să ciripească.

— Oricum, asta cred eu, adăugă ea cu tonul cuiva care bănuieşte că s-ar putea să fi mers ceva mai departe decât ar fi dorit.

Se întoarse în loc, când Tiffany nu zise nimic, şi văzu că se oprise şi stătea în drum arătând ca o curcă plouată.

— Te simţi bine, copilă? zise ea.

— Eu am fost! gemu Tiffany. Prisăcarul am fost eu! N-a gândit cu ajutorul creierului meu, ci mi-a folosit gândurile! A folosit ce a găsit în capul meu! Toate insultele acelea, toată acea... înghiţi nodul din gât. Acea... răutate. Totul am fost eu, mai...

— *...mai puţin* părticica aceea din tine care era încuiată pe dinăuntru, zise doamna Vremerea cu asprime. Adu-ţi aminte de asta!

— Da, dar presupunând..., începu Tiffany, căznindu-se să-şi scoată tot năduful.

— Părticica blocată era cea importantă, zise doamna Vremerea. Să înveţi cum să nu faci unele lucruri e aproape la fel de greu ca şi să înveţi *cum* să le faci. Poate chiar mai greu. S-ar vedea mult mai mulţi broscoi pe lumea asta, dacă n-aş şti cum

să *nu* îi prefac pe oameni în broscoi. Şi mari baloane roz, de asemenea.

— Te rog, zise Tiffany, înfiorându-se.

— De aceea facem noi toate vizitele astea prin ţinut, şi doftoriceala şi celelalte, zise doamna Vremerea. E drept, şi pentru că asta-i face pe oameni o idee mai buni, bineînţeles. Dar când o faci, te strămuţi în miezul tău, aşa că n-ai să te clatini. Te ancorează. Te păstrează umană, te opreşte să cârâi de pomană. Întocmai cum făcea bunica ta cu oile ei, care sunt, după părerea mea, la fel de stupide, de năbădăioase şi de nerecunoscătoare ca şi oamenii. Tu crezi că ai aruncat o privire asupra ta şi ai descoperit că eşti rea? Ha! Eu am văzut ce înseamnă răutatea, iar tu nu eşti nici măcar pe aproape de ea. Acuma, vrei să încetezi să te văicăreşti?

— Ce? izbucni Tiffany.

Doamna Vremerea râse la furia subită a lui Tiffany.

— Da, eşti o vrăjitoare până-n vârful ghetelor, zise ea. Eşti tristă şi, dincolo de asta, te priveşti în timp ce eşti tristă şi te gândeşti: „Oh, biata de mine”, iar dincolo de *asta,* eşti furioasă pe *mine* pentru că nu-ţi spun „Hai, lasă, biata de tine.” Atunci, dă-mi voie să vorbesc cu Gândul ăla de-al Treilea, pentru că asta vreau să aud de la o fată care s-a dus să se bată cu o regină a spiriduşilor, fără altă armă decât o tigaie, şi nu smiorcăielile unei copile căreia îi e milă de ea însăşi şi se tăvăleşte în mizerie!

— Ce? Eu *nu* mă tăvălesc în mizerie! strigă Tiffany, ducându-se drept spre ea, până când se apropie la doar câţiva inchi de faţa ei. Şi ce-a fost toată povestea aceea despre a te purta frumos cu oamenii, ai?

Deasupra capetelor, frunzele căzeau din copaci.

— Asta nu contează pentru o vrăjitoare de alt soi, în special una ca tine! se răsti doamna Vremerea, împungând-o în piept cu un deget tare ca un ciot de lemn.

— Oho? Şi asta ce-o mai vrea să-nsemne?

Un cerb trecu în galop prin pădure. Vântul începu să bată.

— Una care nu e atentă, copilă!

— Păi, ce-am pierdut eu şi *ai văzut* tu..., babo?

— Oi fi eu babă, dar îţi spun că prisăcarul este încă prin preajmă! Tu doar l-ai scos afară! răcni doamna Vremerea.

Păsările se ridicară în zbor de prin copaci, speriate.

— Ştiu! ţipă Tiffany.

— Oh, da? Chiar ştii? Şi de unde ştii asta?

— Pentru că există o parte din mine încă în el! O parte din mine despre care mai bine n-aş mai şti, mulţumesc! Îl pot *simţi* pe aici, pe undeva! În orice caz, de unde ştii *tu?*

— Pentru că sunt o vrăjitoare a naibii de bună, d-aia, rânji doamna Vremerea, în timp ce iepurii săpau mai adânc în vizuinile lor, ca să scape din calea lor. Şi ce vrei să fac eu în privinţa creaturii aceleia, cât stai tu aici şi te smiorcăi, ai?

— Cum îndrăzneşti? Cum *îndrăzneşti?* E responsabilitatea mea! Mă descurc eu cu ea, mulţumesc frumos!

— Tu? Cu un prisăcar? O să ai nevoie de mai mult decât o tigaie! Ei nu pot fi omorâţi!

— O să găsesc eu o cale! O vrăjitoare o scoate la capăt cu făpturile din altă lume!

— Ha! Mi-ar plăcea să te văd încercând!

— Am s-o fac! strigă Tiffany.

Începu să plouă.

— Oh, vasăzică ştii cum să-l ataci, nu-i aşa?

— Nu vorbi prostii! Nu pot! El se poate ţine totdeauna departe din calea mea! Poate chiar să se scufunde în pământ! Dar o să vină să mă caute, înţelegi? Pe *mine,* şi pe nimeni altcineva! O *ştiu!* Şi, de data asta, o să fiu pregătită!

— Zău, o să fii? zise doamna Vremerea, încrucişându-şi braţele.

— Da!

— *Când?*

— Acum!

— Nu!

Bătrâna vrăjitoare ridică o mână.

— Pacea să fie peste locul acesta, zise ea, liniştit. Vântul se opri. Ploaia încetă. Nu, nu încă, mai zise ea, iar pacea se pogorî din nou peste pădure. Nu atacă încă. Nu crezi că asta-i ciudat? Şi-ar linge rănile, dac-ar avea o limbă. Iar tu nu eşti încă pregătită, orice-ai crede tu. Nu! Avem altceva de făcut, nu-i aşa?

Tiffany rămăsese fără grai. Valul de furie din lăuntrul ei era atât de fierbinte încât îi arsese urechile. Dar doamna Vremerea zâmbea. Cele două fapte nu se potriveau deloc.

Gândul ei Dintâi zise: Tocmai am avut o ceartă aprinsă cu doamna Vremerea! Se zice că dac-o tai cu un cuţit, n-ar sângera până ce n-ar vrea ea să sângereze! Se zice că dacă nişte vampiri ar încerca s-o muşte *pe ea,* ar începe cu toţii să implore să li se

dea ceai şi biscuiţi. Ea poate face orice, poate fi oriunde! Iar eu am numit-o babă!

Gândul ei de-al Doilea zise: Ei bine, este.

Gândul ei de-al Treilea zise: Da, *este.* Este doamna Vremerea. Şi ea te ţine mânioasă. Eşti plină de mânie şi nu mai e în tine loc de frică.

— Să faci bine să-ţi păstrezi furia aia, zise doamna Vremerea, de parcă îi citea în minte ca într-o carte deschisă. Închide-o în inima ta, adu-ţi aminte de unde vine, adu-ţi aminte forma ei, salveaz-o până când vei avea nevoie de ea. Dar acum lupul e undeva acolo, în pădure, şi tu trebuie să ai grijă de turmă.

E vocea, gândi Tiffany. Ea chiar vorbea cu oamenii ca Buni Suferind cu oile, cu excepţia faptului că abia de blestema. Dar mă simt... mai bine.

— Mulţumesc, zise ea.

— Şi asta îl include şi pe domnul Ţesător.

— Da, zise Tiffany. Ştiu.

Capitolul 10

Craiul tomnatic

A fost o zi... interesantă. Toată lumea din munţi auzise despre doamna Vremerea. Dacă nu aveai respect, zicea ea, nu aveai nimic. În ziua aceea, ea îl avu pe tot. Şi o parte din el se răsfrânse şi asupra lui Tiffany.

Erau tratate ca nişte capete încoronate – nu de soiul celor pe care le detronezi ca să le decapitezi sau ca să li se facă un semn de ocară cu un fier înroşit în foc, ci de celălalt soi, când oamenii pleacă ameţiţi, spunând: „Ea chiar mi-a dat bună ziua, foarte binevoitoare! N-o să-mi mai spăl niciodată mâna pe care mi-a strâns-o ea!”

Mulţi dintre cei pe care îi întâlniră nu se spălau pe mâini defel, se gândi Tiffany, cu ifosele unei lăptărese. Dar oamenii se buluceau în faţa uşilor colibelor, privind şi ascultând, iar unii se apropiau pe furiş de Tiffany, ca să spună lucruri ca: „I-ar plăcea o ceaşcă de ceai? Am spălat ceaşca noastră!” Iar în grădina fiecărei case pe lângă care treceau, Tiffany observă că stupii albinelor fremătau deodată de activitate.

Ea lucra mai departe, încercând să rămână calmă, încercând să se gândească la ceea ce făcea, îndeplinea munca de doftoriceală cât de bine putea, iar dacă era vorba despre ceva care supura, atunci doar se gândea la cât de plăcut va fi când va termina. Simţea că doamna Vremerea n-ar fi încuviinţat această atitudine. Dar lui Tiffany nu-i mai plăcea nici de ea prea mult. Minţea tot... *nu spunea adevărul* tot timpul.

De pildă, era privata familiei Boit. Miss Poloboc le explicase cu răbdare domnului şi doamnei Boit, în mai multe rânduri, că era mult prea aproape de fântână, şi de aceea apa de băut era plină de nişte animăluţe mici, mici de tot, care le îmbolnăveau copiii. Ei ascultaseră cu foarte mare atenţie, de fiecare dată când auziseră mustrarea, şi totuşi nu mutaseră privata nici până acum. Dar doamna Vremerea le spuse că bolile le provocau nişte goblini, care erau ademeniţi de miros, iar când veni vremea să plece de la ei din casă, domnul Boit împreună cu vreo trei prieteni de-ai lui deja săpau o nouă fântână, în capătul celălalt al grădinii.

— Dar e într-adevăr provocată de animăluţele mici, ştii, zise Tiffany, care odată îi plătise un ou unui profesor ambulant, doar

ca să stea la coadă şi să se uite prin **„Amuţitorul Aparat Mikroscopic! O Grădină Zoologică în fiecare picătură de apă dintr-o baltă!”** Era să leşine a doua zi de sete. Unele dintre animăluţe erau *păroase.*

— Adevărat? zise doamna Vremerea sarcastică.

— Da. E-adevărat. Iar Miss Poloboc e încredinţată că e bine să le spui adevărul.

— Bine. E o femeie cinstită şi de toată isprava, zise doamna Vremerea. Dar eu susţin că trebuie să le spui oamenilor o poveste pe care s-o poată pricepe. În cazul de faţă, am socotit că ar trebui să schimbi chiar multe pe lume şi poate chiar să-l dai de pereţi pe domnul Boit, cu capul ăla de grăsan stupid al lui, de vreo câteva ori, până să te creadă că te poţi îmbolnăvi dacă bei animăluţe mici, invizibile. Şi cât ai fi făcut tu asta, copiii ăia ai lui s-ar fi îmbolnăvit mai rău. Dar goblinii, vezi tu, au însemnat o explicaţie *astăzi.* O poveste duce la rezolvarea problemei. Şi când am s-o văd pe Miss Tick, mâine, am să-i spun că e timpul ca profesorii ambulanţi să înceapă să urce şi aici.

— Bine, zise Tiffany, cu neplăcere, dar să-i spui domnului Umbreluş, cizmarul, că durerea lui de piept o să treacă dacă o să se ducă pe jos până la cascada de la Stânca Prăvălită, în fiecare zi, timp de o lună, să arunce trei pietricele lucitoare în râu, pentru spiritele apelor! Asta nu mai e doftoriceală!

— Nu, dar el crede că e. Omul stă prea mult timp cocârjat. O plimbare de cinci mile în aer curat, în fiecare zi, timp de o lună, o să-l îndrepte de-o să-l vezi verde ca bradul!

— Oh, zise Tiffany. Altă poveste?

— Dacă vrei tu, zise doamna Vremerea, şi ochi-i scăpărară. Nu se ştie niciodată, poate că spiritele apelor or să-i fie recunoscătoare pentru pietricele.

Se uită pieziş la expresia feţei lui Tiffany şi o bătu prieteneşte pe umăr.

— Nu-ţi face griji, domnişoară, zise ea. Priveşte lucrurile în felul ăsta. Mâine, misiunea ta este să schimbi lumea, făcând-o un loc mai bun. Astăzi, misiunea mea este să am grijă ca toată lumea să trăiască până atunci.

— Ei bine, eu cred..., începu Tiffany, dar se opri.

Îşi ridică privirile spre fâşia de pădure dintre micile ogoare din vale şi pajiştile abrupte de pe coastele munţilor.

— E încă aici, zise ea.

— Ştiu, zise doamna Vremerea.

— Dă târcoale, dar se ţine departe de noi.

— Ştiu, repetă doamna Vremerea.

— Ce-şi închipuie că face?

— Are în el o parte din tine. *Tu* ce-ţi închipui că face?

Tiffany încercă să gândească. De ce nu ataca? Oh, va fi ea mai bine pregătită, de data asta, dar el era puternic.

— Poate că aşteaptă până mă supăr din nou, zise ea. Dar mă tot gândesc la ceva. N-are niciun sens. Mă tot gândesc la... trei dorinţe.

— Dorinţe să ce?

— Nu ştiu. Pare o prostie.

Doamna Vremerea se opri.

— Nu, nu este, zise ea. E o parte profundă a ta care încearcă să-ţi trimită un mesaj. Doar ţine minte, pentru că acum...

Tiffany oftă.

— Da, ştiu. Domnul Ţesător.

Nimeni nu s-a apropiat vreodată de vreo peşteră a dragonilor cu mai mare precauţie ca Tiffany de căsuţa din mijlocul grădinii năpădite de buruieni.

Se opri la poartă şi se uită înapoi, dar doamna Vremerea dispăruse, diplomatic. Probabil găsise pe cineva să-i dea o ceaşcă de ceai şi-un biscuit dulce, gândi ea. Din asta trăia ea!

Deschise poarta şi porni pe alee.

Nu puteai spune: E vina mea. Nu puteai spune: E responsabilitatea mea.

Puteai spune: O scot eu la capăt cu asta.

Nu era neapărată nevoie să vrei s-o faci. Dar trebuia s-o faci.

Tiffany trase adânc aer în piept şi păşi în căsuţa întunecoasă.

Domnul Ţesător, în fotoliul lui, era imediat în spatele uşii şi dormea dus, arătându-i lumii o gură căscată, plină de dinţi galbeni.

— Hm... bună ziua, domnule Ţesător, zise Tiffany cu glas tremurător, dar probabil nu destul de tare. Am, ăăă, trecut pe aici doar să văd dacă tu, dacă totul e... e în regulă...

Se auzi totuşi un sforăit, şi bătrânul se trezi, plescăind din buze, ca să-şi scoată somnul din gură.

— Oh, tu eşti, zise el. Bună ziua şi ţie.

Se ridică puţin mai drept în fotoliu şi începu să se uite afară, prin uşa deschisă, fără s-o mai ia în seamă.

Poate că n-o să întrebe, se gândi ea, în timp ce spăla, ştergea praful, bătea pernele, umflându-le, şi, ca să tragă de timp cumva, golea comoda. Dar aproape că ţipă când braţul se întinse şi-i apucă încheietura mâinii, iar bătrânul îi aruncă privirea lui imploratoare.

— Să verifici puţin cutia, Mary, vrei? Înainte de a pleca. Fiindcă am auzit nişte zornăituri noaptea trecută, înţelegi. Poate că a intrat vreunul dintre hoţii ăia ca şerpii.

— Da, domnule Ţesător, zise Tiffany, în timp ce gândea: *NuvreausăfiuaiciNuvreausăfiuaici!*

Trase cutia afară. N-avea de ales.

O simţi grea. Se ridică în picioare şi îi scoase capacul.

După scârţâitul balamalelor, urmase o tăcere.

— Te simţi bine, bombonică? întrebă domnul Ţesător.

— Hm..., zise Tiffany.

— E totul la locul lui, nu-i aşa? zise bătrânul, îngrijorat.

Tiffany îşi simţea mintea ca pe-o copaie cu clei.

— Hm... e totul aici, izbuti ea să îngaime. Hm... şi acum e totul de *aur,* domnule Ţesător.

— Aur? Ha! Nu mă duce cu preşul, bombonico. Niciun ban de aur nu mi-a căzut vreodată în mână!

Tiffany puse cutia în poala bătrânului, cât de blând putu, iar el se holbă la banii dinăuntru.

Tiffany recunoscuse monedele vechi. Picţeii mâncau de pe ele, în tumul. Avuseseră cândva şi chipuri gravate pe ele, dar erau prea tocite ca să le mai desluşeşti acuma.

Însă aurul era aur, cu sau fără chipuri.

Îşi întoarse capul repede şi fu sigură că zăreşte ceva mic şi cu părul roşu dispărând în umbră.

— Măi să fie, zise domnul Ţesător. Măi să fie. Şi asta păru să epuizeze tot ce avea de zis pentru o bucată de vreme. Apoi spuse: Sunt mult prea mulţi bani aici pentru o înmormântare. Nu-mi aduc aminte să fi pus deoparte chiar atâţia. Socotesc c-ai putea înmormânta un *rege* cu tot bănetul ăsta.

Tiffany înghiţi în sec. Nu putea lăsa lucrurile aşa. Pur şi simplu nu putea.

— Domnule Ţesător, trebuie să vă spun ceva, zise ea.

Şi îi povesti. Îi povesti totul, nu doar părţile frumoase. El o ascultă cu atenţie.

— Măi să fie, e foarte interesant, zise el, când ea termină.

— Hm... îmi pare rău, zise Tiffany.

Nu-i veni altceva în minte.

— Prin urmare, ceea ce spui tu, nu-i aşa, e că din pricină că te-a silit creatura aia să-mi iei banii de înmormântare, nu-i aşa, crezi că prietenii ăia ai tăi, spiriduşii, mi-au umplut cutia mea veche cu aur, ca să nu ai tu necazuri, nu-i aşa?

— Aşa cred, zise Tiffany.

— Ei bine, atuncea se pare că trebuie să-ţi mulţumesc, spuse domnul Ţesător.

— *Ce?*

— Ei bine, mi se pare că, dacă tu n-ai fi luat monedele alea de argint şi de aramă, n-ar fi rămas loc pentru banii ăştia de aur, nu-i aşa? zise domnul Ţesător. Şi n-aş crede că bătrânul rege de acolo, de pe dealurile tale, mai are nevoie de ăştia, acum.

— Da, dar...

Domnul Ţesător vârî mâna adânc în cutie şi scoase un ban de aur care valora cât toată coliba sa.

— Atunci, uite ceva şi pentru tine, fetiţo, zise el. Să-ţi cumperi nişte panglici sau ce vrei tu...

— Nu! Nu pot! N-ar fi drept! protestă Tiffany, cu disperare.

Nu ieşise *deloc* cum voise ea!

— N-ar fi drept, zici? făcu domnul Ţesător, iar ochii lui strălucitori îi aruncară o privire lungă, pătrunzătoare. Ei bine, atunci, hai să-i zicem răsplată pentru micul comision pe care o să mi-l îndeplineşti, eh? O să te duci în odaia de sus, cum urci scara, ceea ce eu nu mai pot face, şi-o să aduci costumul negru, care atârnă în cui, în spatele uşii, şi o cămaşă curată, pe care o găseşti în scrinul de la capul patului. Şi o să-mi lustruieşti ghetele, la asta o să te ajut şi eu, deşi cred c-aş putea să fac singur toată treaba. Fiin'că, vezi tu, sunt mult prea mulţi bani ca să cumperi înmormântarea unui om, dar socot că o să fie de ajuns ca să-l însori, aşa că o să-ţi cer să-i propui văduvei Tuse să se mărite cu mine!

Ultima frază necesită ceva timp ca să fie înţeleasă, după care Tiffany întrebă:

— Dumneata?

— Da, eu, zise domnul Ţesător, căznindu-se să se ridice în picioare. E o femeie de toată isprava, care ştie să facă o foarte cuviincioasă plăcintă de viţel-cu-ceapă şi care are toţi dinţii în

gură. Ştiu asta, pentru că mi i-a arătat. Băiatul ei cel mic i-a adus un set de dinţi falşi, scumpi, cumpăraţi de-a gata, de la magazin, tocmai din oraşul cel mare, şi arată foarte frumos, cu ei puşi. A avut marea bunătate să mi-i împrumute şi mie, într-o zi, când aveam o bucată îndărătnică de carne de porc de rezolvat, iar un bărbat nu uită o bunătate de genul ăsta.

— Ăăă... nu crezi c-ar trebui să mai chibzuieşti la asta? zise Tiffany.

Domnul Ţesător râse.

— Să chibzuiesc? N-am de ce să mai *chibzuiesc* la asta, domnişorică! Cine eşti tu să-i spui unui bătrân ca mine că ar trebui să mai chibzuiască? Am nouăzeci şi unu de ani, eu! Trebuie să fiu gata de acţiune! De altfel, am motive să cred, după sclipirea din ochii ei, că văduva Tuse n-o să strâmbe din nas la propunerea mea. Am văzut, de-a lungul anilor, o mulţime de sclipiri în ochi, iar asta a ei a fost una bună. Şi aş îndrăzni să spun că să te trezeşti deodată stăpân pe o cutie cu aur o să umple crăpăturile, cum ar fi zis bătrânul meu tată.

Îi luă zece minute domnului Ţesător să se schimbe, cu o grămadă de eforturi şi blesteme, refuzând orice ajutor din partea lui Tiffany, căreia îi ceruse să stea cu spatele şi să-şi acopere urechile cu palmele. Apoi trebui să-l ajute să iasă în grădină, unde îşi aruncă bastonul şi arătă cu degetul spre bălării.

— Şi o să vă cosesc pe toate, până la ultima, mâine! strigă el, triumfător.

La poarta grădinii, se prinse cu mâinile de stâlp şi se îndreptă de spate, aproape vertical, gâfâind.

— Bine, zise el, doar puţin neliniştit. Acum ori niciodată. Arăt OK, nu-i aşa?

— Arăţi foarte bine, domnule Ţesător.

— Totu-i curat? Totul e la locul lui?

— Ăăă... da, zise Tiffany.

— Cum îmi stă părul?

— Ăăă... nu mai ai niciun fir, domnule Ţesător, îi aminti ea.

— Ah, aşa-i. Da, e adevărat. Va trebui să cumpăr una d-alea cum le zice, de arată ca o căciulă făcută din păr? Am destui bani pentru una d-alea, ce crezi?

— O perucă? Poţi să cumperi o mie, domnule Ţesător!

— Ha! Aşa-i. Ochii lui lucioşi se plimbară pe deasupra grădinii. A înflorit vreo floare? Nu văd prea bine... Ah...

ochilăroşi, am văzut unii odată, făcuţi din sticlă, te fac să vezi ca la început. Ăştia-mi trebuie... am destul pentru ochilăroşi?

— Domnule Ţesător, zise Tiffany, ai destul pentru *orice.*

— Ei, bate-te-ar norocu'! zise domnul Ţesător. Dar în clipa asta am nevoie de un *bouquet* de flori, fetiţo. Nu pot să mă duc în peţit fără flori şi nu zăresc niciuna. N-a mai rămas nimic?

Câţiva trandafiri mai rezistaseră printre bălăriile şi măceşii din grădină. Tiffany luă un cuţit din bucătărie şi-i adună într-un buchet.

— Ah, bine aşa, zise el. Flori tomnatice, întocmai ca şi mine!

Le ţinu strâns în mâna liberă, apoi deodată se încruntă, amuţi şi rămase neclintit ca o statuie.

— Ce bine-ar fi fost dacă Toby al meu şi Mary a mea ar fi putut să vină la nuntă, zise el, încetişor. Dar sunt morţi, ştii.

— Da, zise Tiffany, ştiu, domnule Ţesător.

— Şi mi-aş putea dori ca şi Nancy să mai fie în viaţă, deşi având în vedere că nădăjduiesc să mă însor cu o altă femeie, asta n-ar fi o dorinţă prea cuviincioasă, poate. Ha! Aproape toată lumea a murit! Domnul Ţesător se uită lung la buchetul de flori, o vreme, apoi se îndreptă din nou de spate. Totuşi, nu putem face nimic în privinţa asta, nu-i aşa? Nici măcar cu o cutie plină cu aur!

— Nu, domnule Ţesător, zise Tiffany, cu glas înecat.

— Oh, nu plânge, bombonică! Soarele străluceşte, păsărelele ciripesc şi trecutul nu se mai poate schimba, este? zise domnul Ţesător, înveselit. Iar văduva Tuse aşteaptă!

Pentru o clipă, păru să dea din colţ în colţ, apoi îşi drese glasul.

— Nu *miros* prea rău, nu-i aşa? întrebă el.

— Ăăă... numai a naftalină, domnule Ţesător.

— Naftalină? Naftalina e OK. Bine, atunci! Timpul trece!

Folosindu-se doar de un băţ, agitând braţul celălalt, cu florile, prin aer, ca să-şi ţină echilibrul, domnul Ţesător porni cu o surprinzătoare viteză.

— Ei bine, zise doamna Vremerea, când, cu haina fluturând în vânt, el dispăru după colţ. A fost drăguţ, nu-i aşa?

Tiffany se uită repede în jur. Doamna Vremerea încă nu se vedea pe nicăieri, dar se afla undeva nevăzută. Tiffany îşi miji ochii la ceea ce cu siguranţă era un zid vechi de grădină, cu nişte iederă crescută peste el, şi abia atunci bătrâna vrăjitoare se mişcă, astfel încât s-o vadă. Nu făcuse nimic cu hainele ei, nu

făcuse niciun fel de magie, după câte ştia Tiffany, ci pur şi simplu... se dizolvase.

— Ăăă, da, zise Tiffany, scoţându-şi o batistă şi suflându-şi nasul.

— Dar te îngrijorează, continuă vrăjitoarea. Crezi că *n-ar fi trebuit* să se sfârşească aşa, este?

— Nu! zise Tiffany, cu aprindere.

— Ar fi mai bine dacă el ar fi înmormântat în vreun sicriu vechi, plătit de parohie, crezi tu.

— Nu! Tiffany îşi frământă mâinile. Doamna Vremerea înţepa mai tare ca un câmp cu spini. Dar... adevărat, nu mi se pare... cinstit. Vreau să spun, mi-aş fi dorit ca Fulgerii să nu fi făcut asta. Sunt sigură că aş fi putut... s-o scot eu la capăt cumva, să pun deoparte...

— E o lume nedreaptă, copilă. Fii fericită că ai prieteni.

Tiffany îşi ridică privirile spre vârfurile copacilor.

— Da, zise doamna Vremerea. Dar nu acolo.

— Eu plec, zise Tiffany. M-am gândit eu bine, şi plec.

— O coadă de mătură? zise doamna Vremerea. El nu se mişcă prea repede...

— Nu! Şi unde aş putea să zbor? Acasă? Nu vreau să-l duc după mine acolo. Şi, oricum, nu pot zbura mereu cu el pe urmele mele! Când el... când eu o să-l întâlnesc, nu vreau să fie în apropiere de oameni, înţelegi? Ştiu eu ce... ce poate face, dacă e furios! A ucis-o pe jumătate pe Miss Poloboc!

— Şi dacă te urmăreşte?

— Prea bine! O să-l duc pe undeva pe-acolo, sus! şi Tiffany arătă spre munţi.

— Singură?

— N-am de ales, nu-i aşa?

Doamna Vremerea îi aruncă o privire care dură mai mult decât era necesar.

— Nu, zise ea. N-ai de ales. Dar nici eu n-am. De aceea o să vin cu tine. Nu protesta, domnişoară. Cum mă vei opri, eh? Oh, asta-mi aduce aminte... că vânătăile acelea misterioase cu care se pricopseşte doamna Târgoveţ sunt de la faptul că domnul Târgoveţ o bate, şi că tatăl copilului domnişoarei Oiştengard este tânărul Fred Anapoda. Poţi să-i spui asta şi lui Miss Poloboc.

În timp ce vorbea, o albină îi zbură din ureche.

Momeală, gândi Tiffany câteva ore mai târziu, în timp ce se îndepărtau de căsuţa lui Miss Poloboc, apucând-o către înălţimile golaşe ale munţilor. Mă întreb dacă eu sunt momeală, cum se făcea în zilele de demult, când vânătorii priponeau câte un miel sau un ied într-un loc, doar pentru a-i atrage pe lupi într-acolo.

Are ea un plan să-l ucidă pe prisăcar. *Ştiu* eu. A pus ea la cale ceva. El o să vină după mine, iar ea doar o să fluture din mână.

Trebuie să creadă despre mine că-s bătută-n cap.

Se certaseră, fireşte. Dar doamna Vremerea făcuse o remarcă urâcioasă. Îi trântise: *Ai unsprezece ani.* Exact aşa. Ai unsprezece ani şi ce-o să le spună Miss Tick părinţilor tăi? Îmi pare rău pentru Tiffany, dar am lăsat-o să plece de una singură, ca să se lupte cu un monstru străvechi, care nu poate fi ucis, şi ceea ce a mai rămas din ea e în borcanul ăsta?

Miss Poloboc se alăturase şi ea discuţiei, în acel punct, aproape în lacrimi.

Dacă Tiffany n-ar fi fost o vrăjitoare, ar fi bocit în gura mare că toată lumea era atât de *nedreaptă.*

De fapt, erau foarte drepte. Ştia că erau drepte. Nu se gândeau numai la ea, dar şi la ceilalţi oameni, iar Tiffany se ura – ce-i drept, foarte puţin – pentru că ea una nu se gândea. Dar fusese o viclenie din partea lor să-şi aleagă tocmai acest moment ca să fie drepte. Tocmai *asta* era nedrept.

Nimeni nu-i spusese că avea doar nouă ani, când se dusese în Tărâmul Basmelor înarmată doar cu o tigaie. Da, recunoştea că nimeni altcineva nu ştiuse că se ducea acolo, în afară de Nac Mac Fulgeri, iar ea era mult mai înaltă decât ei. Oare s-ar mai fi dus, dac-ar fi ştiut cum avea să fie acolo? se întreba ea.

Da. S-ar fi dus.

Şi ai de gând să-l înfrunţi pe prisăcar, chiar dacă nu ştii cum să-l învingi?

Da. O să-l înfrunt. Mai există încă o parte din mine în el. Poate c-o să fiu în stare să fac ceva…

Dar nu eşti, chiar şi foarte puţin, bucuroasă că doamna Vremerea şi Miss Poloboc au câştigat disputa şi că acum pleci tu foarte curajoasă, dar se întâmplă să fii însoţită, *complet* împotriva voinţei tale, de cea mai puternică vrăjitoare în viaţă?

Tiffany oftă. Era groaznic când propriile-ţi gânduri încercau să te încolţească.

Fulgerii nu protestaseră la hotărârea ei de a pleca să-l caute pe prisăcar. Dar protestaseră că nu li se îngăduia să vină cu ea. Se simţiseră jigniţi, ştia ea. Dar, aşa cum zisese doamna Vremerea, ăsta era un adevărat mişmaş de vrăjitoare şi nu încăpea loc şi pentru Fulgeri. Dacă prisăcarul avea să apară acolo, nu într-un vis, ci de-adevăratelea, n-avea să aibă nimic care să poată fi lovit cu piciorul sau cu capul.

Tiffany încercase să ţină un mic discurs, mulţumindu-le pentru ajutor, dar Fură Peoricine îşi încrucişase braţele şi-i întorsese spatele. Totul ieşise prost. Dar bătrâna vrăjitoare avusese dreptate. Ar fi putut să fie răniţi. Problema era că, dacă-i explicai unui Fulger cât de periculoasă avea să fie situaţia, nu făceai decât să-l entuziasmezi mai tare.

Îi lăsase certându-se unii cu alţii. Nu ieşise bine.

Dar acum erau cu toţii în spatele ei, în nenumărate chipuri. Copacii de lângă drum erau mai puţin stufoşi şi mai ascuţiţi la vârf sau, dacă Tiffany ar fi ştiut mai multe despre copaci, ar fi zis că stejarii se transformaseră în pini.

Îl putea simţi pe prisăcar. Le urmărea, dar la mare distanţă.

Dacă ar fi fost să-ţi imaginezi o vrăjitoare-şefă, nu ţi-ai fi imaginat-o pe doamna Vremerea. Ţi-ai fi putut-o imagina pe doamna Urechelniţă, care aluneca pe podele de parcă era pe roţi, şi avea o rochie neagră ca bezna dintr-o pivniţă adâncă, dar doamna Vremerea era doar o bătrână cu o faţă ridată şi mâini aspre, îmbrăcată într-o rochie neagră ca noaptea, care nu era de fapt atât de neagră cum ar crede lumea. Era chiar prăfuită şi ponosită pe la poale.

Pe de altă parte, gândi Gândul ei de-al Doilea, *tu i-ai dus odată o păstoriţă de porţelan lui Buni Suferind, îţi aminteşti? Toată albastru cu alb şi scânteietoare?*

Gândul ei Dintâi gândi: Ei, da, însă eram mult mai mică pe-atunci.

Gândul ei de-al Doilea gândi: *Bine, dar care era adevărata păstoriţă dintre ele două? Doamna strălucitoare, în rochia aceea frumoasă şi curată, cu pantofi cu catarame, sau bătrâna care mergea mereu prin zăpadă, cu ghetele umplute cu paie şi un sac pe umeri?*

La care doamna Vremerea se împiedică. Îşi recapătă echilibrul foarte repede.

— Nişte pietre destul de nesigure şi periculoase, pe cărarea asta, zise ea. Fii atentă la ele!

Tiffany se uită în jos. Nu erau chiar atât de multe pietre şi nu păreau foarte nesigure sau deosebit de periculoase.

Cât de bătrână o fi fost doamna Vremerea? Asta era o altă întrebare pe care nu i-ar fi plăcut s-o pună. Era piele şi os, dar viguroasă, întocmai ca Buni Suferind, genul de persoană care merge şi merge, fără oprire – dar într-o zi Buni Suferind mersese la culcare şi nu se mai ridicase, întocmai ca...

Soarele apunea. Tiffany îl putea simţi pe prisăcar, în modul în care simţi când cineva te priveşte. Era încă în pădurea care înfăşură muntele ca o eşarfă.

În cele din urmă, vrăjitoarea se opri, într-un loc unde stâncile ca nişte stâlpi încolţeau din iarbă. Se aşeză, sprijinindu-se cu spatele de una dintre marile stânci.

— Asta va trebui să facem, zise ea. Curând, o să se întunece şi, pe pietrele astea nesigure, îţi poţi suci gleznele.

În jurul lor erau nişte bolovani imenşi, cât casa, care se rostogoliseră din vârful muntelui, cândva. Stâncile crestelor începeau ceva mai încolo, un zid de piatră care părea gata să se prăbuşească asupra lui Tiffany ca un val. Era un loc pustiu. Fiecare sunet răsuna cu ecou.

Ea se aşeză lângă doamna Vremerea şi deschise traista pe care le-o pregătise Miss Poloboc pentru călătorie.

Tiffany n-avea prea multă experienţă la lucruri din acestea, dar, potrivit cărţii de basme, merindele tipice luate la drum într-o aventură erau pâinea şi brânza. Brânza uscată, de altfel.

Miss Poloboc le făcuse nişte sandviciuri, cu murături, şi le pusese şi ştergare. Asta îţi aducea în minte un gând destul de ciudat: Ne căznim să găsim o cale de a ucide o făptură cumplită, dar cel puţin nu vom fi pline de firimituri.

Era şi o sticlă cu ceai rece, şi o pungă cu biscuiţi. Miss Poloboc o cunoştea pe doamna Vremerea.

— N-ar trebui să aprindem un foc? întrebă Tiffany.

— De ce? E mult până la marginea pădurii, ca să aducem lemne de foc, şi, în douăzeci de minute, o să răsară luna, cu jumătate de disc. Prietenul tău se ţine la distanţă şi nu există nimic altceva care să ne ameninţe aici, sus.

— Eşti sigură?

— Eu umblu în siguranţă pe munţii *mei,* zise doamna Vremerea.

— Dar nu sunt troli, lupi şi-alte creaturi?

— Oh, ba da. O sumedenie.

— Şi nu încearcă să te atace?

— Acum nu mai încearcă, zise un glas cu mulţumire de sine, din întuneric. Dă-mi şi mie biscuiţii, dacă nu te superi.

— Poftim. Vrei şi nişte murături?

— Murăturile îmi dau nişte gaze, ceva de speriat.

— În cazul ăsta...

— Oh, dar n-am spus *nu,* zise doamna Vremerea, servindu-se cu doi castraveţi măricei.

Oh, *bine,* gândi Tiffany.

Luase trei ouă proaspete cu ea. Să deprindă cum se face o mreajă, deja îi lua prea mult. Era o prostie. Toate celelalte fete erau în stare să le folosească. Iar ea era convinsă că făcea totul corect.

Îşi umpluse buzunarele cu ce-i picase în mână. Acum scoase obiectele fără să se uite la ele, înfăşură aţa în jurul oului cum mai făcuse de sute de ori până atunci, strânse în mâini beţigaşele şi le mişcă, astfel încât...

Poc!

Oul se sparse şi curse pe jos.

— Ţi-am mai spus, zise doamna Vremerea, care-şi deschisese un ochi. Sunt doar jucărele. Beţişoare şi pietricele.

— Dumneata ai folosit vreodată una dintr-astea? întrebă Tiffany.

— Nu. N-am putut să mă învăţ cu ele. Nu le-am prins clenciul.

Doamna Vremerea căscă, îşi strânse mai bine pătura în jurul ei, plescăi zgomotos de vreo două ori, căutând să se aşeze mai bine la baza stâncii şi, după un timp, răsuflarea îi deveni mai rară.

Tiffany aşteptă în linişte, înfăşurată în pătură, până când răsări luna. Se aşteptase ca, după asta, să se îmbunătăţească situaţia, dar nici pe departe, înainte, era doar întuneric şi atât. Acum erau umbre.

Lângă ea se auzea un sforăit. Unul dintre acelea sănătoase, ca de mucava sfâşiată.

Apoi apăru tăcerea. Veni prin noapte cu aripi de argint, fără zgomot, ca un fulg picând prin aer, tăcere care luase chip de pasăre şi care ateriza pe o stâncă din apropiere. Îşi roti capul să se uite la Tiffany.

Era mai mult decât simpla curiozitate de pasăre în privirea aceea.

Bătrâna sforăi din nou. Tiffany întinse mâna, cu ochii la bufniţă, şi o zgâlţâi încetişor. Fiindcă nu avu succes, o zgâlţâi mai tare.

Se auzi un sunet ca protestul unui porc şi doamna Vremerea deschise un ochi, întrebând:

— Hă?

— Ne pândeşte o bufniţă! E chiar aici, la doi paşi!

Deodată, bufniţa clipi, se uită la Tiffany de parcă ar fi fost uimită s-o vadă, îşi întinse aripile şi alunecă în noapte.

Doamna Vremerea îşi duse o mână la gât, tuşi de vreo două ori, apoi zise, răguşit:

— Fireşte că era o bufniţă, copilă! Mi-a luat zece minute s-o ademenesc până aici! Acum, stai un pic liniştită, cât încep din nou, altminteri va trebui s-o fac cu un liliac, iar când intru într-un liliac, pentru nu contează cât timp, întotdeauna rămân cu impresia că îmi pot vedea urechile, ceea ce nu-i nicidecum o purtare de femeie serioasă!

— Dar sforăiai!

— Ba *nu* sforăiam! Doar mă odihneam liniştită, în timp ce ademeneam o bufniţă să vină mai aproape! Dacă nu m-ai fi zgâlţâit, speriind-o, aş fi fost acuma sus, cu întregul munte sub ochii mei!

— Dumneata... intri în *mintea* ei? întrebă Tiffany, tulburată.

— Nu! Doar nu sunt unul dintre prisăcarii tăi! Eu numai... împrumut puţin din zborul ei, numai... o îmboldesc uşurel, când şi când, şi nici măcar nu-şi dă seama că sunt acolo. Acum, încearcă să dormi!

— Şi dacă prisăcarul...?

— Dacă se apropie cumva, *eu* o să-ţi aduc asta la cunoştinţă! Doamna Vremerea pufni şi se culcă la loc. Dar îşi mai ridică o dată capul. Şi eu *nu* sforăi! adăugă ea.

După vreo jumătate de minut, începu din nou să sforăie.

După alte câteva minute, se întoarse bufniţa de mai devreme sau probabil era o altă bufniţă. Alunecă pe aceeaşi stâncă, stătu acolo un timp, apoi plecă grăbită. Vrăjitoarea se opri din sforăit. De fapt, nu mai respira.

Tiffany se aplecă spre ea şi, în cele din urmă, se apropie cu urechea de pieptul ei scofâlcit ca să verifice dacă-i mai bătea inima.

Îşi simţi propria inimă ca strânsă într-un pumn...

...pentru că, în ziua în care o găsise pe Buni Suferind, în colibă... ea stătea liniştită, întinsă pe îngustul ei pat de fier, dar Tiffany ştiuse că era ceva în neregulă de cum intrase...

Bum.

Tiffany numără până la trei.

Bum.

Ei bine, *era* o bătaie de inimă.

Foarte încet, ca un lăstar crescând, o mână ţeapănă se mişcă. Se strecură ca un ţurţure într-un buzunar şi ieşi de-acolo ridicând o bucată mare de carton pe care scria:

NU SUNT MOARTA

Tiffany hotărî că n-avea să protesteze. Dar trase pătura peste bătrână şi se înfăşură mai strâns în pătura ei.

La lumina lunii, încercă din nou să împletească o mreajă. Cu siguranţă trebuia să fie în stare s-o facă să mişte cumva. Poate dacă ar...

La lumina lunii, cu foarte, foarte multă grijă...

Poc!

Oul se sparse. Ouăle se spărgeau *întotdeauna* şi acum nu-i mai rămăsese decât unul. Tiffany n-ar fi îndrăznit să încerce cu un gândac, nici dac-ar fi găsit vreunul. Ar fi fost prea crud.

Se aşeză din nou şi îşi plimbă privirile peste peisajul în negru şi argintiu, iar Gândul ei de-al Treilea gândi: *N-o să vină mai aproape.*

De ce?

Gândi: *Nu-mi dau seama de unde ştiu. Dar ştiu. Se ţine deoparte. Ştie că doamna Vremerea e cu mine.*

Gândi: De unde să ştie el asta? Nu e stăpân pe nicio minte. Nu ştie ce *e* aia doamna Vremerea!

Totuşi gândeşte, gândi Gândul ei de-al Treilea.

Tiffany se lăsă pe spate, pe stâncă.

Uneori, capul ei era prea... aglomerat...

Şi apoi a fost dimineaţă, şi soare, şi rouă în părul ei, şi ceaţa ieşind din pământ ca aburul... şi un vultur stând pe stânca unde stătuse bufniţa, mâncând ceva îmblănit. Îi putea zări şi cea mai mică pană din aripă.

Înghiţi, îi aruncă lui Tiffany o privire cu ochii lui de pasăre nebună şi îşi luă zborul, făcând ceaţa să se răsucească în fuioare.

Lângă ea, doamna Vremerea începu din nou să sforăie, ceea ce Tiffany interpretă drept o dovadă că era în corpul ei. Îi dădu un ghiont bătrânei, iar zgomotul care fusese un *hrrrraaaahrhrhrhr,* deveni deodată *hore.*

Bătrâna se ridică în capul oaselor, tuşind, şi-i făcu nervoasă semn cu mâna lui Tiffany să-i dea sticla de ceai. Nu vorbi până ce nu bău cu înghiţituri mari jumătate din ea.

— Ah, spune ce vrei, dar iepurii au un gust mult mai bun când sunt gătiţi, gâfâi ea, punând dopul la sticlă. *Şi fără* blană pe ei!

— Ai luat... *împrumutat* vulturul acela? întrebă Tiffany.

— Fireşte. Nu-i puteam cere unei sărmane bufniţe bătrâne să zboare, după ce se crăpa de ziuă, doar ca să vadă cine-i prin preajmă. A vânat toată noaptea hârciogi şi, crede-mă, iepurii cruzi sunt mai gustoşi decât hârciogii. Să nu mănânci hârciogi.

— N-o să mănânc, zise Tiffany, şi vorbea serios. Doamnă Vremerea, *cred* că ştiu ce face prisăcarul. Se gândeşte.

— Parcă n-avea creier!

Tiffany îşi lăsă gândurile să vorbească singure.

— Dar există o umbră de-a mea în el, nu-i aşa? Asta trebuie să fie. El păstrează câte o imagine-ecou de la fiecare fiinţă în care... a fost. *Trebuie* să existe şi o parte din mine în el. Ştiu că e acolo, în afara mea, iar aceasta ştie că eu sunt aici, cu dumneata. Şi prisăcarul se ţine la distanţă.

— Oh? Şi de ce, mă rog?

— Pentru că se teme de dumneata, cred.

— Ei, nu! Şi de ce, mă rog?

— Da, zise Tiffany. Pentru că el sunt eu. Un pic.

— Vai de mine! Chiar eşti?

— Da, zise Tiffany din nou. El e ca un câine care a fost bătut, dar nu fuge de-acasă. Nu înţelege cu ce-a greşit. Dar... e ceva în legătură cu el care... e un gând pe care aproape că îl am şi eu...

Doamna Vremerea nu mai zise nimic. Se făcuse albă ca varul.

— Te simţi bine? o întrebă Tiffany.

— Îţi lăsam timp să prinzi gândul acela, răspunse doamna Vremerea.

— Îmi pare rău. Acum s-a dus. Dar... ne gândim la prisăcar în mod greşit.

— Zău? Şi de ce, mă rog?

— Pentru că..., Tiffany se lupta cu ideea. Cred că pentru că nu vrem noi să ne gândim în mod corect. E ceva în legătură cu... a treia dorinţă. Şi nu ştiu ce înseamnă asta.

Vrăjitoarea zise:

— Continuă să te ţii de gândul ăla, şi apoi îşi ridică privirile şi spuse: avem companie.

Lui Tiffany îi trebuiră câteva secunde să-şi dea seama de ceea ce văzuse doamna Vremerea – o siluetă la marginea pădurii, mică şi întunecată. Se apropia de ele, dar cumva şovăitoare.

Se hotărî până la urmă să se arate în persoana Suspiciei, zburând încet şi smucit, la vreo câteva picioare deasupra tufelor de iarbă-neagră. Uneori sărea pe pământ şi împingea brusc băţul într-o direcţie cu puţin diferită de cea dinainte.

Se dădu jos din nou, când ajunse la doamna Vremerea şi la Tiffany, înşfăcând grăbită mătura cu coadă şi zvârlind-o către un bolovan mare. Mătura îl lovi uşor şi rămase acolo, suspendată, încercând să zboare prin piatră.

— Hm, scuze, gâfâi ea. Dar nu pot totdeauna s-o opresc şi e mai bine aşa, decât să-i pun o ancoră... Hm.

Începuse să facă o mică reverenţă în faţa doamnei Vremerea, când îşi aminti că era o vrăjitoare şi încercă, pe la jumătatea drumului, să o schimbe într-o plecăciune, ceea ce avu un efect pe care-ar fi meritat să dai oricât să-l vezi. Sfârşi frântă în două, de la mijloc, şi de undeva de jos, se auzi un glas înăbuşit:

— Hm, m-ar putea ajuta cineva, vă rog frumos? Cred că Octograma Trimontană mi s-a prins de Punguţa cu Nouă Ierburi...

Se scurse aproape un minut până reuşiră s-o elibereze, cu doamna Vremerea bombănind „Jucărele, doar jucărele”, în vreme ce descurcau brăţări şi lănţuguri.

Suspicia îşi recăpătă poziţia verticală, roşie la faţă. Văzu expresia doamnei Vremerea, îşi scoase repede pălăria ţuguiată şi o ţinu în faţa ei. Ăsta se voia un semn de respect, dar rezultă o chestie ţuguiată, pe două picioare, îndreptată spre ele.

— Hm... am trecut pe la Miss Poloboc şi ea mi-a spus că aţi urcat până aici după o creatură cumplită, zise ea. Hm... aşa că m-am gândit că ar fi mai bine să vin să văd unde sunteţi.

— Hm... foarte drăguţ din partea ta, zise Tiffany, dar trădătorul ei de Gând de-al Doilea gândi: Şi ce-ai fi făcut, dacă

ne-ar fi atacat? Pentru un moment avu imaginea Suspiciei stând în faţa unei creaturi oribile şi furibunde, dar nu era atât de nostimă pe cât se gândise la început c-ar fi. Suspicia ar fi stat în faţa prisăcarului, tremurând îngrozită, cu amuletele ei inutile zăngănind, gata să-şi piardă minţile de spaimă... dar fără să dea bir cu fugiţii. Se gândise că aici s-ar putea să fie oameni gata să înfrunte în orice clipă o creatură oribilă, *totuşi* venise.

— Cum te cheamă pe tine, fetiţă dragă? întrebă doamna Vremerea.

— Hm, Suspicia Novice, doamnă. Mă pregătesc cu Gwinifer Scufieneagră.

— Mam'mare Scufieneagră? zise doamna Vremerea. Foarte pricepută. O femeie bună cu porcii. Ai făcut bine c-ai venit aici.

Suspicia se uită cu nervozitate la Tiffany.

— Hm, te simţi bine? Miss Poloboc zicea c-ai fost... bolnavă.

— Mă simt mult mai bine acum, dar îţi mulţumesc frumos de întrebare, zise Tiffany cu răutate. Ascultă, îmi pare rău pentru...

— Păi, ai fost bolnavă, zise Suspicia.

Şi mai era ceva la Suspicia. Ea întotdeauna voia să gândească numai de bine despre toată lumea. Era cumva îngrijorător, dacă ştiai că persoana în privinţa căreia făcea ea cele mai mari eforturi să aibă păreri bune erai tu.

— O să te întorci la Miss Poloboc înainte de Procese? continuă Suspicia.

— Procese? întrebă Tiffany, pierdută deodată.

— Procesele Vrăjitoarelor, zise doamna Vremerea.

— Astăzi, adăugă Suspicia.

— Am uitat cu totul de ele! zise Tiffany.

— Eu nu, zise bătrâna vrăjitoare, calmă. N-am lipsit niciodată de la vreo întrunire. N-am scăpat niciuna în şaizeci de ani. Vrei să-i faci un serviciu unei biete bătrâne, domnişoară Novice, şi să călăreşti pe coada aceea de mătură a dumitale înapoi, până acasă la Miss Poloboc, ca să-i spui că doamna Vremerea îi transmite urările sale de bine şi că intenţionează să se ducă direct la Procese, fără să mai treacă pe la dânsa? Se simţea bine?

— Hm, făcea jonglerii cu mingile *fără să-şi folosească mâinile!* zise Suspicia cu uluire. Şi, ce credeţi? Am văzut un *spiriduş* în grădina ei! Unul albastru!

— Serios? zise Tiffany, cu inima strânsă.

— Da! Era mai degrabă jerpelit, totuşi. Iar când l-am întrebat dacă era un spiriduş de-adevăratelea, a zis că era... hm... „spiriduşul marii urzici oribil dă împuţite şi înţepătoare ca ţepuşele dă fier dân Tărâmul lu' Clinchet", şi mi-a zis „scârbavnică". Ştii cumva ce înseamnă asta?

Tiffany o privi în faţa aceea rotundă, plină de speranţă. Deschise gura să spună „înseamnă cineva căruia îi plac spiriduşii", dar se opri la timp. Pur şi simplu n-ar fi fost drept. Oftă.

— Suspicia, ai văzut un Nac Mac Fulger, zise ea. E un *soi* de spiriduş, dar nu dintre cei drăguţi, îmi pare rău. Sunt buni... adică, mai mult sau mai puţin... dar nu sunt în întregime drăguţi. Iar „scârbavnică" e un soi de înjurătură. Nu cred că e totuşi una deosebit de jignitoare.

Expresia Suspiciei nu se schimbă, o vreme. Apoi, zise:

— Aşadar, chiar era un spiriduş, nu?

— Ei bine, da. Practic.

Faţa ei rotundă şi rozalie înflori într-un zâmbet.

— Bine, mă întrebam, pentru că era, hm, ştii... cam supărat pe unul dintre gnomii de grădină ai lui Miss Poloboc.

— *Sută-n mie* un Fulger, întări Tiffany.

— Oh, ei bine, presupun că şi marea urzică oribil de împuţită şi înţepătoare ca ţepuşele de fier are nevoie de un spiriduş, la fel ca oricare altă plantă, zise Suspicia.

Capitolul 11

Arthur

După ce Suspicia plecă, doamna Vremerea bătu din picior şi spuse:

— Hai să mergem, domnişorică. Sunt aproape opt mile până la Stâncagoală. Or să înceapă mai înainte de a ajunge noi acolo.

— Şi cu prisăcarul cum rămâne?

— Ei, poate să vină şi el, dacă vrea. Doamna Vremerea zâmbi. Oh, nu te încrunta aşa. Or să fie mai mult de trei sute de vrăjitoare la Procese, care sunt acum pe-aici, prin ţinut. O să fie un loc mai bine apărat ca oricare. Sau vrei să-l întâlneşti pe prisăcar acum? Probabil c-am putea face şi asta. Se pare că nu se mişcă prea repede.

— Nu! zise Tiffany, mai tare decât ar fi vrut. Nu, pentru că... lucrurile nu sunt ce par a fi. Am făcut lucrurile anapoda. Ăăă... nu pot să explic. E din cauza celei de-a treia dorinţe.

— Pe care tot n-o ştii încă?

— Tot. Dar o s-o aflu curând, sper. Vrăjitoarea se uită lung la ea.

— Da, şi eu sper la fel, zise ea. Ei bine, n-are rost să mai stăm pe-aici. Hai să ne urnim.

Şi, cu acestea, vrăjitoarea îşi strânse pătura şi porni la drum ca trasă de-o sfoară.

— Nici măcar n-am mâncat ceva! zise Tiffany, alergând după ea.

— Eu am mâncat destui hârciogi azi-noapte, îi răspunse doamna Vremerea peste umăr.

— Da, însă de fapt *nu* i-ai mâncat dumneata, nu? Bufniţa a fost cea care i-a mâncat, *de fapt.*

— Practic, da, încuviinţă doamna Vremerea. Dar când te gândeşti că ai mâncat hârciogi toată noaptea, e de mirare cu câtă îndârjire vrei să nu mai mănânci nimic, dimineaţa următoare. Dacă nu chiar niciodată.

Făcu un semn din cap în depărtare, către Suspicia care se întorcea în pădure.

— Prietenă de-a ta? întrebă ea, când n-o mai văzură.

— Ăăă... dacă e, nu-i meritul meu, zise Tiffany.

— Hmm, făcu doamna Vremerea. Ei bine, uneori mai primim şi ce nu meritătm.

Pentru o femeie în vârstă, doamna Vremerea se putea mişca de-a dreptul vioi. Străbătea cărările de munte de parcă distanţa era o insultă personală. Şi mai avea o calitate.

Ştia să tacă. Se auzea fâsâitul rochiei lungi, când îşi croia drum printre smocurile de iarbă-neagră, dar cumva acesta devenea o parte din zgomotul de fond.

În tăcere, în timp ce mergeau, Tiffany îşi putea auzi amintirile. Erau cu sutele, lăsate de prisăcar. Cele mai multe erau atât de slabe, încât nu păreau altceva decât o uşoară stinghereală. În mintea ei, dar preistoricul tigru încă-i mai ardea viu în străfundul creierului, iar dincolo de el, era şopârla uriaşă. Fuseseră ucigaşi notorii, cele mai puternice animale din lumea lor – odinioară. Prisăcarul le luase în stăpânire pe amândouă. Şi apoi muriseră luptându-se.

Veşnic intrând în corpuri noi, veşnic înnebunindu-şi victimele cu setea de putere care veşnic se sfârşea cu uciderea lor... şi de îndată ce Tiffany se întrebă *de ce,* o amintire îi răspunse: *Pentru că este speriat.*

Speriat de ce? gândi Tiffany. Doar e atât de puternic!

Cine ştie? Dar e înnebunit de groază. Complet ieşit din ţâţâni!

— Tu eşti Mâncărici pe Burtă, nu-i aşa? zise Tiffany şi-n clipa aceea urechile ei o informară că spusese asta cu voce tare.

— Vorbăreţ, nu-i aşa, comentă doamna Vremerea. A vorbit şi-n somnul tău, noaptea trecută. Obişnuia să aibă o foarte bună părere despre el însuşi. Cred că de-aia amintirile lui au rămas întregi atât de multă vreme.

— Nu face totuşi diferenţa între ieşit din ţâţâni şi ieşit din minţi, zise Tiffany.

— Păi, amintirile mai pălesc, zise doamna Vremerea.

Se opri şi se sprijini de o stâncă. Părea că nu mai are suflu.

— Te simţi bine, doamnă Vremerea? întrebă Tiffany.

— Tare ca piatra, zise doamna Vremerea, puţin şuierat. Doar să-mi recapăt suflul. Oricum, mai sunt numai şase mile.

— Am observat că şchiopătezi puţin, zise Tiffany.

— Zău, ai observat? Atunci, nu mai observa!

Ecoul strigătului se ridică dintre stânci, poruncitor.

Doamna Vremerea tuşi, când ecoul se stinse. Tiffany pălise.

— Mi se pare, zise bătrâna vrăjitoare, că am fost cam prea aspră, adineauri. Probabil de la hârciogi. Tuşi încă o dată. Cei care mă cunosc sau care au ajuns s-o merite într-un fel sau

altul, îmi spun Buni Vremerea. N-am să ţi-o iau în nume de rău, dacă ai face şi tu la fel.

— *Buni* Vremerea? zise Tiffany, scoasă din şocul ei de acest nou şoc.

— Nu *practic,* se grăbi doamna Vremerea să spună. E cum s-ar zice o formulă de cinstire, ca Maica Aşa-şi-aşa, sau Tuşa Cutare, sau Doda Cumsecheamă. Să arăţi că o vrăjitoare are... e plină de... a fost...

Tiffany nu ştia dacă să râdă sau să izbucnească în plâns.

— *Ştiu,* zise ea.

— Da?

— Ca Buni Suferind, zise Tiffany. Ea *era* bunica mea, dar toată lumea de pe Creta o numea Buni Suferind.

„Doamna Suferind" n-ar fi mers, ştia şi ea. Ai fi avut nevoie de un altfel de lume, mai mare, mai agitată, mai deschisă. Buni Suferind era acolo pentru oricine.

— E ca şi cum ai fi bunica tuturor, adăugă ea. Dar nu adăugă: *cea care le spune poveşti!*

— Bine, atunci. Probabil cam aşa ceva. Buni Vremerea să fie, zise Buni Vremerea şi adăugă, grăbită: dar nu *practic.* Şi-acum să mergem mai departe.

Se adună şi porniră din nou la drum.

Buni Vremerea. Tiffany încercă să-i spună aşa, în minte. Nu şi-o cunoscuse niciodată pe cealaltă bunică, fiindcă murise înainte să se nască ea. Să-i spui Buni altcuiva, străin, era ciudat dar, curios lucru, părea corect. Şi *puteai* avea două.

Prisăcarul venea după ele. Tiffany îl putea simţi. Dar continua să păstreze distanţa. Ei bine, avea s-o păţească la Procese, gândi ea. Buni – auzi un clinchet ca de clopoţei în capul ei când gândi acest cuvânt – Buni avea un plan. Musai să aibă ea unul.

Dar... lucrurile nu erau cum trebuie. Mai exista un gând pe care încă nu-l prinsese; îi scăpa printre degete, de fiecare dată când credea că l-a apucat. Prisăcarul nu făcea ce trebuia.

Se asigură că ţine pasul cu Buni Vremerea.

Apropiindu-se de locul de desfăşurare a Proceselor, apărură primele indicii. Tiffany zări pe puţin trei mături cu coadă în văzduh, îndreptându-se în aceeaşi parte. Ajunseseră şi pe o cărare mai de Doamne-ajută, de asemenea, pe care grupuri-grupuri de oameni înaintau în aceeaşi direcţie; printre ele se zăreau şi câteva pălării ţuguiate, ceea ce era un indiciu

indiscutabil. Cărarea cobora şi se pierdea într-o pădurice, ieşea dincolo de ea, tăind câteva loturi de câmp şi se îndrepta către un gard viu înalt, dindărătul căruia se auzeau sunete de fanfară cântând o combinaţie de cântece de spectacole, cu toate că, după cum suna, se părea că nu existau doi muzicanţi cu aceeaşi părere despre care anume cântec sau care anume spectacol era vorba.

Tiffany tresări când văzu un balon înălţându-se deasupra copacilor, prinzând vântul prielnic şi îndepărtându-se în zbor, dar se dovedi a fi un simplu balon şi nu un cocoloş din surplus de Brian. Putea băga mâna-n foc pentru asta, fiindcă decolarea fu urmată de un ţipăt lung de mânie amestecat cu un răget de jale: aauavreauălavreauălaundeaaa-undeaaauuuBALONU'! care este tradiţionalul semnal sonor al unui copil mic care învaţă că în ceea ce priveşte baloanele, cât şi pe el însuşi, e important să ştii *când să nu dai drumul la mână.* Tot rostul baloanelor este să-i înveţe pe cei mici treaba asta.

Totuşi, cu această ocazie, o măturâ cu coadă, cu o pasageră cu pălărie ţuguiată, se ridică deasupra copacilor, prinse balonul din urmă şi-l remorcă înapoi, spre terenul de desfăşurare a Proceselor.

— Nu se obişnuia aşa ceva, bombăni Buni Vremerea, când ajunseră la poartă. Pe când eram eu mică, ne întâlneam undeva pe vreo pajişte, numai noi. Dar acum, o nu, trebuie să fie o Zi Mare De Ieşit Cu Toată Familia. Ha!

Fusese o mulţime compactă în faţa porţii care dădea spre teren, dar existase ceva în acel „Ha!", căci mulţimea se despică în două, ca prin magie, iar femeile îşi traseră copiii ceva mai aproape de fustele lor, în timp ce Buni păşi drept spre poartă.

Acolo se afla un băiat, care vindea bilete şi care-şi dori, în momentul acela, să nu se fi născut vreodată.

Buni Vremerea se uită ţintă la el. Tiffany îi văzu urechile înroşindu-se.

— Două bilete, tinere, zise Buni.

Cioburi mici de gheaţă scoaseră clinchete printre cuvintele ei.

— Adică să, ăăă, fie, ăăă... pentru un copil şi un cetăţean matur? bâigui tremurător băiatul.

Buni se aplecă spre el şi zise:

— *Ce* e ăla un cetăţean matur, tinere?

— E ca atunci când... ştii... oameni bătrâni, îngăimă băiatul, cu mâinile tremurându-i acum de-a binelea.

Buni se aplecă şi mai mult. Băiatul chiar ar fi vrut din tot sufletul să se dea înapoi, dar picioarele-i prinseseră rădăcini. Tot ce putu să facă fu să se lase mult pe spate.

— Tinere, zise Buni, eu nu sunt nici acum, nici nu voi fi vreodată, un „om bătrân". O să luăm două bilete, care, după cum văd pe tăbliţa asta, fac un penny bucata.

Mâna ei se repezi înainte mai iute ca vipera. Băiatul scoase un icnet ca un *hiiiii,* în timp ce sări înapoi.

— Ţine doi penny, zise Buni Vremerea.

Tiffany se uită la mâna lui Buni. Degetul mare şi arătătorul erau lipite, dar între ele nu părea să fie nicio monedă.

Cu toate acestea, tânărul, strâmbându-se într-un rânjet oribil, luă absenţa totală a monedelor cu foarte mare grijă între arătătorul şi degetul *lui* mare. Buni îi smulse două bilete din mâna cealaltă.

— Mulţumesc, tinere, zise ea, şi intră pe teren.

Tiffany alergă după ea.

— Ce i-ai...? începu ea, dar Buni Vremerea îşi duse un deget la buze, o strânse pe Tiffany de umăr şi o răsuci pe călcâie.

Vânzătorul de bilete încă se mai uita fix la degetele sale. Chiar le frecă unul de altul. Apoi ridică din umeri, le ţinu deasupra pungii cu bani şi le deschise.

Clinc, clinc...

Mulţimea de la poartă exclamă şi vreo doi începură chiar să aplaude. Băiatul se uită în jur cu un rânjet de om smintit, de parca *bineînţeles* că el se aşteptase să se întâmple aşa.

— Ah, bine, zise Buni Vremerea bucuroasă. Şi acum o să-mi pice foarte bine o ceaşcă de ceai şi poate vreun biscuit dulce.

— Buni, sunt şi copii aici! Nu doar vrăjitoare!

Oamenii le priveau. Buni Vremerea îi ridică bărbia lui Tiffany ca să se poată uita în ochii ei.

— Uită-te-n jur, da? Nici n-ai loc să te mişti de-atâtea amulete, baghete magice şi mai ştiu eu ce! O să fie *silit* să stea deoparte, da?

Tiffany se întoarse să se uite. Erau tarabe de bâlci pretutindeni pe teren. Multe dintre ele erau din acelea pe care le întâlneai, cândva, la târgurile agricole de prin Creta: Roll-a-

penny[31], Lucky Dip[32], Agaţă cu gura mărul plutitor din butoiul cu piranha[33], chestii din astea. Scăunelul de pedeapsă[34] era foarte popular printre copiii mici, pe-o zi aşa fierbinte. Nu era şi un cort al vreunui ghicitor de noroc, pentru că niciun ghicitor de noroc nu s-ar fi arătat la o întrunire la care atâţia vizitatori aveau calificarea de a protesta şi a-ţi răspunde obraznic, dar existau multe tarabe de vrăjitoare. Zakzak avea un cort imens, cu un manechin de reclamă la intrare, purtând o pălărie Zgârie-Cer şi o pelerină Hula Zefirului, care atrăgea o mulţime de admiratoare. Celelalte tarabe erau mai mici, dar erau ticsite cu lucruri care sclipeau şi zornăiau, şi care făceau obiectul unui comerţ însufleţit printre tinerele vrăjitoare. Erau şi tarabe întregi pline de curse de vise şi plase de blesteme, inclusiv modelele noi, care se goleau singure. Totuşi era foarte ciudat să te gândeşti că vrăjitoarele ar cumpăra aşa ceva. Ca nişte peşti care şi-ar cumpăra umbrele.

Chiar era sigur că un prisăcar n-ar fi venit acolo, cu atâtea vrăjitoare în jur?

Se întoarse către Buni Vremerea.

Buni Vremerea nu mai era lângă ea.

E greu să găseşti o vrăjitoare la Procesele Vrăjitoarelor. Adică, e mult prea *uşor* să găseşti o vrăjitoare la Procesele Vrăjitoarelor, dar foarte greu să o găseşti pe cea pe care o cauţi, mai ales dacă te simţi deodată pierdută şi singură, şi începi să simţi panica încolţind înăuntrul tău ca o ferigă.

Cele mai multe dintre vrăjitoarele mai bătrâne şedeau la măsuţele pliante dintr-o arie uriaşă, delimitată cu sfori. Beau ceai. Pălăriile ţuguiate săltau ca pe valuri, pe măsură ce vorbele curgeau din gurile deschise. Fiecare femeie părea să fie în stare să vorbească în acelaşi moment în care le asculta pe celelalte de

[31] S-ar putea traduce: Dă cu banu' – joc la care se aruncă una sau mai multe monede de un penny, care se rostogolesc pe nişte şănţuleţe, iar concurentul încearcă să nimerească în nişte pătrăţele pe care sunt marcate sumele câştigătoare.

[32] S-ar putea traduce: încearcă-ţi norocul – joc foarte popular la serbările săteşti britanice; într-un butoi plin cu rumeguş se îngroapă diverse premii (de valoare sau hazlii), iar participantul trebuie să extragă primul obiect pe care îl simte când vâră mâna în butoi.

[33] Este un joc tradiţional de Halloween, bineînţeles, fără piranha.

[34] Mijloc de tortură, folosit între secolele al XV-lea şi al XVIII-lea, constând într-un scaun fixat la capătul unei scânduri, pe malul unui iaz, pe care era legat acuzatul şi scufundat în apă, drept pedeapsă.

la masă vorbind toate odată, deşi acest talent nu se mărgineşte numai la vrăjitoare. Nu acesta era locul potrivit să cauţi o femeie bătrână îmbrăcată în negru, cu o pălărie ţuguiată.

Soarele era de acum sus pe boltă. Terenul se umplea. Vrăjitoarele se roteau prin aer, ca să aterizeze la capătul îndepărtat şi din ce în ce mai multă lume se revărsa pe poartă. Gălăgia era asurzitoare. Oriunde se întorcea, Tiffany vedea o mare de vrăjitoare agitate.

Croindu-şi cu greu drum prin gloată, se uita disperată după un chip prieten, ca al lui Miss Tick, sau al lui Miss Poloboc, sau al Suspiciei. La urma urmelor, până şi unul neprieten i-ar fi făcut bine acum – chiar şi al doamnei Urechelniţă.

Şi încerca să nu se gândească. Încerca să nu se gândească la faptul că era îngrozită şi singură în mulţimea nesfârşită şi că, sus pe deal, nevăzut, acum şi prisăcarul ştia de spaima ei, pentru că o mică parte din el era ea.

Îl simţi pe prisăcar fremătând. Îl simţi punându-se în mişcare.

Tiffany se împletici printr-un grup de vrăjitoare vorbăreţe, ale căror glasuri sunau spart şi neplăcut. Se simţi năucă, de parcă ar fi stat prea mult în soare. Se învârtea pământul cu ea.

Remarcabil la un prisăcar, începu o voce firavă, undeva în fundul capului ei, *este faptul că, la vânătoare, imită comportamentul rechinului comun, dintre toate animalele...*

— Nu vreau o predică, domnule Mâncărici, bolborosi Tiffany. Nu te vreau în capul meu!

Dar amintirea lui Mâncărici pe Burtă, care nu dăduse niciodată atenţie celorlalte persoane cât timp fusese în viaţă, n-avea de gând să înceapă tocmai acum să asculte de cineva. Continuă să turuie, cu acelaşi chiţăit mulţumit de sine: *...astfel că, odată ce şi-a ales prada, o să ignore cu desăvârşire alte ţinte ispititoare...*

Putea vedea de-a dreptul prin lumetul de pe terenul Proceselor, şi ceva *chiar* venea. Se mişca prin mulţime ca vântul prin iarba unei pajişti. Puteai să-i desenezi drumul după reacţia oamenilor. Unii leşinau, alţii ţipau şi se întorceau pe călcâie, alţii fugeau. Vrăjitoarele îşi întrerupeau pălăvrăgeala, scaunele se răsturnau şi începeau strigătele. Dar el nu ataca pe nimeni. Era interesat doar de Tiffany.

Ca un rechin, gândi Tiffany. Ucigaşul mărilor, mările unde se întâmplă cele mai mari nenorociri.

Tiffany se dădu înapoi, umplându-se de panică. Le îmbrânci pe vrăjitoarele care se grăbeau spre locul vânzolelii, strigând la ele:

— Nu-l puteţi opri! Nu ştiţi ce este! O să încercaţi să-l loviţi şi-o să vă fluturaţi baghetele strălucitoare, dar o să-şi continue drumul! O să-şi continue drumul!

Îşi vârî mâinile în buzunare şi dădu de piatra norocoasă. Şi de sfoară. Şi de bucata de cretă.

Dacă asta ar fi o poveste, gândi ea cu amărăciune, m-aş încrede în ce-mi spune inima, şi mi-aş urma steaua şi toate celelalte lucruri, şi totul s-ar termina cu bine, chiar acum, cu un clinchet de MagiEEE. Dar nu eşti niciodată într-o poveste când ai nevoie.

Poveste, poveste, poveste...

A treia dorinţă. A Treia Dorinţă. A treia dorinţă e cea importantă.

În poveşti, duhul sau vrăjitoarea sau pisica magică... îţi oferă trei dorinţe.

Trei dorinţe...

Apucă de braţ o vrăjitoare grăbită şi se trezi uitându-se la faţa Anagramei, care o privea cu groază şi încerca să se ascundă undeva.

— Te rog, nu-mi face nimic! Te rog! hohoti ea. Sunt *prietena* ta, nu-i aşa?

— Dacă vrei tu, dar atunci nu eram eu şi acum sunt în regulă, zise Tiffany, ştiind că minţea. Chiar *fusese* ea, şi asta era important. Trebuia să ţină minte asta. Iute, Anagrama! Care e a treia dorinţă? Iute! Când îţi pui trei dorinţe, care e a treia dorinţă?!

Faţa Anagramei se încreţi în încruntarea ofuscată pe care o afişa când ceva avea tupeul să nu fie inteligibil.

— Dar de ce...?

— Nu-ţi bate capul, te rog! Răspunde şi atât!

— Păi, ăăă... ar putea fi orice... să fii invizibilă sau... sau blondă sau orice...

Anagrama se fâstâci, mintea desfăcându-i-se pe la cusături.

Tiffany clătină din cap şi-i dădu drumul. Alergă spre o vrăjitoare bătrână care privea speriată vânzoleala.

— Te rog, doamnă, e important! În poveşti, care e a treia dorinţă? Nu mă întreba de ce, te rog! Doar aminteşte-mi!

— Ăăă... fericirea. Fericirea, nu? zise bătrâna femeie. Da, fără îndoială. Sănătatea, bogăţia şi fericirea. Acum, în locul tău, eu aş...

— Fericirea? Fericirea... mulţumesc, zise Tiffany şi se uită în jur, căutând disperată pe altcineva.

Nu era fericirea, ştia asta în sufletul ei. Nu puteai dobândi fericirea prin magie, şi *ăsta* era încă un indiciu.

Se ivi Miss Tick, alergând printre corturi. Nu mai era timp pentru jumătăţi de măsură. Tiffany o smuci, întorcând-o către ea şi urlă:

— SalutMissTickDaSuntBineSperCăŞiDumneataEştiBineCareEATreiaDorinţăRepedeEImportantTeRogNuMăContraziceNiciNuPuneîntrebăriNuETimp!

Miss Tick, spre cinstea ei, şovăi doar un moment sau două.

— Să mai poţi avea încă o sută de dorinţe, nu? zise ea.

Tiffany se uită lung la ea şi apoi spuse:

— Mulţumesc. Nu-i asta, dar e un indiciu, totuşi.

— Tiffany, e un..., începu Miss Tick.

Dar Tiffany o zărise pe Buni Vremerea. Stătea în mijlocul terenului, în marele pătrat delimitat cu sfori dintr-un motiv anume. Nimeni nu părea s-o fi observat. Urmărea agitaţia bezmetică a vrăjitoarelor în jurul prisăcarului, de unde izbucneau, la răstimpuri, câte un fulger şi o ploaie de scântei magică. Avea o privire senină şi îndepărtată.

Tiffany îi dădu lui Miss Tick braţul la o parte, se ghemui trecând pe sub sfori şi alergă spre ea.

— Buni!

Ochii ei albaştri se întoarseră spre ea.

— Da?

— *În poveşti,* când duhul, sau broasca fermecată sau zâna nănaşă îţi acordă îndeplinirea a trei dorinţe... care e a treia dorinţă?

— Ah, poveştile, făcu Buni. E simplu. În orice poveste care, trebuie s-o spunem, ştie cum merg lucrurile prin lume, *a treia dorinţă e cea care anulează răul făcut de primele două dorinţe.*

— Da! Asta e! Asta e! strigă Tiffany, iar cuvintele îngrămădite în spatele întrebării se revărsară, descătuşate. Nu e Cel Rău! Nu poate fi! Nu are o gândire proprie! E doar o chestie de trei dorinţe! Dorinţele *noastre!* E ca în poveşti, atunci când...

— Linişteşte-te. Răsuflă adânc, zise Buni.

O luă pe Tiffany de umeri şi o întoarse, astfel încât să fie cu faţa la mulţimea cuprinsă de panică.

— Te-ai speriat pentru o clipă, iar acum el vine, şi n-o să mai dea înapoi, nu acum, fiindcă e disperat. Nici măcar nu *vede* mulţimea, nu înseamnă nimic pentru el. Pe tine te vrea. Pe tine te urmăreşte. Tu trebuie să fii cea care-l înfruntă. Eşti gata?

— Dar, presupunând că pierd...

— N-aş fi ajuns niciodată ce sunt astăzi, dacă aş fi presupus că pierd, domnişoară. L-ai învins o dată, poţi s-o faci din nou!

— Dar m-aş putea preface în ceva cumplit!

— Atunci, o să ai de-a face cu mine, zise Buni. O să ai de-a face cu mine, pe terenul meu. Însă asta n-o să se întâmple, nu-i aşa? Ai fost crescută printre prunci murdari şi femei proaste? Atunci ăsta-i... celălalt caz. E amiază, acum. Ar fi trebuit să înceapă Procesele, dar, ha, se pare că lumea a uitat. Atunci, zi... ai în tine vâna de-a fi o vrăjitoare în lumina de nămiezi, departe de dealurile tale?

— Da!

Nu exista vreun alt răspuns, nu pentru Buni Vremerea.

Buni Vremerea se înclină şi apoi se dădu câţiva paşi înapoi.

— Eşti în elementul tău, atunci, doamnă, zise ea.

Dorinţe, dorinţe, dorinţe, gândi Tiffany, neatentă, scotocind în buzunare după obiectele din care să facă o mreajă. Nu e Cel Rău. *Ne dă ceea ce credem noi că vrem!* Şi ce altceva ar putea cere oamenii? Mai multe dorinţe!

N-ai putea spune: Un monstru a intrat în capul meu şi mă sileşte să fac asta. Ea îşi dorise ca banii să fie ai ei. Prisăcarul doar o condusese spre ceea ce avusese ea în minte.

Nu puteai spune: Da, dar eu n-am vrut niciodată să-i iau cu adevărat! Prisăcarul se folosea doar de ceea ce găsea – micile dorinţe secrete, poftele, momentele de furie, toate lucrurile pe care adevăraţii oameni ştiu cum să le ignore! El nu te lăsa să le ignori!

Atunci, cum moşmondea să lege bucăţile una de alta, oul îi alunecă din mâini, se încredinţă gravitaţiei şi se slei de vârful bocancului ei.

Se uită la el, negura disperării întunecând lumina de nămiezi. De ce am încercat să fac asta? Niciodată n-am împletit o mreajă cum trebuie, şi atunci de ce am încercat? Pentru că am

crezut că trebuie să-mi iasă de data asta, de-aia. Ca în poveste. Deodată, totul ar fi fost... bine.

Dar asta nu e o poveste şi acum nu mai sunt ouă...

Se auzi un ţipăt, dar de undeva de foarte de sus, iar sunetul lui o trezi pe Tiffany la realitate cu o zvâcnire a inimii. Era un şoim, în ochiul soarelui, care creştea pe măsură ce se apropia de pământ.

Se înălţă din nou, trecând pe deasupra capului lui Tiffany iute ca săgeata, şi făcând astfel, ceva mic îşi dădu drumul din ghearele şoimului, strigând:

— *Crivens!*

Fură Peoricine cădea ca piatra, dar se auzi un *vâşt!* şi deodată un balon de pânză se deschise zbârnâind deasupra lui. Două baloane, de fapt, sau, ca s-o luăm altfel, Fură Peoricine „împrumutase" paraşuta lui Capturtit.

Le dădu drumul de îndată ce îi încetiniră căderea şi ateriză drept în mreajă.

— Credeai că te-am părăsit? strigă el, ţinându-se de sforicele. Sunt sub poprire, io unu'! Continuă împleti tu', în clipa asta!

— Ce? Nu pot! zise Tiffany, încercând să-l scuture din mreajă. Nu cu tine! O să te omor! Întotdeauna sparg ouăle! Ce popire?

— Nu mă contrazice! strigă Fură, sărind în sus şi-n jos în plasa mrejei. Fă-o! Sau nu eşti cotoroanţa dealurilor! Iar io ştiu că eşti!

Lumea fugea acum pe lângă ea. Tiffany aruncă o privire în sus. I se păru că-l vede pe prisăcar, ca pe o formă mişcându-se prin praf.

Se uită la împletitura din mâinile ei şi la rânjetul de pe faţa lui Fură.

Clipa vibră ca o coardă.

O vrăjitoare o scoate la capăt cu lucrurile nenaturale, zise Gândul ei de-al doilea. Treci peste „nu pot".

O-K...

De ce nu mi-a ieşit niciodată până acum? Pentru că n-a fost niciun motiv pentru care să-mi iasă. N-am avut *nevoie* să-mi iasă.

Acum am nevoie, ca să mă ajute. Nu. Am nevoie ca să *mă* ajut, pe mine.

Aşadar, *gândeşte-te* la asta. Nu lua în seamă zgomotul, nu lua în seamă prisăcarul rostogolindu-se spre tine peste iarba călcată în picioare...

Foloseşti lucrurile pe care le ai, aşadar asta e bine. Potoleşte-te. Ia-o încet. Uită-te la mreajă. Gândeşte-te la momentul ăsta. Toate sunt lucruri de acasă...

Nu. Nu toate lucrurile. Nici pe departe toate lucrurile. De data asta, simţi forma a ceea ce nu era acolo...

...şi-şi duse mâna la calul de argint de la gâtul ei, rupându-i lanţul şi apoi atârnându-l în împletitură.

Deodată, gândurile ei deveniră reci şi limpezi ca gheaţa, luminoase şi strălucitoare atât cât trebuiau să fie. Hai să vedem... asta arată mai bine aici... şi de asta trebuie să trag în partea *asta...*

Mişcarea îl smuci pe calul de argint, care prinse viaţă. Apoi se roti încet, trecând printre aţe şi *prin* Fură Peoricine, care spuse:

— N-a durut nici pic! Dă-i ‘nainte!

Tiffany simţi furnicături în picioare. Calul sclipea, răsucindu-se.

— Nu vreau ză te grăbesc! zise Fură Peoricine. Dar grăbeşte-te!

Sunt departe de casă, gândi Tiffany, cu aceeaşi limpezime a minţii, dar o am în ochi. Acum, deschid ochii. Iar acum, deschid ochii din nou...

Ahh...

Pot să fiu o vrăjitoare departe de dealurile mele? Bineînţeles că pot. Niciodată nu te-am părăsit de-adevăratelea, Pământule de Sub Val...

Păstorii de pe Creta simţiră pământul cutremurându-se, ca un tunet sub iarbă. Păsările îşi luară zborul din tufe. Oile se uitară în sus.

Din nou, pământul se cutremură.

Unii au zis că o umbră a trecut prin faţa soarelui. Alţii au zis că au auzit tropot de cal.

Şi un băiat care încerca să prindă iepuri în micuţa vale a Calului, a zis că dealul a explodat şi un cal a sărit din el ca un val, înălţându-se până la cer, cu o coamă ca spuma mării, şi alb, tot, ca de cretă. A zis că galopa prin văzduh cum se ridică fuioarele de ceaţă şi c-a zburat spre munţi, ca furtuna.

A fost pedepsit pentru că îndruga prostii, bineînţeles, dar el era convins că fusese adevărat.

Mreaja lumină. Argintul alerga printre aţe. Ieşise din mâinile lui Tiffany, scânteind ca stelele.

În lumina aceea, ea îl văzu pe prisăcar ajungând la ea şi întinzându-se până ce o înconjură cu totul, nevăzutul devenind vizibil. Se vălurea şi reflecta lumina straniu. În străfulgerările şi scânteierile acelea se întrezăreau chipuri, unduindu-se şi lăbărţându-se ca oglindirile în apă.

Timpul se scurgea anevoie. Putea vedea, dincolo de zidul prisăcarului, cum vrăjitoarele se uitau ţintă la ea. Una îşi pierduse pălăria în vânzoleală, dar aceasta încă mai plutea în aer. Nu avusese încă timp să cadă.

Degetele lui Tiffany se mişcau. Prisăcarul tremura în aer, tulburat ca un iaz după ce-ai aruncat o pietricică în el. Tentaculele sale se întinseră spre ea. Ea îi simţi panica, îi simţi groaza, în clipa în care punea stăpânire pe ea.

— Eşti bine-venit, zise Tiffany.

Bine-venit? se miră prisăcarul, cu vocea lui Tiffany.

— Da. Eşti bine-venit în acest loc. Eşti în siguranţă aici.

Nu! Noi nu suntem niciodată în siguranţă.

— Eşti în siguranţă aici, repetă Tiffany.

Te rog! zise prisăcarul. *Adăposteşte-ne!*

— Vrăjitorul a avut mare dreptate în privinţa ta, zise Tiffany. Chiar te ascunzi în fiinţe. Dar el nu s-a întrebat *de ce.* De ce anume te fereşti?

De orice, zise prisăcarul.

— *Cred* că ştiu ce vrei să spui, zise Tiffany.

Chiar ştii? Chiar ştii cum e să fii conştient de fiecare stea, de fiecare fir de iarbă? Da. Ştii. Tu numeşti asta „a-ţi deschide ochii din nou”. Dar tu o faci numai pentru o clipă. Noi am făcut-o pe vecie. Nici somn, nici odihnă, doar nesfârşită... nesfârşită trăire, nesfârşită conştientizare. A tot ce există. Tot timpul. Cât vă invidiem, vă invidiem! Norocoase fiinţe umane, care vă puteţi închide minţile la profunzimile reci şi nemărginite ale spaţiului! Aveţi chestia asta, cum o numiţi voi... plictiseală? Este cel mai rar talent din univers! Am auzit un cântec, zicea cam aşa: „Sclipeşte, sclipeşte, micuţă stea...” Ce putere! Ce putere minunată! Puteţi lua un miliard de miliarde de materie incandescentă, un furnal de-o inimaginabilă tărie, ca să-l

prefaceţi într-un cântecel de copii! Vă clădiţi mici cuvinte, mici poveşti, mici cochilii în jurul minţilor voastre şi astea ţin infinitul la distanţă şi vă îngăduie să vă treziţi, dimineaţa, fără să ţipaţi!

Complet ieşit din ţâţâni! zise o voce voioasă din străfundul amintirilor lui Tiffany. Pur şi simplu nu-l puteai ţine pe doctorul Mâncărici la locul lui.

Fie-ţi milă de noi, fie-ţi milă de noi, ziseră vocile prisăcarului. *Nu există adăpost pentru noi, nici odihnă pentru noi, nici loc sacru. Dar tu, tu ne poţi opri. Am văzut asta în tine. Tu ai minţile în minţi. Ascunde-ne!*

— Vrei linişte? întrebă Tiffany.

Da, şi mai mult decât liniştea, zise vocea prisăcarului. *Voi, oamenii, sunteţi atât de pricepuţi la a nu băga de seamă. Sunteţi aproape orbi şi-aproape surzi. Vă uitaţi la un copac şi vedeţi... doar un copac, o plantă mai mare. Voi nu vedeţi istoria lui, nu simţiţi seva pulsând, nu auziţi toate insectele din scoarţa lui, nu simţiţi alchimia din frunze, nu luaţi în seamă sutele de nuanţe de verde, rotirile uşoare după soare, nebănuita creştere a lemnului...*

— Dar tu nu ne înţelegi pe noi, zise Tiffany. Eu nu cred că vreo fiinţă omenească ar putea să-ţi supravieţuiască. Ne dai ce crezi tu că vrem, de îndată ce ne dorim un lucru, exact ca în poveştile cu zâne. Iar dorinţele întotdeauna ies prost.

Da. Acuma ştim asta. Avem un ecou al tău. Avem... puterea de înţelegere, zise prisăcarul. *Aşa că acum venim noi la tine cu o dorinţă. Este dorinţa care le îndreaptă pe celelalte.*

— Da, zise Tiffany. Asta e întotdeauna ultima dorinţă, cea de-a treia. Este dorinţa care spune „Fă ca toate acestea să nu se fi întâmplat”.

Învaţă-ne să murim, ziseră vocile prisăcarului.

— Pe-asta n-o ştiu!

Toţi oamenii ştiu calea, ziseră vocile prisăcarului. *Mergeţi pe ea în fiecare zi a scurtelor, foarte scurtelor voastre vieţi. O cunoaşteţi. Noi vă invidiem cunoaşterea asta. Voi ştiţi cum să sfârşiţi. Sunteţi foarte talentaţi.*

Trebuie să ştiu cum se moare, se gândi Tiffany. Undeva, în străfunduri. Stai să mă gândesc. Stai să trec peste „nu pot”...

Ridică mreaja sclipitoare. Mănunchiuri de lumină încă se mai răspândeau din ea, dar nu mai avea nevoie de ea acum.

Putea ţine puterea în centrul fiinţei sale. Totul era doar o problemă de echilibru.

Lumina se stinse. Fură Peoricine încă atârna între sfori, dar i se despletise părul şi i se ridicase în cap ca o mare minge roşie. Părea stupefiat.

— Aş putea să *omorrr* un kebap, zise el.

Tiffany îl lăsă pe pământ, unde el se clătină puţin pe picioare, apoi vârî restul mrejei în buzunar.

— Mulţumesc, Fură, zise ea. Dar acum vreau să pleci. Treaba asta ar putea să devină... serioasă.

Era, bineînţeles, exact ceea ce n-ar fi trebuit să spună.

— N-o să plec! răcni el. I-am promis lu' Jeannie să te apăr! Hai să terminăm cu ăsta!

Nu mai încăpea loc de discuţie. Fură îşi luase poziţia lui de bătaie, pe jumătate ghemuit, cu pumnii strânşi, cu bărbia în afară, gata pentru orice şi clocotind de sfidare.

— Mulţumesc, zise Tiffany şi se îndreptă de spate.

Moartea este chiar în spatele nostru, se gândi ea. Viaţa se sfârşeşte şi, acolo unde se sfârşeşte ea, e moartea, aşteptând. Aşa că... trebuie să fie aproape. Foarte aproape.

Ar trebui să fie... o uşă. Da. O uşă veche, de lemn vechi. Întunecată, de asemenea.

Se întoarse. În spatele ei, chiar era o uşă neagră, suspendată în aer.

Balamalele vor scârţâi, se gândi ea.

Iar când o deschise, scârţâiră.

A-şaaa..., gândi ea. Asta nu este întru totul *real.* Eu îmi spun singură o poveste pe care o pot înţelege, despre uşi, şi mă păcălesc destul cât să meargă. Trebuie doar să păstrez echilibrul la hotare, ca să meargă mai departe. Şi asta-i la fel de greu cât să nu te gândeşti la un rinocer roz. Iar dacă Buni Vremerea poate s-o facă, atunci pot şi eu s-o fac.

Dincolo de uşă, nisipul negru se întindea cât vedeai cu ochii sub un cer presărat cu stele palide. Undeva, în zare, erau nişte munţi.

Trebuie să ne ajuţi să trecem, ziseră vocile prisăcarului.

— Dacă vrei sfatu' meu, atuncea să nu faci asta, zise Fură Peoricine de la glezna lui Tiffany. Eu n-am încredere-n scârbavnicu' ăsta nici atâtica!

— O parte din mine e acolo, în el. Am încredere în ea, zise Tiffany. Şi, am mai spus, nu trebuie să vii şi tu, Fură.

— Oh, zău? Şi-o zău stau să mă uit la tine, cum te duci acolo singură, nu? Ba n-ai să mă vezi părăsindu-te, tocmai acu'!

— Ai un clan şi o nevastă, Fură!

— Deah, aşa că nu vreau să-i dezonorez lăsându-te să treci pragu' Morţii singură, zise Fură Peoricine cu hotărâre neclintită.

Aşadar, gândi Tiffany, pornind spre uşă, *asta* e ceea ce facem. Trăim la hotare. Îi ajutăm pe cei care nu-şi pot găsi singuri calea...

Trase o dată adânc aer în piept şi păşi dincolo de prag.

Nu se schimbă mai nimic. Simţea nisipul grunjos sub tălpi, care scrâşnea, când călca pe el, aşa cum se aşteptase, dar când îl împrăştia cu piciorul, cădea înapoi cu aceeaşi încetineală ca un puf de păpădie, şi la asta nu se aşteptase. Aerul nu era îngheţat, dar era rarefiat şi înţepător, când îl respirai.

Uşa se închise binişor în spatele ei.

Îţi mulţumim, ziseră vocile prisăcarului. *Şi-acum ce facem?*

Tiffany se uită în jur şi în sus, la stele. Nu erau cele pe care le ştia ea.

— Mori, bănuiesc, zise ea.

Dar nu există un „eu" care să moară, ziseră vocile prisăcarului. *Suntem numai noi.*

Tiffany răsuflă adânc. Asta era o chestie de cuvinte, iar ea ştia cum funcţionează cuvintele.

— Există o poveste demnă de crezare, zise ea. Odinioară, cu toţii pluteam pe mare, apoi am fost peşti, apoi şopârle, apoi şobolani, apoi maimuţe, şi sute de alte animale între acestea. Mâna asta a fost odinioară o aripioară de peşte, mâna asta a fost odinioară gheară! În gura mea de om am colţii ascuţiţi ai unui lup şi dinţii ca dalta ai unui iepure şi dinţii rumegători ai unei vaci! Sângele nostru e la fel de sărat ca marea în care obişnuiam să trăim cândva! Când ne e frică, părul de pe piele ni se zbârleşte, la fel cum făcea când era blană. Noi *suntem* istorie! Tot ce am fost pe drumul devenirii până la noi mai suntem încă. Vrei să asculţi şi restul poveştii?

Povesteşte-ne-o, zise prisăcarul.

— Eu sunt făcută din amintirile părinţilor mei, şi ale bunicilor mei, şi ale tuturor strămoşilor mei. Ei sunt în felul în care arăt, în culoarea părului meu. Şi sunt făcută din toţi cei pe care i-am întâlnit vreodată şi care mi-au schimbat modul de gândire. Aşadar, cine sunt „eu"?

Partea care tocmai ne spune această poveste, răspunse prisăcarul. *Partea care este cu adevărat „tu”.*

— Ei bine... da. Dar şi tu trebuie să ai o parte din asta. Ştii că spui mereu că tu eşti „noi” – cine spune asta? Cine spune că tu nu eşti tu? Nu eşti deosebit de noi. Noi suntem doar mult, mult mai pricepuţi la a uita. Şi ştim când să nu ascultăm maimuţa din noi.

Ne-ai zăpăcit, zise prisăcarul.

— Partea străveche din creierul nostru care vrea să fie cap de maimuţă şi care atacă, dacă e luată prin surprindere, zise Tiffany. Reacţionează. Nu gândeşte. Să fii om înseamnă să ştii când să nu fii maimuţă, sau şopârlă, sau oricare alta dintre vechile întrupări. Dar când *tu* iei în stăpânire oamenii, le amuţeşti partea umană. Tu asculţi de maimuţă. Maimuţa nu ştie de ce are nevoie, ci doar ce vrea. Nu, tu nu eşti un „noi”. Tu eşti un „eu”.

Eu, eu, zise prisăcarul. *Eu.* Cine *sunt eu?*

— Vrei un nume? Asta ajută.

Da. Un nume...

— Întotdeauna mi-a plăcut Arthur, ca nume.

Arthur, zise prisăcarul. *Şi mie îmi place Arthur. Şi dacă sunt, mă pot opri. Ce se întâmplă după aceea?*

— Fiinţele pe care... le-ai luat tu în stăpânire n-au murit?

Ba da, zise Arthur. *Dar noi... dar eu n-am văzut ce s-a întâmplat. Au încetat pur şi simplu să mai fie acolo.*

Tiffany privi în jur, peste nisipurile nesfârşite. Nu putea vedea pe nimeni, dar era ceva care sugera mişcare. De la schimbarea ocazională de lumină, probabil, când parcă surprindea imagini din ceva ce n-ar fi trebuit să vadă.

— Cred, zise ea, că trebuie să traversezi deşertul.

Ce e dincolo de el? întrebă Arthur.

Tiffany şovăi.

— Unii zic că te duci într-o lume mai bună, spuse ea. Alţii zic că te întorci înapoi, într-un alt trup. Iar alţii zic, cred, că nu mai e nimic. Zic că încetezi şi atât.

Dar tu ce zici? întrebă Arthur.

— Zic că nu există cuvinte care să descrie ce e acolo, răspunse Tiffany.

E adevărat? zise Arthur.

— Cred că tocmai de aceea trebuie să traversezi deşertul, reluă Tiffany, ca să afli.

O să caut să aflu. Îţi mulţumesc.

— Adio..., Arthur.

Îl simţi pe prisăcar îndepărtându-se. Nu se vedea mai nimic din el – o înfiorare a câtorva fire de nisip, un şuier slab în aer –, dar aluneca încet peste nisipul întunecat.

— Duce-te-ai învârtindu-te-ai drept la naiba să te ia! strigă Fură Peoricine în urma lui.

— Nu, zise Tiffany. Nu spune asta.

— Nu, da' el a omorât oamenii ca să rămână viu.

— N-a vrut. N-a ştiut cum sunt oamenii.

— A fost o roabă dă aiureli pă cinste, ce i-ai servit tu, 'n orice caz, zise Fură, cu admiraţie. Nici măcar un gonnaglobard n-ar fi putut născoci aşa o roabă dă aiureli.

Tiffany se întrebă dacă fuseseră într-adevăr aiureli. O dată, când profesorii ambulanţi veniseră în satul lor, plătise o jumătate de duzină de ouă pentru o dimineaţă de educaţie despre ***Minunile Unversului!!*** Fusese cam scump, pentru educaţie, dar meritase suma cu vârf şi îndesat. Profesorul fusese un pic cam smintit, chiar şi pentru un profesor, dar ceea ce spusese atunci părea să aibă o noimă indiscutabilă. Unul dintre cele mai uimitoare lucruri despre univers, spusese el, era acela că, mai devreme sau mai târziu, totul devine alcătuit din toate celelalte, deşi probabil e nevoie de milioane şi milioane de ani ca să se întâmple asta. Ceilalţi copii chicotiseră sau protestaseră, dar Tiffany ştia că ceea ce odinioară fuseseră nişte vietăţi micuţe, era acum creta dealurilor. Totul se transforma, chiar şi stelele.

Aceea fusese o foarte bună dimineaţă, mai ales când primise înapoi o jumătate de ou pentru că-i atrăsese atenţia că „Univers" fusese scris greşit.

Era adevărat? Poate că asta nu mai conta. Poate că fusese destul de adevărat pentru Arthur.

Ochii ei, ochii lăuntrici pe care îi deschidea de două ori, începuseră să i se închidă. Simţea cum i se scurg puterile. Nu puteai rămâne în starea aceea prea multă vreme. Deveneai atât de conştient de univers, că încetai să mai fii conştient de tine. Ce treabă deşteaptă din partea oamenilor că învăţaseră cum să-şi închidă minţile. Mai exista ceva în univers la fel de uluitor ca plictiseala?

Se aşeză pe jos, doar pentru o clipă, şi îşi umplu o mână cu nisip. Se ridică deasupra mâinii sale, învârtindu-se ca fumul,

reflectând lumina stelelor, apoi se aşternu la loc, fără nicio grabă, de parcă ar fi avut tot timpul din lume.

Niciodată nu mai simţise o astfel de oboseală.

Încă mai auzea vocile lăuntrice. Prisăcarul lăsase amintiri în urmă, doar câteva. Îşi putea aminti de atunci când nu exista nicio stea şi când nu era nimic care să semene cu „ieri”. Ştia ce se afla dincolo de stele şi sub iarbă. Dar nu-şi putea aminti când dormise ultima oară, când *dormise* de-adevăratelea, într-un *pat.* Stările de inconştienţă nu se puneau. Îşi închise ochii, şi apoi îşi închise din nou ochii…

Cineva o lovi zdravăn în picior.

— Nu te culca! strigă Fură Peoricine. Nu aici! Nu poţi să dormi *aici!* Ridică-te şi dă-i drumul!

Încă simţindu-se amorţită, Tiffany se ridică în picioare, printre vârtejurile lente de praf care se înălţau, şi se întoarse către uşa întunecată.

Nu mai era acolo.

Erau urme de paşi în nisip, dar nu duceau decât puţin mai încolo şi, oricum, dispăreau, încetul cu încetul. Nu era nimic în jurul ei decât nisipul mort, pentru totdeauna.

Se întoarse iarăşi, să se uite la munţii din depărtare, dar vederea îi fu împiedicată de o siluetă înaltă, îmbrăcată toată în negru, ţinând o coasă. Nu fusese acolo mai devreme.

BUNĂ ZIUA, zise Moartea.

Capitolul 12

Vomitoriul

Tiffany îşi ridică privirile spre gluga neagră. Era un craniu înăuntru, dar găvanele ochilor luminau albastru.

Cel puţin, oasele n-o speriaseră niciodată pe Tiffany. Erau doar cretă care umblase cândva pe lume.

— Tu eşti...? începu ea, dar Fură Peoricine slobozi un răcnet şi ţâşni drept spre glugă.

Se auzi o bufnitură. Moartea făcu un pas înapoi şi îşi ridică o mână scheletică spre capişon. Îl trase afară de păr pe Fură Peoricine şi-l ţinu în faţa ochilor, cu braţul întins, în timp ce Nac Mac Fulgerul blestema şi dădea din picioare.

ĂSTA E AL TAU? o întrebă Moartea pe Tiffany.

Glasul era profund şi pretutindeni în jurul ei, ca tunetul.

— Nu. Ăăă... e al lui.

NU AŞTEPTAM UN NAC MAC FULGER ASTĂZI, zise Moartea, ALTMINTERI AŞ FI PURTAT UN ECHIPAMENT DE PROTECŢIE, HA-HA.

— Se bat mult, recunoscu Tiffany. Tu chiar *eşti* Moartea, nu-i aşa? Ştiu că pare o întrebare prostească.

NU ŢI-E FRICA?

— Nu încă. Dar, ăăă... încotro e vomitoriul, nu te supăra?

Urmă o pauză. Apoi Moartea spuse, cu o voce încurcată:

NU-I CHESTIA AIA CARE-ŢI UŞUREAZĂ STOMACUL?

— Nu, zise Tiffany. Toată lumea crede la fel. De fapt, este ieşirea. Ştii tu, EXIT.

Moartea îi arătă direcţia cu mâna în care încă îl mai ţinea pe furibundul Fură Peoricine.

PE ACOLO. TREBUIE SĂ MERGI PRIN DEŞERT.

— Tot drumul până la munţi?

DA. DAR NUMAI MORŢII POT MERGE ÎN PARTEA AIA.

— Tot o zăi-mi dai tu drumul, mai devreme sau mai târziu, bă, mare anatomie! răcni Fură Peoricine. Şi-atunci ai să primeşti un şut dă n-ai să-l duci!

— Era o uşă acolo! zise Tiffany.

AH, DA, zise Moartea, DAR EXISTA NIŞTE REGULI, AIA ERA O UŞĂ DE *INTRARE,* VEZI TU.

— Care-i diferenţa?

UNA FOARTE IMPORTANTĂ, ÎMI PARE RĂU S-O SPUN. TREBUIE SĂ VĂ CĂUTAŢI SINGURI IEŞIREA. NU ADORMIŢI PE-AICI. SOMNUL, AICI, NU SE SFÂRŞEŞTE NICIODATĂ.

Moartea dispăru. Fură Peoricine căzu în nisip şi sări în picioare, gata de bătaie, dar erau singuri.

— Trebuie ză ne facem rost d-o uşă dă ieşire, zise el.

— Nu ştiu cum! Fură, ţi-am spus doar să nu vii cu mine. *Tu* mai poţi ieşi?

— Deah. Pro'abil. Da' trebuie să te văd în siguranţă. Matca a pus poprire pă mine. Trebuie să salvez cotoroanţa dealurilor.

— *Jeannie* ţi-a cerut asta?

— Deah. Ş'a fozt foarte ca-te-go-ri-că, zise Fură Peoricine.

Tiffany se lăsă din nou jos, în nisip. Cum se intră, da, *asta* n-a fost greu...

Privi în jur. Deşi nu-ţi săreau în ochi, erau schimbări ocazionale de lumină şi mici norişori de praf.

Oameni pe care nu-i putea vedea treceau pe lângă ea. Oameni care traversau deşertul. Oameni morţi, care se duceau să afle ce era dincolo de munţi...

Am unsprezece ani, gândi ea. Oamenii vor fi supăraţi. Se gândi la fermă şi la cum vor reacţiona mama şi tatăl ei. Dar nu va exista niciun corp, nu-i aşa? Aşa că oamenii vor spera şi iar vor spera – că ea se va întoarce şi că era doar... dispărută –, ca bătrâna doamnă Sentâmplă din sat, care aprindea o lumânare la fereastră în fiecare seară, pentru băiatul ei care se pierduse pe mare, cu treizeci de ani în urmă.

Se întrebă dacă Fură ar fi putut trimite un mesaj, dar ce-ar fi putut spune? „Nu sunt moartă, sunt doar captivă"?

— Ar fi trebuit să mă gândesc şi la ceilalţi, zise ea cu voce tare.

— Deah, 'poi, te-ai gândit, zise Fură, aşezându-se lângă piciorul ei. Arthur al tău a plecat foarte fericit şi ai salvat alţi oameni de-a fi ucişi. Ai făcut ce trebuia făcut.

Da, gândi Tiffany. Asta-i ce trebuie să facem noi. Şi nu e nimeni care să te apere, pentru că se presupune că *tu eşti* cea care trebuie să facă lucrurile de genul ăsta.

Dar Gândul ei de-al Doilea zise: Mă *bucur* c-am făcut-o. Aş face-o din nou. L-am oprit pe prisăcar să mai omoare pe altcineva vreodată, chiar dacă l-am atras tocmai la Procese. Şi acest gând fu urmat de o pauză. Ar fi trebuit să vină un alt gând, dar era prea obosită să-l mai aibă. Fusese important.

— Îţi mulţumesc c-ai venit, Fură, zise ea. Dar când... o să poţi pleca, trebuie să te întorci imediat la Jeannie, înţelegi? Şi să-i spui că-i sunt recunoscătoare că te-a trimis. Să-i mai spui că mi-aş fi dorit să avem ocazia să ne cunoaştem mai bine, noi două.

— Oh, deah. Oricum, i-am trimis pă băieţi înapoi. Capturtit mă aşteaptă.

Şi-n acest moment, uşa apăru şi se deschise. Buni Vremerea păşi înăuntru şi le făcu un semn grăbit cu mâna.

— Unii oameni îşi pierd minţile cu care s-au născut! Veniţi, în clipa asta! porunci ea.

În spatele ei, uşa începu să se închidă, dar ea o împinse din nou cu toată forţa şi o propti cu gheata, strigând:

— Oh, ba n-ai s-o faci, drac viclean!

— Dar... credeam că există reguli! zise Tiffany, ridicându-se şi grăbindu-se spre ea.

Toată oboseala-i dispăruse deodată. Până şi un corp obosit vrea să supravieţuiască.

— Oh? Zău? făcu Buni. Ai semnat ceva? Ai făcut jurământ? Nu? Atunci nu erau reguli pentru *tine!* Hai odată! Şi dumneata, domnule Oricare.

Fură Peoricine sări pe gheata ei chiar cu o clipă înainte ca ea să-şi tragă piciorul. Uşa se închise cât ai clipi, dispăru şi-i lăsă în... lumină chioară, se părea, un spaţiu de aer cenuşiu.

— N-o să dureze mult, zise Buni Vremerea. De obicei, nu durează. Până se reaşază lumea la locul ei. Oh, nu te uita aşa. Tu i-ai arătat lui Calea, da? Fără milă. Ei bine, eu cunosc deja calea asta. Ai s-o străbaţi din nou, fără îndoială, pentru vreun alt suflet sărman, ai să deschizi uşa pentru cei care n-o pot găsi. Dar nu vorbim despre asta, înţelegi?

— Miss Poloboc niciodată...

— Nu vorbim despre asta, am spus, zise Buni Vremerea. Ştii de care parte a vieţii se ocupă o vrăjitoare? De făcut alegerile care trebuie făcute. Cele grele. Dar tu... te-ai descurcat destul de bine. Nu-i nimic ruşinos în milă.

Îşi scutură câteva fire de iarbă de pe rochie.

— Sper că Miss Ogi a sosit, zise ea. Am nevoie de reţeta ei pentru oţetul de mere. Oh... când o să ajungem, s-ar putea să te simţi puţin ameţită. Mai bine-ţi spun de-acuma.

— Buni? zise Tiffany, în timp ce lumina începu să fie mai puternică, aducând cu ea şi oboseala, din nou.

— Da?

— Ce s-a întâmplat *exact* în momentul acela?

— Tu ce crezi că s-a întâmplat?

Lumina explodă deasupra lor.

Cineva îi ştergea lui Tiffany fruntea cu o cârpă umedă.

Rămase întinsă, bucurându-se de răcoarea plăcută. Auzea voci în jurul ei, printre care recunoscu tonurile veşnic-plângăreţe ale Anagramei.

— ...Şi chiar şi-a ieşit din pepeni la Zakzak. Sincer, nu cred că e foarte zdravănă la cap! Cred că literal se ţicnise! Zbiera fel şi fel de ameninţări şi-a folosit un fel de, oh, nu ştiu cum să-i spun, de escrocherie grosolană ca să ne facă să credem că l-a prefăcut pe fraierul ăla de Brian într-o broască. Ei, bineînţeles, pe *mine* nu m-a dus nicio clipă...

Tiffany deschise ochii şi văzu faţa rotundă şi trandafirie a Suspiciei, încreţită de îngrijorare.

— Hm, s-a trezit! zise fata.

Spaţiul dintre Tiffany şi tavan se umplu cu pălării ţuguiate. Acestea se traseră înapoi, cu părere de rău, când se ridică în capul oaselor. Privit de sus, momentul trebuie să fi semănat cu o margaretă neagră, închizându-se şi deschizându-se.

— Unde suntem? întrebă ea.

— Hm, la Cortul de Prim-ajutor şi Copii Pierduţi, răspunse Suspicia. Hm... ai leşinat când doamna Vremerea te-a adus înapoi din... de acolo unde plecaseşi tu. *Toată lumea* a fost pe aici, să te vadă!

— Se spune, ceva de genul, că tu ai fi *târât* monstrul în, ceva de genul, Lumea Cealaltă! zise Lucy Convocare, cu ochii sclipind. Doamna Vremerea ne-a povestit totul despre asta!

— Ei bine, n-a fost chiar..., începu Tiffany.

Simţi ceva înghiontind-o în spinare. Duse mâna la spate şi, când o retrase, ţinea o pălărie ţuguiată. Era veche, aproape cenuşie, şi de-a dreptul jumulită. Zakzak n-ar fi îndrăznit să încerce să vândă aşa ceva, dar celelalte fete o sorbeau din ochi cu priviri de câine flămând urmărind mâna măcelarului.

— Hm, doamna Vremerea ţi-a dat *pălăria* ei, zise Suspicia, cu răsuflarea tăiată. Chiar *pălăria* ei.

— A zis că te-ai născut vrăjitoare şi că o vrăjitoare nu se cuvine să n-aibă pălărie! zise Dimity Zarvă, cu ochii la ea.

— Drăguţ din partea ei, zise Tiffany.

Era obişnuită cu haine purtate.

— E doar o pălărie veche, remarcă Anagrama.

Tiffany îşi ridică privirile la fata înaltă şi începu să zâmbească, încet.

— Anagrama? zise ea, ridicând o mână cu degetele deschise.

Anagrama se dădu înapoi.

— Oh, nu, zise ea. Nu face asta! *Nu* face asta! S-o oprească cineva să facă asta!

— Nu vrei un balon, Anagrama? continuă Tiffany, ocolind încet masa.

— Nu! Te rog!

Anagrama se dădu încă un pas înapoi, ţinându-şi braţele în dreptul feţei şi căzu peste o bancă. Tiffany o ridică în picioare şi o bătu înveselită pe obraz.

— Atunci, n-am să-ţi cumpăr unul, zise ea. Dar, *te rog,* învaţă ce înseamnă într-adevăr „literal”, vrei?

Anagrama îi dărui un zâmbet îngheţat.

— Ăăă, da, izbuti ea să-ngaime.

— Bine. Atunci o să fim prietene.

O lăsă pe fată încremenită acolo şi se întoarse să-şi ia pălăria.

— Hm, probabil eşti puţin ameţită, zise Suspicia. Probabil nu înţelegi.

— Ha, nu mi-a fost *cu adevărat* frică, ştii, zise Anagrama. Totul a fost o glumă, desigur.

Nimeni nu-i dădu vreo atenţie.

— Să înţeleg ce? întrebă Tiffany.

— E chiar *pălăria* ei! spuseră fetele în cor.

— E ceva de genul că dacă pălăria aia ar putea vorbi, ce mai poveşti ar putea, ştii, să spună, zise Lucy Convocare.

— A fost doar o glumă, zise Anagrama, pentru cine ar fi ascultat-o.

Tiffany se uită la pălărie. Era foarte ponosită şi nu foarte curată. Dacă pălăria asta ar fi putut vorbi, probabil doar ar fi murmurat.

— Unde e Buni Vremerea acum? întrebă ea.

Fetele scoaseră o exclamaţie de surpriză. Asta fusese aproape la fel de impresionantă ca pălăria.

— Hm... nu se supără că-i spui aşa? zise Suspicia.

— Ea m-a rugat să-i spun aşa, zise Tiffany.

— Numai că noi am auzit că trebuie s-o fi cunoscut de, ceva de genul, o sută de ani, până să te lase s-o numeşti aşa..., zise Lucy Convocare.

Tiffany dădu din umeri.

— În fine, orişicum, zise ea, ştiţi unde e?

— Oh, îşi bea ceaiul împreună cu celelalte vrăjitoare bătrâne şi sporovăieşte despre oţetul de mere şi despre cum vrăjitoarele din ziua de azi nu mai sunt cum erau pe vremea când era ea fată, zise Lulu Dragă.

— Ce? exclamă Tiffany. Doar îşi bea *ceaiul?*

Tinerele vrăjitoare se uitară una la alta, nedumerite.

— Hm, sunt şi cornuleţe, zise Suspicia. Dacă asta-i important.

— Dar a deschis uşa pentru mine. Uşa spre... afară din... deşert! Nu poţi să stai liniştită la masă după aceea şi să mănânci *cornuleţe!*

— Hm, cele pe care le-am văzut aveau şi glazură, riscă Suspicia, cu nervozitate. Nu erau doar din cele făcute-n casă...

— Uite, zise Lucy Convocare, noi n-am *văzut* de fapt nimic, ştii? Tu doar stăteai acolo cu o, ceva de genul, *aură* în jurul tău şi nu puteam ajunge la tine, şi atunci Bun... doamna Vremerea s-a apropiat şi a păşit înăuntru şi amândouă aţi *stat* acolo, ştii? Apoi lumina a făcut *fiu!* şi-a dispărut, iar tu ai, ceva de genul, căzut din picioare.

— Ceea ce n-a reuşit să spună foarte clar Lucy, zise Anagrama, e că noi nu te-am văzut plecând de fapt nicăieri. Îţi spun asta ca prietenă, bineînţeles. A fost doar lumina aceea, care ar fi putut fi *orice.*

Anagrama avea să fie o bună vrăjitoare, chibzui Tiffany. Îşi putea spune singură poveşti pe care să le creadă literal. Şi putea sări îndărăt ca o minge.

— Nu uita că eu am văzut calul, zise Harrieta Deziluzie.

Anagrama îşi dădu ochii peste cap.

— Oh, da, Harrieta crede că a văzut un soi de cal pe cer. Numai că nu arăta ca un cal, zice ea. Ea zice că arăta cum ar arăta un cal dacă ai lua calul propriu-zis şi ai lăsa doar trăsăturile sale de cal, nu-i aşa, Harrieta?

— N-am spus asta! ripostă Harrieta.

— Atunci, scuză-mă. Aşa a sunat.

— Hm, iar unii cred că au văzut un cal alb păscând în pajiştea de alături, de asemenea, zise Suspicia. Şi multe dintre

vrăjitoarele bătrâne au spus că au simţit o înspăimântătoare creştere a...

— Da, unii au crezut că au văzut un cal pe o pajişte, dar care nu mai e acolo, zise Anagrama, cu vocea cântată pe care o folosea când credea că totul e o mare prostie. Trebuie să fie o raritate prin ţinutul ăsta, să vezi cai pe pajişti. Oricum, dacă a fost cu adevărat un cal alb, atunci a fost sur.

Tiffany se aşeză la capătul mesei, uitându-se la genunchii ei. Enervarea pe Anagrama o trezise brusc la viaţă, dar acum oboseala o cuprinsese din nou.

— Presupun că niciuna dintre voi n-a văzut un omuleţ albastru, de vreo şase inchi înălţime, cu păr roşu, nu? întrebă ea, liniştită.

— Niciuna? zise Anagrama, cu o veselie răutăcioasă.

Se murmură în cor „nu”.

— Îmi pare rău, Tiffany, zise Lucy.

— Nu-ţi face griji, zise Anagrama. A plecat probabil călare pe calul său alb!

O să se întâmple ca şi cu Tărâmul Basmelor, din nou, gândi Tiffany. Nici măcar eu nu-mi pot aduce aminte dacă a fost sau nu real. De ce m-ar crede cineva? Dar trebuia să încerce.

— Era o uşă întunecată, zise ea încet, şi dincolo de ea era un deşert de nisip negru, şi era destul de luminat, fiindcă erau stele pe cer, iar Moartea era acolo. I-am vorbit...

— I-ai vorbit, pe cuvânt? întrebă Anagrama. Şi ce-a zis, rogu-te?

— N-a zis „rogu-te”, răspunse Tiffany. N-am vorbit prea mult. Dar nu ştia ce înseamnă un vomitoriu.

— E o disfuncţie a stomacului, nu-i aşa? zise Harrieta.

Se făcu linişte, întreruptă doar de zgomotul Proceselor de afară.

— Nu e vina ta, zise Anagrama cu ceea ce era, din partea ei, un ton aproape prietenesc. E aşa cum am zis eu: doamna Vremerea le suceşte minţile oamenilor.

— Bine, şi lumina? zise Lucy.

— A fost probabil un fulger globular, zise Anagrama. E o chestie foarte ciudată.

— Dar oamenii au, ceva de genul, lovit-o cu ciocanele! Era dură ca gheaţa!

— Ah, probabil s-a simţit astfel, zise Anagrama, dar a fost... probabil le-a afectat muşchii celor care au lovit. Eu încerc doar

să fiu de ajutor aici, adăugă ea. Trebuie să vă păstraţi judecata. Ea doar a stat acolo. Aţi văzut-o. N-au fost nici uşi, nici deşert. Era doar ea.

Tiffany oftă. Se simţea obosită şi atât. Nu voia decât să se târască undeva, într-un loc ferit. Nu voia decât să se ducă acasă. Ar fi pornit într-acolo imediat, dacă ghetele ei n-ar fi devenit deodată foarte incomode.

În timp ce fetele se certau, ea-şi desfăcu şireturile şi scoase una din picior.

Un praf negru-argintiu ieşi din ea. Când atinse pământul sări, încet, arcuindu-se din nou în aer, ca şi ceaţa.

Fetele se întoarseră, privind în tăcere. Atunci, Suspicia se aplecă şi prinse în palmă puţin praf. Când îşi ridică mâna, pulberea fină îi curse printre degete şi căzu cu încetineala penelor de pasăre.

— Uneori, lucrurile ies pe dos, zise ea, cu o voce parcă de departe. Mi-a spus doamna Scufieneagră. A fost vreuna dintre voi de faţă când a murit cineva foarte bătrân?

Vreo două dădură din cap, încuviinţând, dar toate priveau praful.

— Uneori lucrurile ies pe dos, zise din nou Suspicia. Uneori oamenii mor, dar nu pot pleca, pentru că nu ştiu Calea. Doamna Scufieneagră spune că atunci trebuie să fii acolo, lângă ei, ca să-i ajuţi să găsească uşa şi să nu-i laşi să rătăcească prin întuneric.

— Suspicia, se presupune că n-ar trebui să vorbim despre asta, zise Harrieta, cu blândeţe.

— Nu! zise Suspicia, înroşindu-se la faţă. E timpul să vorbim despre asta, numai aici, numai noi! Pentru că ea a spus că este ultimul lucru pe care-l poţi face pentru cineva. A spus că există un deşert întunecat pe care trebuie să-l traverseze, unde nisipul...

— Ha! Doamna Urechelniţă spune că genul ăsta de lucruri este magie neagră, zise Anagrama, cu vocea la fel de tăioasă şi de promptă ca un cuţit.

— Serios? zise Suspicia visătoare, în timp ce nisipul curgea pe pământ. Ei bine, doamna Scufieneagră spune că uneori luna este luminată şi alteori e umbrită, dar trebuie să-ţi aduci aminte întotdeauna că e aceeaşi lună. Şi... Anagrama?

— Da?

Suspicia trase adânc aer în piept.

— Să nu mai îndrăzneşti să mă întrerupi, *niciodată* în viaţa ta. Să nu îndrăzneşti. Să nu *îndrăzneşti!* Vorbesc serios.

Capitolul 13

Procesele vrăjitoarelor

Şi apoi... apoi au urmat Procesele propriu-zise. Ăsta era scopul întrunirii din ziua aceea, nu? Dar Tiffany, ieşind din cort cu fetele în jurul ei, simţi zumzetul în aer. Zicea: Mai are vreun rost *acum?* După tot ce s-a întâmplat?

Cu toate acestea, oamenii întinseseră din nou sforile în jurul pătratului din centru şi multe dintre vrăjitoarele mai în vârstă îşi trăseseră scaunele la marginea lui şi părea că spectacolul avea să se mai ţină, totuşi. Tiffany se apropie agale de sfoară, găsi un loc şi se aşeză pe iarbă, cu pălăria lui Buni Vremerea în faţa ei.

Îşi dădea seama de prezenţa fetelor care stăteau în spatele ei şi totodată de un zumzet sau un susur de şoapte trecând prin mulţime.

— ...Chiar a făcut-o, de asemenea... nu, de-adevăratelea... tot drumul, până la deşert... văzut praful... ghetele ei erau pline, se zice...

Bârfele se răspândeau printre vrăjitoare mai repede ca o răceală rea. Vrăjitoarele ciripeau ca sticleţii.

Nu existau judecători, nu era niciun premiu. Procesele nu erau de genul ăsta, după cum spusese Suspicia. Interesul era să arăţi ce puteai face, să arăţi ce deveniseşi, astfel încât oamenii să poată pleca gândind lucruri de genul: „Caramella Scrumbielaborcan a progresat frumos”. Nu era o competiţie, cinstit vorbind. Nu *câştiga* nimeni.

Iar dacă tu credeai *asta,* atunci credeai şi că luna e rostogolită pe cer de un goblin numit Wilberforce.

Adevărat era faptul că vrăjitoarele mai bătrâne în general deschideau reprezentaţia cu vreun truc competent, dar nu surprinzător, pe care toată lumea îl mai văzuse înainte, dar încă îl aprecia. Asta spărgea gheaţa. În anul acela a fost bătrâna Tanti Pasgreu şi colecţia ei de şoareci cântăreţi.

Dar Tiffany nu era atentă. De partea cealaltă a pătratului îngrădit cu sfoară, stând într-un jilţ şi înconjurată de vrăjitoarele bătrâne ca o regină pe tronul ei, se afla Buni Vremerea.

Şoaptele continuau. Poate că deschiderea ochilor îi deschisese şi urechile, totodată, pentru că Tiffany simţea că poate auzi şoaptele de jur împrejurul arenei pătrate.

— ...N-a trebuit să se pregătească, a făcut-o direct... ai văzut calul acela?... Eu n-am văzut niciun cal!... Şi n-a deschis numai uşa, ci a păşit înăuntru!... Da, dar cine a adus-o înapoi? Esme Vremerea, cine alta!... Da, asta spuneam şi eu, orice copilă fără minte ar fi putut deschide uşa dintr-un noroc, dar e nevoie de o vrăjitoare adevărată s-o aducă înapoi, aia e o învingătoare, adică... s-a luptat cu creatura, a lăsat-o acolo!... Nu te-am văzut făcând ceva, Violeta Pulsaţia! Copila aia... A fost un cal sau n-a fost?... Voiam să fac figura mea cu băţul de mătură dansator, dar acum n-ar mai avea rost, fireşte... De ce doamna Vremerea i-a dat fetei pălăria ei, ai? Ce vrea să ne facă să credem? Ea niciodată nu-şi scoate pălăria în faţa nimănui!

Puteai simţi încordarea, scăpărând din pălărie ţuguiată în pălărie ţuguiată, ca fulgerele de vară.

Şoarecii şi-au dat toată silinţa cu *Trimit balonaşe la nesfârşit*[35], dar era lesne să vezi că nu le stătea mintea la asta. Şoarecii sunt foarte nervoşi şi temperamentali.

Acum oamenii se aplecaseră pe lângă Buni Vremerea. Tiffany putu observa că o discuţie însufleţită se purta acolo.

— Ştii, Tiffany, zise Lucy Convocare, din spatele ei, tot ce trebuie să faci e, ceva de genul, să stai în picioare şi s-o recunoşti. Toată lumea ştie că tu ai făcut-o. Vreau să spun, nimeni, niciodată, n-a făcut ceva de genul *ăsta* la Procese!

— Şi cam ar fi timpul ca bătrâna zbir să piardă, zise Anagrama.

Dar nu e zbir, gândi Tiffany. E dură şi aşteaptă ca şi celelalte vrăjitoare să fie dure, pentru că hotarele nu sunt un loc pentru cei care cedează uşor. Totul, când ai de-a face cu ea, e un fel de test. Iar cel de-al Treilea Gând al ei puse mâna pe gândul pe care nu izbutise să-l închege mai devreme, în cort: *Buni Vremerea, tu ai ştiut că prisăcarul va veni numai după mine, nu-i aşa? Ai vorbit cu doctorul Mâncărici, tu mi-ai spus-o. M-ai prefăcut în scamatoria ta pentru ziua de azi? Cât ai ghicit? Şi cât ai ştiut?*

---

[35] *I'm Forever Blowing Bubbles* – cântec foarte popular, apărut prin 1918 sau 1919, devenit în anii '20 imnul clubului de fotbal West Ham United; se cântă, de regulă, când echipa câştigă.

— Tu ai câştiga, zise Dimity Zarvă. Chiar şi unele dintre cele mai bătrâne s-ar bucura să vadă că i s-a mai dat peste nas. Ele ştiu că s-a petrecut ceva de mare magie. N-a rămas o mreajă întreagă pe o rază de câteva *mile.*

Aşadar, am câştigat pentru că unora nu le place de cineva? gândi Tiffany. Oh, *da,* asta ar fi ceva de care *într-adevăr* să fii mândru...

— Poţi să pui rămăşag c-o să *ia atitudine,* zise Anagrama. Stai să vezi. O să explice cum biata copilă a fost târâtă în Lumea Cealaltă de un monstru şi cum a adus-o ea înapoi. Asta aş face eu, dac-aş fi în locul ei.

Nici nu m-aş aştepta la altceva din partea ta, gândi Tiffany. Dar nu eşti în locul ei, şi nu eşti nici în locul meu.

Se uită la Buni Vremerea, care îndepărta cu un semn al mâinii vreo două vrăjitoare mai în vârstă.

Mă întreb, gândi ea, dacă ele îi spuneau lucruri de genul „Fetei ăsteia trebuie să i se mai dea peste nas, doamnă Vremerea". Şi de îndată ce gândi asta, Buni se întoarse şi-i prinse privirea...

Şoarecii se opriră din cântat, foarte încurcaţi. Urmă o pauză, iar oamenii începură să aplaude, pentru că ăsta era genul de lucru pe care trebuia să-l faci.

O vrăjitoare, una pe care Tiffany n-o cunoştea, ieşi în faţă în arenă, încă aplaudând în modul acela rapid, cu-mâinile-apropiate-ţinute-la-nivelul-umerilor, pe care-l folosesc persoanele atunci când vor să încurajeze publicul să continue să aplaude încă puţin.

— Foarte bine executat, Doris, ai făcut o treabă minunată, ca întotdeauna, ciripi ea. Au evoluat extraordinar de anul trecut, îţi mulţumim foarte mult, excelent, bine lucrat... a-hm...

Femeia şovăi, în timp ce, în spatele ei, Doris Pasgreu se târa pe arenă în patru labe, încercând să-i adune repede pe şoricei înapoi în cutie. Pe unul dintre ei îl apucase o criză de isterie.

— Şi acum, probabil... unele doamne ar dori să, ăăă... vină pe, ăăă... scenă? zise maestra de ceremonii, la fel de pătrunzător ca o bilă de sticlă pe cale de a se sparge. Vrea cineva?

Nimeni nu se clinti, toată lumea păstră tăcerea.

— Nu vă sfiiţi, doamnelor! Glasul maestrei de ceremonii devenea şi mai încordat, cu fiecare clipă. Nu-i nicio plăcere să

încerci să organizezi o arenă plină cu organizatori înnăscuţi. Modestia nu ne caracterizează! Nu vrea nimeni?

Tiffany simţi pălăriile ţuguiate întorcându-se, unele spre ea, altele spre Buni Vremerea. Dincolo, la câţiva yarzi de iarbă distanţă, Buni se ridică în picioare şi dădu la o parte câteva mâini de pe umărul ei, nerăbdătoare, fără să întrerupă contactul cu ochii lui Tiffany. *Iar noi nu purtăm pălării,* se gândi Tiffany. *Tu mi-ai dat cândva o pălărie virtuală, Buni Vremerea, şi îţi mulţumesc pentru ea. Dar n-am nevoie de ea astăzi. Astăzi, ştiu că sunt o vrăjitoare.*

— Oh, haideţi, doamnelor! zise maestra de ceremonii, acum aproape ieşită din minţi. Acestea sunt Procesele! Un loc pentru o provocare prietenească şi instructivă, într-o atmosferă de fraternitate şi bunăvoinţă! Cu siguranţă unele dintre doamne... sau dintre domnişoare, probabil...?

Tiffany zâmbi. Ar fi trebuit să spună „suroritate", nu „fraternitate". Suntem surori, doamnă, nu fraţi.

— Haide, Tiffany! o îmboldi Dimity. *Ştiu* şi ele că eşti bună!

Tiffany clătină din cap.

— Ei, bine, atunci asta e, zise Anagrama, dându-şi ochii peste cap. Bătrâna încurcă-lume le-a luat minţile fetelor, *ca de obicei...*

— Nu ştiu cine a luat minţile cui, i-o întoarse Suspicia, suflecându-şi mânecile. Dar eu am de gând să fac trucul cu porcii.

Se ridică în picioare şi în mulţime se produse un freamăt general.

— Oh, văd că o să fie... Oh, tu erai, Suspicia, zise maestra de ceremonii, puţin dezamăgită.

— Da, Miss Canat, şi o să execut figura cu porcul, zise Suspicia cu glas tare.

— Dar, ăăă, mi se pare că nu ţi-ai adus niciun porc, zise Miss Canat, luată prin surprindere.

— Exact, Miss Canat. O să execut figura cu porcul... *fără porc!*

Asta stârni senzaţie şi strigăte de „Imposibil!" şi de „Sunt şi copii de faţă, ştii!"

Miss Canat se uită în jur, căutând ajutor, dar nu găsi nicăieri.

— Ei, bine, zise ea, pierdută. Dacă eşti sigură, draga mea...

— Da. Sunt. O să folosesc... un cârnat! zise Suspicia, vârând mâna în buzunar şi scoţând unul la vedere.

Asta stârni din nou senzaţie.

Tiffany nu văzu trucul cu porcul. Nici Buni Vremerea. Schimbul lor de priviri era dur ca oţelul şi, din instinct, nici Miss Canat nu se interpuse.

Dar Tiffany auzi urmarea, şi exclamaţia de uimire, şi apoi tunetul aplauzelor. Lumea ar fi aplaudat orice în momentul acela, la fel cum apele zăgăzuite s-ar fi repezit pe oriunde să treacă de baraj.

Şi *apoi* vrăjitoarele se ridicară. Miss Poloboc a executat jongleria cu mingile care se opreau şi îşi schimbau direcţia în aer. O vrăjitoare nici tânără, nici bătrână, făcu o demonstraţie despre o nouă metodă de a ajuta oamenii să nu se înece, ceea ce nici măcar nu suna a magie până ce nu pricepeai că o metodă de a transforma oamenii pe jumătate morţi în oameni plini de viaţă făcea cât o duzină de vrăji cu *bing!* După care alte femei şi fete se prezentară, rând pe rând, cu mari scamatorii şi trucuri îndemânatice, şi lucruri care făceau *vâjjj!* sau care-ţi luau durerea de dinţi sau, într-un caz, explodau...

...după care nu s-a mai prezentat nimeni.

Miss Canat păşi din nou în mijlocul arenei, aproape îmbătată de uşurare că se *desfăşuraseră* totuşi Procesele, şi mai făcu o ultimă invitaţie către oricare doamnă *„sau, într-adevăr, tânără doamnă”* căreia i-ar fi plăcut să iasă în faţă.

Se lăsă o tăcere atât de groasă că ai fi putut înfige bolduri în ea.

Apoi, ea zise:

— Oh, bine... în cazul acesta, declar Procesele definitiv şi cu bine încheiate. Ceaiul se va servi în cortul mare!

Tiffany şi Buni se ridicară în picioare în acelaşi timp, la secundă, şi se înclinară una în faţa celeilalte. Apoi Buni se întoarse cu spatele şi se alătură convoiului în mişcare către ceaiuri. Era interesant de observat cum mulţimea se dădea în lături, inconştient, ca s-o lase să treacă, aidoma mării în faţa vreunui profet deosebit de bun.

Suspicia era înconjurată de celelalte vrăjitoare tinere. Trucul cu porcul ieşise foarte bine. Tiffany stătu la coadă ca să-i dea o îmbrăţişare.

— Dar *tu* ai fi putut câştiga! zise Suspicia, roşie la faţă de bucurie şi îngrijorare.

— Nu contează. Chiar nu contează, răspunse Tiffany.

— *Ai renunţat,* zise o voce tăioasă în spatele ei. *Ai avut victoria în palmă şi i-ai dat drumul. Cum te simţi acum, după ce-ai făcut-o, Tiffany? Îţi plac resturile ospăţului?*

— Acuma, ascultă-mă bine, Anagrama, începu Suspicia, ridicând un deget furios.

Tiffany întinse mâna şi-i coborî braţul fetei. Apoi se întoarse şi-i zâmbi Anagramei atât de fericită, încât o zăpăci.

Ar fi vrut să-i spună aşa: „Acolo de unde vin eu, Anagrama, se ţineau Procesele Câinilor ciobăneşti. Păstorii veneau până la noi de pretutindeni ca să-şi prezinte câinii. Şi erau măciulii de baston de argint, şi centuri cu catarame de argint, şi premii de toate felurile, Anagrama, dar ştii tu care era cel mai râvnit premiu? Nu, n-ai de unde să ştii. Oh, erau judecători, dar nu contau, nu pentru marele premiu. Este... Era o bătrână măruntă, care întotdeauna stătea în faţa mulţimii, sprijinindu-se de gard, cu pipa în gură şi cu doi dintre cei mai buni ciobăneşti care au fost crescuţi vreodată de om la picioarele ei. Numele lor era Tunet şi Fulger şi alergau atât de repede că lua foc aerul în urma lor, iar blănile lor întunecau lumina soarelui, dar ea niciodată nu-i punea la vreo probă. Ştia mai multe despre oi şi decât oile însele. Şi tot ce voia fiecare tânăr păstor, ceea ce voia cu adevărat, nu era vreo cupă prostească sau vreo curea, ci s-o vadă scoţându-şi pipa din gură, când ieşea el din arenă, şi să zică, liniştită: „Aşa, da”, pentru că asta însemna că el era un adevărat păstor şi toţi ceilalţi păstori îl recunoşteau ca atare. Iar dacă i-ai fi spus lui că ar fi trebuit s-o provoace pe ea, te-ar fi suduit şi-ar fi bătut din picior, şi ţi-ar fi spus că mai degrabă l-ar scuipa pe dracu-n iad. Cum ar fi putut vreodată câştiga? Ea *era* păstoritul. Asta era toată viaţa ei. Ceea ce i-ai fi luat ei, ai fi luat chiar din tine. Nu înţelegi asta, nu-i aşa? Dar este inima şi sufletul şi miezul! Sufletul... şi... miezul!”

Dar n-ar fi avut niciun rost, aşa că-i zise:

— Oh, mai taci din gură, Anagrama. Hai să vedem dacă au mai rămas cornuleţe, bine?

Pe deasupra creştetelor, un şoim scoase un ţipăt. Ea privi în sus.

Pasărea viră în vânt şi, spintecând aerul în timp ce-şi începea lunga plutire, se îndreptă către casă.

Întotdeauna ei erau pe-aproape.

Lângă căldarea ei, Jeannie deschise ochii.

— Vine-acas'! zise ea, ridicându-se anevoie în picioare. Flutură grăbită o mână către Fulgerii care n-o scăpau din ochi. Nu staţi aci gură-cască! porunci ea. Prindeţi nişte iepuri să-i punem la frigare! Faceţi focul! Încălziţi un cazan de apă, fiin'că o să fac o baie! Uită-te la casa asta, e o groapă de gunoi! Puneţi mâna şi faceţi curat! Vreau să fie lună pentru Omul Mare! Duceţi-vă şi furaţi nişte Alifie de Oi Specială! Tăiaţi nişte ramuri verzi, de vâsc sau de tisă, poate! Lustruiţi tăvile de aur! Totul trebuie să lucească! Ei, ce mai aşteptaţi?

— Ăăă, ce vrei să facem mai întâi, Matcă, întrebă un Fulger, cu nervozitate.

— Toate odată!

În odaia mătcii, umplură cu apă bolul de supă în care ea se îmbăia, iar ea se frecă bine, folosindu-se de-o veche periuţă de dinţi a lui Tiffany, în vreme ce afară se auzeau zgomotele Fulgerilor dând zor să-i îndeplinească poruncile încrucişate. Mirosul de iepure fript începu să umple tumulul.

Jeannie se îmbrăcă în cele mai bune haine ale sale, îşi luă şalul şi ieşi afară din vizuină. Acolo stătu, privind atentă spre munţi, până când, după vreun ceas, apăru un punct pe cer, crescând din ce în ce.

Ca matcă, ea avea să-l întâmpine pe războinicul întors acasă. Ca soţie, avea să-şi sărute soţul şi să-l dojenească pentru că lipsise atât de multă vreme. Ca femeie, se gândi că avea să fie topită de uşurare, mulţumire şi bucurie.

Capitolul 14

Regina albinelor

Şi, într-o după-amiază, cam la o săptămână după aceea, Tiffany se duse în vizită pe la Buni Vremerea.

Nu erau decât douăsprezece mile de zbor pe mătura cu coadă şi, cum lui Tiffany încă nu-i plăcea să zboare cu o mătură cu coadă, o duse Miss Poloboc.

Era partea invizibilă din Miss Poloboc. Tiffany doar stătea lungită pe băţ, ţinându-se de el cu mâinile, şi cu picioarele, şi cu genunchii, şi cu urechile, dac-ar fi fost cu putinţă. Îşi luase şi o pungă de hârtie ca să vomite în ea, fiindcă nimănui nu-i place o vomă anonimă căzută din cer. Mai ţinea, de asemenea, un sac mare de iută, pe care-l mânuia cu grijă.

Nu deschise ochii până ce nu încetă vâjâitul aerului şi sunetele din jurul ei îi spuseră că se aflau, probabil, foarte aproape de sol. Într-adevăr, Miss Poloboc fusese foarte grijulie. Când căzu, din pricina cârceilor din picioare, coada de mătură era chiar deasupra unui petic gros de muşchi.

— Mulţumesc, zise Tiffany, ridicându-se, pentru că întotdeauna e bine să ţii cont de maniere faţă de persoanele invizibile.

Avea o rochie nouă. Era verde, ca şi cea de dinainte. Lumea complexă de favoruri, obligaţii şi cadouri în care trăia şi se mişca Miss Poloboc, cedase pentru ea patru yarzi de material bun (drept răsplată pentru izbăvirea de necaz când cu naşterea băieţelului lui Miss Oiştengard) şi câteva ore de probă la croitorie (piciorul bolnav al doamnei Vânător era mult mai bine, mulţumesc). Ea o aruncase pe cea neagră. Când o să fiu bătrână, o să port miazănoaptea, hotărâse ea. Dar, deocamdată, se săturase de întunecimi.

Se uită în jur la acel luminiş de pe coasta dealului, mărginit de stejari şi sicomori pe trei laturi, dar deschis către pantă în jos, cu o vedere largă asupra ţinutului de la poale. Sicomorii îşi răspândeau seminţele rotitoare, care coborau în spirale leneşe pe poteca grădinii. Era neîngrădită, chiar dacă vreo câteva capre păşteau în apropiere. Dacă vă întrebaţi de ce caprele nu mâncau din grădină, cu siguranţă aţi uitat cine locuia acolo. Exista şi o fântână. Şi, firește, o colibă.

Doamna Urechelniţă ar fi obiectat cu străşnicie la aşa o casă. Era ieşită din cărţile cu basme. Pereţii se sprijineau unul pe altul, acoperişul de paie aluneca în jos ca o perucă îndărătnică, iar hornurile erau cocârjate. Dacă v-aţi gândit că o colibă din turtă dulce ar îngraşă prea tare, asta era următoarea pe lista celor mai rele.

Într-o colibă din inima pădurii trăia Bătrâna Vrăjitoare cea Rea...

Era o colibă ieşită din basmele cele mai răuvoitoare.

Stupii de albine ai lui Buni Vremerea erau îngrămădiţi de-a lungul unei laturi a colibei. Unii erau din aceia model vechi, de paie, dar cei mai mulţi erau cu înveliş de lemn. Zumzăiau de activitate, chiar şi acum, spre sfârşitul anului.

Tiffany ocoli căsuţa ca să se uite la ei, iar albinele ieşiră într-un şuvoi întunecat. Se rotiră în jurul lui Tiffany, se adunară într-o coloană şi...

Ea râse. Clădiseră o vrăjitoare de albine în faţa ei, mii de albine zburând pe loc, în aer. Ea îşi ridică mâna dreaptă. Cu un zumzet crescut, vrăjitoarea de albine îşi ridică şi ea mâna dreaptă. Ea se întoarse cu spatele. Şi cealaltă se întoarse cu spatele, albinele imitând cu grijă fiecare unduire şi fluturare a rochiei lui Tiffany, cele din margine bâzâind disperate, pentru că aveau cel mai mult de zburat.

Tiffany puse jos cu grijă marele sac şi întinse mâna spre figurină. Cu o altă vânzoleală de aripi, aceasta rămase fără formă, pentru câteva clipe, după care se recompuse, puţin mai departe, dar cu o mână întinsă către ea. Albina care închipuia vârful degetului arătător, dădea din aripi chiar în faţa arătătorului lui Tiffany.

— Dansăm? întrebă Tiffany.

În luminişul plin de seminţe rotitoare, ea se învârti în jurul roiului. Ţinea pasul destul de bine, mişcând pentru fiecare vârf de deget un vârf bâzâitor, răsucindu-se când se răsucea ea, deşi întotdeauna mai rămâneau câteva albine alergând să le prindă din urmă pe celelalte.

Apoi figurina îşi ridică ambele braţe şi se răsuci în direcţia opusă, albinele din „fustă” răspândindu-se iarăşi, în timp ce se învârtea. O învăţa.

Tiffany râse şi făcu la fel. Roiul şi fata făcură piruete prin luminiş.

Se simţi fericită şi se întrebă dacă se mai simţise vreodată atât de fericită. Lumina aurie, bracteele căzătoare, albinele dansatoare... toate erau una. Şi aceasta era opusul deşertului întunecat. Aici, lumina era pretutindeni şi o umplea pe dinăuntru. Se putea simţi aici, dar se putea vedea din afară, rotindu-se cu o umbră zumzăitoare care scânteia auriu când lumina întâlnea aripile albinelor. Clipe ca acestea erau o răsplată pentru tot ce fusese înainte.

Apoi vrăjitoarea făcută din albine se aplecă spre Tiffany, de parcă s-ar fi uitat mai bine la ea, cu miile de ochi ca giuvaierele. Se auzi un târâit slab din mijlocul figurii şi vrăjitoarea-albină explodă într-un nor de insecte, revărsându-se şi zburând grăbite din luminiş, dispărând din vedere. Singura mişcare rămasă era căderea spiralată a seminţelor de sicomor.

Tiffany oftă.

— Ei, acuma, unii ar fi socotit că-i înfricoşătoare, zise o voce din spatele ei.

Tiffany nu se întoarse imediat. Mai întâi spuse:

— Bună ziua, Buni Vremerea.

Şi apoi se întoarse.

— Ai mai făcut asta vreodată? întrebă ea, încă pe jumătate îmbătată de plăcere.

— Nu-i politicos să începi cu întrebările. Mai bine vii înăuntru şi bem o ceaşcă de ceai, zise Buni Vremerea.

Abia dacă ţi-ai fi dat seama că *trăia* cineva în coliba aceea. Erau două scaune lângă foc, unul dintre ele un balansoar, iar lângă masă mai erau alte două, care nu se balansau, dar se clătinau din pricina dalelor de piatră inegale. Mai erau un dulap de vase şi un covoraş zdrenţuit în faţa căminului imens. O mătură cu coadă stătea sprijinită de perete, într-un colţ, lângă ceva misterios şi ascuţit, sub o pânză. Din încăpere pornea o scară foarte îngustă şi întunecoasă. Şi asta era tot. Nimic sclipitor, nimic nou, nimic inutil.

— Cărui fapt îi datorez plăcerea acestei vizite? întrebă Buni Vremerea, luând un ibric negru ca funinginea de pe foc şi umplând un ceainic la fel de negru.

Tiffany deschise sacul pe care-l adusese.

— Am venit să-ţi dau înapoi pălăria, zise ea.

— Ah, făcu Buni Vremerea. Serios? Şi de ce?

— Pentru că este pălăria *dumitale,* zise Tiffany, punând-o pe masă. Îţi mulţumesc că mi-ai împrumutat-o, totuşi.

— Aş îndrăzni să spun că sunt o mulţime de tinere vrăjitoare care ar da oricât pentru o pălărie veche de-a mea, zise Buni, ridicând pălăria ponosită.

— Într-adevăr sunt, zise Tiffany, dar nu adăugă „şi-ar da şi sufletul”. în schimb, continuă spunând: Dar cred că fiecare trebuie să-şi găsească pălăria proprie. Pălăria potrivită pentru sine.

— Văd că porţi acum una cumpărată de la magazin, zise Buni Vremerea. Una dintre cele şase Zgârie-Cer. Cu *stele,* adăugă ea, şi se simţi atâta acid în cuvântul „stele”, că ar fi topit şi arama şi-apoi, scurgându-se de pe masă pe podea, ar fi continuat să topească arama şi din pivniţa de dedesubt. Crezi că aşa eşti mai aproape de magie, nu? Cu *stele?*

— Am... crezut când am cumpărat-o. Şi deocamdată, merge.

— Până vei găsi pălăria potrivită, zise Buni Vremerea.

— Da.

— Care nu-i a mea?

— Nu.

— Bine.

Bătrâna vrăjitoare străbătu odaia şi ridică pânza de pe obiectul din colţ. Se dovedi a fi o uriaşă ţepuşă de lemn, aproape de mărimea unei pălării ţuguiate pe un suport înalt. O pălărie se... construise pe ea, cu aţe de lână şi ace şi pânză neagră, băţoasă.

— Eu mi-o fac pe a mea, zise ea. În fiecare an. Nu există pălărie mai bună ca aia pe care ţi-o faci tu însăţi. Ţine minte sfatul meu. Eu întăresc pânza şi o fac impermeabilă cu o coajă de salcâm specială. E uimitor câte poţi pune într-o pălărie pe care o faci cu mâna ta. Dar n-ai venit până aici să vorbim despre pălării.

Tiffany puse, în sfârşit, întrebarea.

— *A fost real?*

Buni Vremerea turnă ceaiul, îşi luă ceaşca şi farfurioara, apoi picură puţin ceai din ceaşcă în farfurioară. O ridică pe aceasta din urmă până la gură şi, cu multă grijă, de parc-ar fi îndeplinit o operaţiune importantă şi delicată, suflă încetişor pe deasupra. Făcuse asta fără grabă şi foarte calmă, în timp ce Tiffany încerca din răsputeri să-şi ţină în frâu nerăbdarea.

— Prisăcarul nu mai dă târcoale pe aici, este? zise Buni.

— Nu. Dar...

— Şi cum a părut totul, când s-a întâmplat? **A** părut *real?*

— Nu, zise Tiffany. **A** părut mai mult decât real.

— Păi, vezi, atunci, zise Buni Vremerea, sorbind o dată din farfurioară. Iar răspunsul este: Dacă n-a fost real, n-a fost nici *fals.*

— **A** fost ca un vis în care aproape că te trezeşti şi-l poţi stăpâni, ştii? zise Tiffany. Dacă am avut grijă, a mers. **A** fost ca şi cum m-aş fi ridicat în aer trăgându-mă tare de şireturi. **A** fost de parcă îmi spuneam singură o poveste...

Buni încuviinţă dând din cap.

— Întotdeauna e o poveste, zise ea. Toate sunt poveşti, într-adevăr. Soarele răsărind în fiecare zi este o poveste. Toate au câte o poveste în ele. Schimbând povestea, schimbi lumea.

— Şi care a fost planul tău împotriva prisăcarului? vru să ştie Tiffany. Te rog! Trebuie să ştiu!

— Planul meu? făcu Buni Vremerea, cu nevinovăţie. Planul meu a fost să te las pe tine să-l înfrunţi.

— Adevărat? Şi-atunci ce-ai fi făcut, dac-aş fi fost învinsă?

— Tot ce mi-ar fi stat în puteri, zise Buni, calmă. Cum fac întotdeauna.

— M-ai fi ucis, dac-aş fi devenit din nou prisăcarul?

Farfurioara nu tremura în mâna vrăjitoarei. Ea se uita gânditoare la ceai.

— Te-aş fi cruţat, dacă aş fi putut, zise ea. Dar n-a mai fost nevoie, nu? Procesele au fost cel mai potrivit loc în care ne-am fi putut afla. Crede-mă, vrăjitoarele pot lucra împreună, dacă trebuie. E mai greu decât să creşti pisici, dar se poate face.

— Numai că eu cred că noi... am prefăcut totul într-un mic spectacol, zise Tiffany.

— Ha, nu. L-am prefăcut într-un *mare* spectacol! zise Buni Vremerea cu deosebită satisfacţie. Tunet şi fulger, cai albi şi salvări miraculoase! A meritat, nu, pentru un penny? Şi o să înveţi, fata mea, că un pic de spectacol din când în când nu-ţi ştirbeşte cu nimic reputaţia. Aş îndrăzni să spun că Miss Poloboc a descoperit asta deja, acum, când poate jongla cu mingile, ridicându-şi pălăria în acelaşi timp! Ascultă-mă pe mine!

Îşi bău cu delicateţe ceaiul din farfurioară, apoi făcu un semn din cap către pălăria veche de pe masă.

— Bunica ta, zise ea, *purta* o pălărie?

— Cum? Oh... nu, de obicei, zise Tiffany, încă gândindu-se la marele spectacol. Obişnuia să poarte un sac vechi în chip de

bonetă, când vremea era foarte urâtă. Spunea că pălăriile ştiu doar să zboare pe deal în sus.

— Atunci îşi făcea o pălărie din cer, zise Buni Vremerea. Dar o pelerină purta?

— Ha, toţi păstorii obişnuiau să spună că dac-ai fi văzut-o pe Buni Suferind cu o pelerină, ar fi însemnat că se dărâmă munţii! zise Tiffany, cu mândrie.

— Atunci, îşi făcea pelerină din vânt, de asemenea, zise Buni Vremerea. Asta cere pricepere. Ploaia n-o să cadă pe o vrăjitoare, dacă nu vrea ea, deşi eu personal prefer să fiu udată şi recunoscătoare.

— Recunoscătoare pentru ce? întrebă Tiffany.

— Că o să mă usuc mai târziu. Buni Vremerea puse ceaşca şi farfurioara pe masă. Copilă dragă, ai venit până aici ca să înveţi ce-i adevărat şi ce nu, dar sunt puţine lucrurile pe care te pot învăţa eu şi pe care să nu le ştii deja. Doar că nu ştii că le ştii, şi o să-ţi petreci tot restul vieţii învăţând ceea ce există deja în oasele tale. Şi ăsta-i adevărul.

Se uită la faţa plină de speranţă a lui Tiffany şi suspină.

— Atunci, vino afară, zise ea. O să-ţi predau prima lecţie. Este singura lecţie, de altfel. Nu-i nevoie să fie scrisă în nicio carte, care să poată fi citită cu ochii.

O conduse la fântâna din grădina din spatele casei, se uită puţin pe jos, în jurul ei, şi ridică un beţigaş.

— Bagheta magică, zise ea. Vezi? O flacără verde ţâşni din ea, făcând-o pe Tiffany să tresară. Acum, încearcă şi tu!

Lui Tiffany nu-i ieşi, oricât de tare zgâlţâi beţişorul.

— Bineînţeles că nu, zise Buni. E doar un băţ. Acum, poate că eu am făcut să iasă flăcări din el, sau poate te-am făcut doar pe tine *să crezi* că aşa am făcut. Asta nu contează. Eu spun că *eu* am fost cauza, nu beţişorul. Gândeşte cum trebuie şi poţi să faci din orice beţişor bagheta ta magică, din cer pălăria ta, dintr-o băltoacă magicul tău... magicul tău... Ăăă, cum se cheamă cupele alea fistichii?

— Ăăă... potir, zise Tiffany.

— Aşa. Potirul tău magic. Lucrurile nu sunt importante. Oamenii sunt. Buni Vremerea se uită dintr-o parte la Tiffany. Şi eu te-aş putea învăţa cum să alergi peste dealurile alea ale tale cu iepurii, te-aş putea învăţa cum să zbori pe deasupra lor cu şoimul. Ţi-aş putea spune tainele albinelor. Te-aş putea învăţa toate acestea şi multe altele pe lângă, dacă tu ai face un singur

lucru, chiar în locul ăsta şi în clipa asta. Un singur lucru, simplu de făcut.

Tiffany dădu din cap, cu ochii mari.

— Înţelegi, aşadar, că toate obiectele acelea sclipitoare sunt doar jucării, iar jucăriile te pot face să te rătăceşti?

— Da!

— Atunci scoate-ţi calul ăla strălucitor pe care-l porţi la gât, copilă, şi aruncă-l în fântână.

Ascultătoare, pe jumătate hipnotizată de vocea bătrânei, Tiffany duse mâinile la ceafă şi îşi desfăcu lănţugul.

Bucăţelele calului de argint străluciră, în timp ce le ţinu deasupra apei.

Ea le privea de parcă atunci le vedea pentru prima oară. Şi apoi...

Pune oamenii la încercare, gândi ea. *Tot timpul.*

— Ei? făcu bătrâna vrăjitoare.

— Nu, zise Tiffany. Nu pot.

— Nu poţi sau nu vrei? zise Buni cu asprime.

— Nu pot, zise Tiffany şi îşi scoase bărbia în afară. *Şi* nu vreau!

Îşi duse mâinile la ceafă şi îşi prinse din nou lănţugul la gât, aruncând o privire sfidătoare către Buni Vremerea.

Vrăjitoarea zâmbi.

— Bravo, zise ea, liniştită. Dacă nu ştii când să fii om, nu ştii nici când să fii vrăjitoare. Şi dacă ţi-e prea frică să te rătăceşti, n-ai să ajungi nicăieri. Pot să-l văd şi eu, te rog?

Tiffany se uită lung în ochii aceia albaştri. Apoi îşi desfăcu lănţugul şi i-l întinse. Buni îl ridică să-l vadă mai bine.

— Curios, nu-i aşa, pare să galopeze când pică lumina pe el, zise vrăjitoarea, urmărindu-l cum se legăna încolo şi-ncoace. Bine lucrat. Bineînţeles, nu arată ca un cal, dar cu siguranţă arată ce *este* un cal.

Tiffany se holbă la ea cu gura căscată. Pentru o clipă, Buni Suferind se află acolo, în faţa ei, rânjind, apoi fu din nou Buni Vremerea. Ea a făcut asta, se întrebă Tiffany, sau eu am făcut-o? Oare îndrăznesc să aflu?

— N-am venit numai să aduc pălăria înapoi, izbuti ea să îngaime. Ţi-am adus şi un cadou.

— Sunt sigură că nimeni nu simte nevoia să-mi aducă mie un cadou, zise Buni Vremerea, pufnind cu aroganţă.

Tiffany n-o luă în seamă, pentru că mintea încă îi depăna alt caier. Luă din nou sacul şi scoase din el un pachet mic, moale, care îşi schimba forma în mâinile ei.

— Am dus aproape totul înapoi domnului Fierbinţeală, zise ea. Dar m-am gândit că poate... te vei putea *folosi* de asta.

Bătrâna desfăcu încet hârtia albă a pachetului. Pelerina Hula Zefirului se desfăşură singură sub degetele ei şi umplu aerul ca fumul.

— E minunată, dar eu n-aş putea s-o port, zise Tiffany, în timp ce pelerina lua singură o formă după adierile abia simţite din luminiş. Ai nevoie de *gravitas* ca să porţi o pelerină ca asta.

— Ce mai e şi-aia, gravitare? întrebă Buni Vremerea cu asprime.

— Oh... demnitate. Nobleţe. Înţelepciune. Lucrurile de genul ăsta, îi explică Tiffany.

— Ah, zise Buni Vremerea, calmându-se puţin.

Se uită apoi la pelerina care se unduia încet şi pufni. Era într-adevăr o creaţie minunată. Magicienii reuşiseră să facă barem un lucru bun, când o croiseră. Era una dintre acele haine care umplu un gol din viaţa ta, gol despre care habar n-aveai că există până ce nu vedeai haina.

— Ei bine, presupun că există persoane care pot purta o pelerină ca asta, şi persoane care nu pot, admise ea. O lăsă să i se înfăşoare în jurul gâtului şi o prinse cu o broşa în formă de semilună. E un pic prea maiestuoasă pentru cineva ca mine, zise ea. Un pic prea luxoasă. Aş putea arăta ca o fluşturatică, dac-aş purta ceva de soiul ăsta.

Fusese rostită ca o afirmaţie, dar avea o întorsătură ca un semn de întrebare.

— Nu, ţi se potriveşte, chiar îţi vine bine, zise Tiffany, cu voioşie. Dacă eu nu ştiu când să fiu om, nici tu nu ştii când să fii o vrăjitoare.

Păsările încetară să mai cânte. Sus, în copaci, veveriţele fugiră să se ascundă. Chiar şi cerul păru să se întunece, pentru o clipă.

— Ăăă... aşa am auzit, zise Tiffany şi adăugă, de la cineva care ştie lucrurile astea.

Ochii albaştri se pironiră într-ai săi. Nu existau secrete pentru Buni Vremerea. Orice-ai fi spus, ea urmărea ceea ce voiai să spui.

— Probabil o să mai treci pe-aici, din când în când, zise ea, întorcându-se încet şi privind arcuirea pelerinei în aer. E întotdeauna foarte multă linişte pe aici.

— Mi-ar plăcea mult, răspunse Tiffany. Să le spun albinelor înainte să vin, ca să poţi avea ceaiul pregătit?

Pentru o clipă, Buni Vremerea aruncă fulgere din ochi, dar apoi chipul i se destinse într-un zâmbet subţire.

— Inteligent, zise ea.

Ce e înăuntrul tău? se gândi Tiffany. Cine eşti cu adevărat tu, sub chipul ăsta? Chiar ai fi vrut să iau pălăria *ta?* Te prefaci c-ai fi marea vrăjitoare rea şi nu eşti. Pui oamenii la încercare tot timpul, testezi, testezi, testezi, dar de fapt îţi doreşti să fie atât de inteligenţi cât să te învingă. Pentru că trebuie să fie greu să fii cea mai bună. Nu ţi se îngăduie să te opreşti. Tu nu poţi fi oprită decât dacă eşti învinsă şi eşti prea mândră să pierzi vreodată. Mândria! Ai prefăcut-o într-o formidabilă forţă, dar te macină şi pe tine. Ţi-e frică să râzi, ca să nu cumva să auzi un cârâit prea timpuriu?

O să ne mai întâlnim, într-o bună zi. O ştim amândouă. O să ne mai întâlnim, la Procesele Vrăjitoarelor.

— Sunt destul de inteligentă ca să-mi dau seama cum reuşeşti să nu te gândeşti la un rinocer roz, când cineva zice „rinocer roz”, izbuti ea să spună cu voce tare.

— Ah, asta-i magie serioasă şi profundă, da, zise Buni Vremerea.

— Ba nu. Nu e. Pur şi simplu nu ştii cum arată un rinocer roz, este?

Lumina soarelui inundă luminişul când bătrâna vrăjitoare râse, la fel de curat ca un pârâu de printre dealuri.

— Adevărat! zise ea.

Capitolul 15

O pălărie plină de cer

Era una dintre acele zile ciudate, de pe la sfârşitul lui februarie, când e puţin mai cald decât ar trebui să fie şi, cu toate că bătea vântul, părea să sufle în toate cele patru zări şi niciodată unde te aflai tu.

Tiffany urcă pe dealurile unde, în văile adăpostite, mieii timpurii deja îşi întăriseră picioarele şi zburdau în grupuri, în modul acela ciudat, zvâcnit, de a fugi al mieilor, care îi face să arate ca nişte cai lânoşi neînvăţaţi.

Probabil că era de la vreme, pentru că oile bătrâne li se alăturau şi alergau împreună cu mieii lor. Ţopăiau şi se răsuceau în loc, pe jumătate fericite, pe jumătate stingherite, cu miţele groase de lână de iarnă săltând pe ele ca pantalonii pe un clovn.

Fusese o iarnă interesantă. Învăţase o mulţime de lucruri. Unul dintre acestea era că puteai fi domnişoara de onoare la nunta a două persoane chiar dacă, împreună acestea aveau 170 de ani. De data asta, domnul Ţesător, cu peruca învârtindu-i-se pe creştet şi cu ochelarii lui uriaşi, sclipitori, stăruise să-i dea una dintre monedele de aur „micuţei noastre care ne-a ajutat”, ceea ce acoperea cu mult simbria pe care ea n-o ceruse şi pe care Miss Poloboc nu şi-o putea permite. Folosise o parte din sumă ca să-şi cumpere o pelerină foarte bună, cafenie. Nu se umfla, nu zbura în urma ei, dar era călduroasă, şi groasă, şi o ferea de umezeală.

Învăţase multe şi din celelalte lucruri. Când trecu pe lângă oi şi mieii lor, le atinse uşurel minţile, atât de blând încât nici nu băgară de seamă...

Tiffany rămăsese sus, în munţi, pentru Sărbătoarea Porcului, care marca oficial schimbarea anului. Fuseseră multe de făcut şi, oricum, pe Creta nu se sărbătorea cine ştie ce. Miss Poloboc fusese bucuroasă s-o lase să plece acum, totuşi, pentru prăsirea oilor, moment pe care bătrânii îl numeau Sărbătoarea Mielului. Era data la care începea anul păstorilor. Cotoroanţa dealurilor nu putea lipsi. Era momentul în care, în culcuşurile călduroase de paie, adăpostite de vânt cu palănci şi tufe uscate de grozame, se întâmpla viitorul. Ea ajuta să se întâmple, lucrând cu păstorii la lumina felinarelor, îngrijindu-se de

naşterile dificile. Lucrase cu pălăria ţuguiată pe cap şi simţise păstorii privind-o când, cu cuţitul, acul şi aţa, şi cuvintele mângâietoare, salvase oile de uşa întunecată şi ajutase mieii să iasă la lumină. Trebuia să le oferi un spectacol. Trebuia să le dai o poveste. Şi ea se întorcea acasă dimineaţa, mândră şi mânjită de sânge până la cot, dar mânjită de sângele vieţii.

Mai târziu, urcase la tumulul Fulgerilor şi se strecurase prin gaura de iepure. Se gândise la momentul ăsta ceva vreme şi se dusese pregătită – cu batiste curate, rupte fâşii, şi cu nişte şampon de săpunariţă, făcut după o reţetă pe care i-o dăduse Miss Poloboc. Avea sentimentul că Jeannie ar putea să le găsească de vreun folos. Miss Poloboc întotdeauna vizita noile mame. Asta făceai, când erai vrăjitoare.

Jeannie fusese încântată s-o vadă. Stând pe burtă, ca să poată intra cu o parte din corp în camera mătcii, i se îngăduise să-i ia în braţe pe toţi cei opt bebeluşi, la care Tiffany nu se putea gândi decât ca la cei opt Furăţei, născuţi în acelaşi timp cu mieii. Şapte dintre ei răcneau din toţi bojocii şi se băteau între ei. Cel de-al optulea stătea cuminte, aşteptându-şi rândul. Viitorul se întâmplase.

Nu doar Jeannie avea o altă părere despre ea. Veştile se răspândiseră. Locuitorilor Cretei nu le plăcuseră niciodată vrăjitoarele. Acestea veniseră întotdeauna din alte părţi. Întotdeauna fuseseră venetice. Dar acum aici era Tiffany *a noastră,* moşind miei la fel cum făcuse şi bunica ei, şi se spunea că învăţase vrăjitoria în munţi! Ah, dar era tot Tiffany a noastră, desigur. OK, recunosc că poartă o pălărie cu nişte stele mari pe ea, dar face brânză bună, şi ştie despre cum se prăsesc mieii şi e *nepoata lui Buni Suferind,* nu? Şi-şi băteau nasurile cu un deget, cu subînţeles. Nepoata lui Buni Suferind. Vă mai aduceţi aminte ce putea face bătrâna? Aşa că, dacă a mică e vrăjitoare, atunci e vrăjitoarea *noastră.* Ştie despre oi, ştie. Ha, şi am auzit că au ţinut un soi de mare întrecere pentru vrăjitoare, sus, în munţi, iar Tiffany a noastră le-a dovedit ce poate face o fată de pe Creta. S-au schimbat vremurile, nu? Avem de-acum o vrăjitoare şi e mai bună ca oricare alta! Nimeni n-o aruncă pe nepoata lui Buni Suferind într-un iaz!

Mâine, avea să se întoarcă iar în munţi. Fuseseră trei săptămâni foarte pline, chiar şi în afară de moşitul mieilor. Roland o invitase la ceai, la castel. Fusese un pic stânjenitor, aşa cum sunt lucrurile astea, dar era de mirare cum, în numai

doi ani, el se prefăcuse dintr-un prostănac de băiat stângaci, într-un tânăr plin de nerv, care uita cu totul despre ce anume vorbea, ori de câte ori ea îi zâmbea. Şi aveau şi *cărţi,* la castel!

El îi dăruise, cu sfială, un *Dicţionar al Uimitoarelor Cuvinte Neobişnuite,* iar ea fusese îndeajuns de bine pregătită cât să-i aducă un cuţit de vânătoare făcut de Zakzak, care avea o lamă minunată, chiar dacă nu făcea doi bani la magie. Ocoliseră cu grijă să aducă în discuţie pălăria. Iar când ea ajunsese acasă, găsise un semn de carte la secţiunea R, unde un creion subliniase uşor cuvântul: „Reverenţă: o plecăciune, de aproape o treime adâncime din ploconeala tradiţională. Astăzi, ieşită din uz". Singură, în odaia ei de dormit, ea roşi. Era întotdeauna surprinzător să constataţi că, în timp ce tu îi priveşti şi te gândeşti la oameni, atotcunoscătoare şi superioară, şi ei te privesc şi se gândesc la tine, imediat în spatele tău.

Scrise asta în jurnalul ei, cu mult mai gros acum, din pricina tuturor ierburilor presate şi a notiţelor suplimentare şi a însemnărilor din cărţi. Fusese călcat în picioare de vaci, lovit de trăsnet şi scăpat în ceai. Şi nu avea un ochi pe copertă. Un ochi ar fi sărit din lăcaşul lui din prima zi. Era un *adevărat* jurnal de vrăjitoare.

Tiffany încetase să mai poarte pălăria, mai puţin în public, din pricină că se tot îndoia din pricina uşilor scunde şi se turtea de-a binelea din pricina tavanului din odaia ei de dormit. Dar astăzi o purta, totuşi, ţinând-o, din când în când, cu mâna, ori de câte ori o pală de vânt încerca să i-o smulgă din cap.

Ajunse în locul unde patru roţi de fier ruginite erau pe jumătate îngropate şi o sobă pântecoasă încă se mai vedea din iarbă. Închipuia o binevenită băncuţă.

Tăcerea se răspândi în jurul lui Tiffany, o tăcere vie, în vreme ce oile zburdau laolaltă cu mieii lor şi pământul se învârtea.

De ce mai pleci? Ca să te poţi întoarce acasă. Ca să poţi vedea locul din care te tragi cu alţi ochi şi-n alte culori. Şi oamenii te văd schimbată, de asemenea. Întoarcerea în locul de unde ai plecat nu e acelaşi lucru cu a nu fi fost niciodată plecat.

Cuvintele alergau prin mintea lui Tiffany în vreme ce privea oile, şi se trezi deodată plină de bucurie – pentru mieii nounăscuţi, pentru viaţă, pentru totul. Bucuria este faţă de veselie ca adânca mare faţă de o băltoacă. Este un sentiment lăuntric

pe care abia de-l poţi cuprinde. Se revarsă în afară în forma râsului.

— M-am întors! anunţă ea, către dealuri. Mai bună decât am plecat!

Îşi scoase dintr-o mişcare pălăria de pe cap. Nu era o pălărie rea, făcea impresie, cu toate că stelele o făceau să pară de jucărie. Dar nu fusese niciodată pălăria *ei.* Nu putea fi. Singura pălărie care merita să fie purtată era aceea pe care ţi-o făceai tu singură, nu una pe care o cumpărai, nici una care-ţi fusese dăruită. Propria ta pălărie, pentru propriul tău cap. Propriul tău viitor, nu al altcuiva.

Zvârli pălăria înstelată cât de sus putu. Vântul o prinse imediat. Se rostogoli pentru o clipă şi apoi fu ridicată de suflul de vânt şi, legănându-se şi învârtindu-se, porni peste dealuri şi dispăru pentru totdeauna.

Atunci, Tiffany îşi făcu o pălărie din cerul de deasupra şi şezu pe soba pântecoasă, ascultând vântul străbătând zările, în timp ce soarele cobora la asfinţit.

Când umbrele se alungiră, multe siluete mici ieşiră din tumulul din apropiere şi i se alăturară, în locul sacru, să privească.

Soarele apuse, ceea ce este o magie de zi cu zi, şi veni noaptea caldă.

Pălăria se umplu de stele...

Nota Autorului

Doctrina Semnăturilor, menţionată la pagina 108, există de-adevăratelea în această lume, cu toate că este mai bine cunoscută de către istorici decât de către doctori. Timp de sute de ani, probabil mii, oamenii au crezut că Dumnezeu, care fireşte că a făcut totul, şi-a „semnat” fiecare creaţie într-un mod care să le arate oamenilor la ce ar putea folosi aceasta. De pildă, gălbenelele sunt galbene, aşadar trebuie să fie bune la gălbinare, boala care face pielea galbenă (într-o oarecare măsură, a fost implicat şi ghicitul, dar uneori pacienţii au supra-vieţuit).

Printr-o uluitoare coincidenţă, calul sculptat în Creta este izbitor de asemănător cu Calul Alb din Uffington, care, în lumea noastră, este sculptat pe dealurile din apropiere de satul Uffington, în sud-vestul districtului Oxfordshire. Acesta are 374 picioare lungime, mai multe mii de ani vechime, şi este săpat în deal astfel încât nu poţi să-l vezi în întregime decât din aer. Aceasta sugerează că: a) a fost făcut ca să-l vadă zeii; sau b) zborul a fost inventat mult mai devreme decât am fi crezut; sau c) oamenii erau odinioară mult, mult mai înalţi.

Oh, şi Procesele Vrăjitoarelor sunt şi în lumea aceasta. Dar nu sunt plăcute.